

Đừng Khóc Kẹo Ngọt

Contents

Đừng Khóc Kẹo Ngọt	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	14
4. Chương 04	19
5. Chương 05	27
6. Chương 06	32
7. Chương 07	40
8. Chương 08	46
9. Chương 09	55
10. Chương 10	62
11. Chương 11 End	69

Đừng Khóc Kẹo Ngọt

Giới thiệu

Văn án Lần đầu tiên cô dùng ánh mắt nhìn theo anh, là vì năm đó anh đã an ủi cô, tuy rằng anh đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-khoc-keo-ngot>

1. Chương 01

Mở đầu Nguyên Hạo ghét tiếng huyền não của con gái, càng ghét tiếng khóc không ngừng của tiểu quỷ nào đó.

Bởi vậy, ánh mắt cậu không tự giác quét về một góc phía bên kia hoa viên ngay cửa chính của căn nhà lớn, một thân ảnh mặc đồng phục trường tiểu học tư nhân giống em gái cậu, tiểu quỷ đang ở đó khóc lớn.

Hai tay cậu khoanh trước ngực, bàn chân đánh nhịp một cách không kiên nhẫn, nhìn đồng hồ mà nhú mày, thầm nghĩ vì sao còn chưa tan học? Giáo viên nổi tiếng như thế nào lại không có khuôn phép như vậy, chương trình học hai giờ nhất định phải kéo dài tới thêm một giờ, chậm muốn chết!

“Hu hu hu hu...”

Đáng chết, cậu chịu không nổi.

“Ầm ỹ muốn chết!” Hùng hổ quay đầu, cậu ngồi xổm xuống đối diện với tiểu quỷ đang rít gào trước cửa nhà của giáo viên dương cầm nổi tiếng.

Nghe được tiếng nói hung dữ, cô bé sợ tới mức ngăn lại tiếng khóc, quay đầu, vẻ mặt lo lắng sợ hãi nhìn cậu, cắn môi dưới nhịn xuống tiếng nức nở.

Nguyên Hạo biết tình hình đặc biệt lúc ấy, cậu không hề cười đã dọa khóc cô bé, bộ mặt ác nhân trời sinh, hơn nữa khi cậu mất kiên nhẫn, hơi chút nhăn mặt nhú mày sẽ đem cô bé dọa cho khóc, giống như em gái tùy hứng được nuông chiều từ bé của cậu, không sợ ai trừ cậu.

Mà giờ phút này, cậu không hề để ý đem cô bé dọa đến rớt cuộc khóc không được.

“Thực xin lỗi...” Cô bé nữ sinh mặt trắng bệch, cánh môi khế run, cắn môi dưới ầm ỹ, mặc cho ai nhìn đều cảm thấy cô thật đáng thương, nhịn không được muốn đồng tình.

Đáng tiếc, trong từ điển của Nguyên Hạo không có hai chữ “đồng tình” này.

“Câm miệng! Im lặng.” Đối với phản ứng của cô bé nữ sinh đáng thương, cậu trả lời bốn chữ này.

Dáng người cao khỏe không giống những học sinh trung học cao gầy, cao to khác, cơ bắp toàn thân cao thấp là do việc leo núi luyện ra, ngũ quan có thể nói là đẹp mắt nhưng không hề nhu hòa, phong độ của cậu không phải chỉ có giống vương tử, mà là giống người yêu thích con đường hắc đạo, như kẻ xấu hay giết người cướp của, nhìn kỹ, xương gò má của cậu cao tới gần vị trí huyệt thái dương, có một vết thương màu đỏ sẫm, miệng vết thương kia là do lần gần nhất đi lên núi không cẩn thận bị đá rơi trúng bị thương, làm tăng thêm vài phần nhanh nhẹn dũng cảm cùng hương vị phong trần cho cậu. Hiện tại sự không kiên nhẫn quần quăn trong lòng cậu biểu hiện hoàn toàn ở trên mặt, làm cho người ta nhịn không được nhượng bộ lui binh.

Khí thế kia của cậu chắc chắn không giống với học sinh trung học, nói cậu là xã hội đen tuyệt đối có người tin tưởng.

“Em cùng Tiểu Linh cãi nhau, em không biết phải làm sao bây giờ, em rất khổ sở...” Cô bé nữ sinh hít hít mũi, đứng ở bên người cậu chậm chạp kể khổ. “Em không phải cố ý muốn chơi thân với Hoàng Thế Khải, em không có lấy lòng cậu ấy, thật sự...”

Tiểu Linh, tên thân mật của em gái cậu, hóa ra cô bé nữ sinh này quen biết em gái cậu?

Cúi đầu liếc mắt nhìn cô bé nữ sinh một cái, nghĩ rằng: Tiểu quỷ này là ai? Sao lại có điểm nhìn quen mắt?

Quên đi, dù sao bọn tiểu quỷ đều có vẻ ngoài nhìn giống nhau, hơn nữa còn mặc đồng phục giống nhau, con nhóc là ai đối với cậu không có một chút quan hệ nào.

Chỉ là cùng em gái cậu cãi nhau? Khó trách gần đây nha đầu kia luôn bô bô cái miệng, còn dám trêu chọc đến cậu, xứng đáng bị cậu mắng đến khóc!

“Em không thể lại học đàn dương cầm, không thể ở nơi này, về sau không thể cùng Tiểu Linh gặp mặt....Huuuu”

Này, cậu không phải kêu cô bé câm miệng sao? Sao lại khóc a?

“Nhóc khóc đủ chưa?” Nguyên Hạo không kiên nhẫn ngoáy ngoáy lỗ tai. “Đều tại nhóc khóc làm hại!” Nói chuyện lãnh khốc vô tình, tuyệt đối không muốn an ủi cô bé.

Nhưng là cô bé này lại hiểu lầm ý tứ của cậu.

“Anh ơi, có phải nếu em ngừng khóc, sẽ có chuyện tốt xảy ra?”

Nguyên Hạo tùy tiện gật đầu cho có lệ. “Ừa, đúng vậy.” Chỉ cần cô bé không khóc làm phiền người ta muốn chết, tùy tiện cô bé muốn hiểu thế nào thì hiểu.

“Anh gạt người...Làm gì có chuyện tốt xảy ra, hu...” Cô bé nữ sinh không biết nghĩ đến cái gì buồn, lại che mặt khóc lên.

Chắc, bị phát hiện cậu nói xạo, kết quả làm cô bé khóc thảm hại hơn, hơn nữa dinh thự của giáo sư nổi tiếng truyền đến tiếng dương cầm không ra gì, tuyệt đối là do em gái cậu đàn, khó nghe muốn đòi mạng, hơn nữa thói tiểu quỷ này đang khóc, làm cho lỗ tai cậu khó chịu.

Thiệt phiền, đe dọa cũng vô dụng, chính là bởi vì cái dạng này cậu mới chán ghét những đứa nhóc con, nhất là đại tiểu cô nương giống em gái cậu, phiền muốn chết đi được!

Hai tay Nguyên Hạo đút vào trong túi tiền, vừa đúng lúc đựng đồ ăn vặt tùy tay lấy thử trong tiệm miễn thuế khi ở Tây Ban Nha trở về hôm kia.

Thăm nghĩ làm cho cô bé nữ sinh câm miệng, tùy tay đem kẹo trong túi đưa cho cô bé: “Đây không phải là chuyện tốt sao? Nhóc không khóc chính là của nhóc?”

Cô bé nữ sinh ngẩng đầu, thấy kẹo năm màu sắc sặc sỡ, nước mắt lập tức ngừng, vẻ mặt chờ mong lại sợ bị thương tổn nhìn cậu.

Nguyên Hạo đem kẹo đặt ở lòng bàn tay cô bé.

Kẹo năm màu sắc sặc sỡ kia trong mắt cô bé, giống như bảo thạch vô cùng trân quý, bởi vì thứ này là do cậu cho cô bé.

Thật sự, không khóc sẽ có chuyện tốt xảy ra, cô bé lập tức lau quệt nước mắt, quý trọng vô cùng viên kẹo tinh xảo đang cầm, đang lúc định nhồm miệng cười, một tràng âm thanh nũng nịu ngắt ngang cô bé.

“Sao cậu dám nói chuyện với anh tôi? Tránh ra!” Một cô bé như phấn điêu ngọc mài từ trong dinh thự của giáo viên đi ra, cô bé cột tóc công chúa, mặc áo sơ mi trắng giống cô, váy dài Scotland màu xanh lá.

Chỉ thấy khuôn mặt phấn nộn xinh đẹp bị che kín bởi vẻ giận dữ, dùng tay đem cô bé vừa khóc đẩy ra, ôm lấy cánh tay anh hai nhà mình, ác ý trừng mắt nhìn cô bé nữ sinh.

“Tiểu Linh, mình...” Cô bé nữ sinh vội vàng đứng dậy, nhưng đáng tiếc tốc độ nói chuyện quá chậm, còn không kịp mở miệng đã bị trách móc.

“Mình không thích nghe, chúng ta tuyệt giao, cậu tránh ra! Còn nữa, không cần lại đến tìm mình, mình ghét cậu!” Tính tình quá tiểu công chúa, không để ý tới bạn tốt muốn làm hòa, lôi kéo anh hai đến chỗ xe hơi đã đậu thật lâu đằng trước.

“Đừng có đụng vào anh!” Nguyên Hạo trong lúc đó không để ý đến tranh chấp nhảm chán của đám con gái, nhưng rất ghét bị em gái bám lấy, hai tay chụp lấy đầu em gái, đẩy cô bé rời xa chính mình, vô luận tay em gái vung vẩy tóm thế nào cũng không bám được cậu. “Em không có xương cốt sao? Cứ dán vào anh làm gì? Thật ngu ngốc mà...”

Thế là hai anh em kém nhau bảy tuổi này, không để ý đến cô bé nữ sinh lã chã chực khóc phía sau, một bên lên xe một bên chí chóe đánh nhau tới người chết ta sống.

“Tiểu Linh, anh ơi...” Cô bé nữ sinh mím môi, trơ mắt nhìn bạn tốt bỏ rơi mình, vừa rồi lớn tiếng nói với cô bé: “Mình ghét cậu.”

Thật muốn khóc, nhưng mà anh kia nói khóc sẽ không có chuyện tốt xảy ra, cho nên không thể khóc.

“Em về sau sẽ không khóc...Sẽ không khóc...” Cô bé lau quệt nước mắt lưu lại trên mặt, chùi qua hốc mắt muốn rơi lệ, mở lòng bàn tay ra, thấy được kẹo năm màu kia.

Mở giấy gói ra, ăn luôn viên kẹo ngọt ngào.

Cô bé sẽ không khóc, như vậy tương lai nếu cô chuyển trường, Tiểu Linh có thể cùng cô giảng hòa tiếp tục làm bạn tốt sao?

Nhất định có thể, đúng không? Anh ấy đã nói a, không khóc sẽ có chuyện tốt xảy ra, cô bé không khóc, cho nên Tiểu Linh nhất định sẽ hết giận, cùng cô bé giảng hòa...

Chương 1-1

Công ty Cường thiết kế cảnh quan ở Thiên Mẫu, là một tòa nhà đơn ba tầng lầu lớn, trước sân là thảm cỏ Hàn Quốc xanh mượt, trong ao là vài sinh vật nhỏ nhỏ được nuôi dưỡng sống an nhàn, mái nhà bằng gỗ dạng xòe tạo thành lương đình, bên trong có bàn dài hình chữ nhật cùng với vài cái ghế dựa bằng gỗ tự chế.

Một chú chó săn cường tráng màu vàng óng đang truy đuổi con bướm trắng ở vườn hoa, mèo đen đeo vòng cổ Linh Đang màu đỏ lưỡi biếng nằm ngủ chống vó ở cửa lớn công ty.

Hoàn cảnh công tác tại đây hẳn là dạng thoải mái tự do, nhưng kỳ thật là không, nhất là hôm nay, công ty Cường thiết kế cảnh quan hiện đang trong trạng thái bận rộn, áp lực.

Cảnh quan thiết kế bên ngoài làm cho người ta vui vẻ thoải mái, trừ bỏ làm cho khách tới thấy được thực lực của cảnh quan thiết kế Cường, còn là vì nhân viên trong này mà sắp đặt, hy vọng vào một ngày làm việc bận rộn có thể bỏ ra ít thời gian vừa đi vừa thả lỏng tinh thần và thể xác ở đình viện rộng lớn, công ty thậm chí còn nuôi một mèo một chó.

Nhưng châm chọc là, người nào ở trong này công tác hơn một năm, không ai không bị bệnh bao tử, thiết kế rất tuyệt ở bên ngoài giống như không có tác dụng.

Phòng làm việc ở bên trong đặt ở lầu giữa, chọn vị trí trên cao nên làm cho văn phòng đại sảnh lầu một có vẻ rộng mở sáng ngời, có thang máy thiết kế hiện đại dẫn thẳng lên lầu hai, liên tiếp là phòng họp lầu hai cùng văn phòng của ông chủ.

Mà ông chủ của công ty này, là hỏa bạo lãng tử rất có tiếng trong giới làm ăn – Nguyên Hạo.

Nguyên Hạo ba mươi hai tuổi, giống những thiếu niên khác có khoảng thời gian chán ghét phụ nữ huyền ảo, nhưng hiện tại chán ghét thêm loại phụ nữ khác – quá mức im lặng không chủ kiến và chậm tay chậm chân.

Giống như trước mắt đây, cô gái đem cà phê cho anh rồi đổ cả hết cà phê lên người anh ở hội nghị chủ quản.

“Cô, cô kêu là Hiệp cái gì đó phải không? Lại là cô!” Không cần nhìn cũng biết là ai lại hại anh, áo sơ mi, quần anh mới mua toàn bộ đều bị hủy, anh không thể nhìn được nữa rồi to.

“Tôi gọi là Tương Quân, thực xin lỗi giám đốc!” Cái đầu Hiệp Tương Quân nhỏ xinh, hoang mang rối loạn khẩn trương buông khay cà phê, nhất thời nóng vội tùy tay lấy khăn lau trên người ông chủ.

“Cô bị chứng ngu ngốc sao?” Nguyên Hạo lý trí bây giờ không còn bao nhiêu, nháy mắt chửi rửa: “Một chút việc nhỏ cũng làm không tốt, tôi rút cuộc mời cô tới làm cái gì? Cút ra ngoài cho tôi!”

Ông chủ lớn tính tình hung dữ, thái độ ác liệt, trước mặt các chủ quản ngành của mình, đem nhân viên nhỏ chức thấp nhất trong công ty hung hăng nhục nhã một chút.

Tương Quân ăn mặc mộc mạc, khuôn mặt nhỏ nhắn không phấn son, giờ phút này phân biệt không rõ tái nhợt trên mặt cô là do việc ăn mặc hay là do bị ông chủ lấy ra làm nơi trách cứ.

“Đừng để cho tôi nói đến lần thứ hai, đi ra ngoài.” Nguyên Hạo vừa thấy bộ dáng con dâu nhỏ bé thấp kém của cô, tính tình toàn bộ đều bộc phát.

Nguyên bản còn muốn mở lời giải thích một chút, nhưng khi thấy ánh mắt nghiêm khắc của anh, cô chỉ có thể hé ra bộ mặt tái nhợt, cúi đầu rời đi.

Cô chân trước còn chưa có bước ra khỏi phòng họp, lập tức nghe thấy có tiếng nói từ trong hội nghị, nhắc tới tên của cô.

“Hiệp Tương Quân, hành chính tổng hợp, vào công ty được ba năm... Là cô ta? Cái cô gái đem cà phê đổ trên người tôi, đã vào công ty được ba năm sao? Sao tôi không hề ấn tượng?”

Ông chủ lớn Nguyên Hạo của bọn họ có tiếng nói trầm thấp thật dễ nghe, thanh âm có sức thu hút, nhưng mà cái loại thanh âm tràn ngập sức thu hút đó lúc này đang mang theo ngữ điệu nghi ngờ, nguy hiểm đọc diễn cảm tư liệu nhân sự của cô, cô căn bản không dám nghe!

Cô vội vàng rời đi, không có nghe thấy kế tiếp lên tiếng.

“Là tôi nhìn sai, hay là tư liệu có chỗ sai sót?” Nguyên Hạo trái hỏi phải hỏi, chính là cảm thấy khảo sát phân nhân viên này, nhất là hồ sơ của Hiệp Tương Quân, thái quá đến mức không ngờ được.

“Chín mươi lăm? Cô ta? Khảo sát hành chính tổng hợp, chín mươi lăm? Toàn công ty điểm khảo sát của cô ta là cao nhất, cái này là ai cho điểm...” Nguyên Hạo nhíu mày, nhìn xem chỗ ký tên phía dưới, tất cả chủ quản ngành đều ký tên.

Một người đối với công ty, đối với sự nghiệp phát triển không có gì cống hiến, lại lấy được điểm thành tích đánh giá cao nhất, còn có thể làm cho nhóm chủ quản cấp dưới của anh nhất trí cho điểm cao, người này bản lãnh đường như thực rõ ràng a.

Công ty Cường thiết kế cảnh quan, mở hội nghị nhân sự mỗi nửa năm một lần, chủ quản các ngành tính cả ông chủ lớn, thích tùy hứng phê phán nhằm vào các ngành viên chức, yêu cầu của Nguyên Hạo đối với người khác rất nghiêm khắc đối với chính mình càng nghiêm khắc hơn, không mời nhân viên thừa.

Mà Hiệp Tương Quân, một cái kế hoạch vĩ đại cũng chưa từng đưa ra, làm việc thì không có ý kiến đóng góp gì, cho cô ở lại công ty ba năm, thật sự là rất dư thừa!

“Tôi cho rằng cô ấy biểu hiện tốt lắm.” Chủ nhiệm bộ nghiệp vụ, là một cao thủ nghiệp vụ không khóac lác về cấp dưới bao giờ, thể nhưng ngoại lệ lên tiếng giúp em gái làm việc vất.

“Đúng vậy, Tương Quân không chỉ một lần giúp tôi cái ơn lớn.” Là người của ngành thiết kế kế hoạch hay bắt hòa với bộ nghiệp vụ, lên tiếng hát đệm.

Thường hay xảy ra, khi bộ nghiệp vụ đưa ra ý kiến, phòng kế hoạch liền nhất định sẽ làm trái lại, Nguyên Hạo thường sẽ để cho bọn họ đấu tranh tới người chết ta sống, tranh luận kịch liệt mười phút sau mới đưa ra quyết định, nhưng mà lần này...

Từ lúc bắt đầu hội nghị nhân sự hội, anh đã quyết định cho Hiệp Tương Quân thôi việc, nhân viên xử lý việc vặt của công ty không cần tới hai người, bọn họ đã có một thương quán với tám năm kinh nghiệm, Nguyên Hạo thực tín nhiệm đối phương, vì thế muốn cho thôi việc một người chậm tay chậm chân, luôn vướng víu kia.

“Nhưng cô ta đối với việc làm ăn của tổng ty không có nửa điểm tác dụng.” Đôi mắt chim ưng của anh nhìn chung quanh phòng một vòng, trong đầu nghi hoặc, sáu gã chủ quản tham dự hội nghị đều lấy ánh mắt không đồng ý nhìn anh, chỉ vì một cái nhân viên thừa?

“Cô ta vào công ty được mấy năm?” Nguyên Hạo lập tức đã quên mất thời gian vào công ty Cường của cái cô gái chậm tay chậm chân kia.

“Nói ít thì ba năm, nói nhiều thì bốn năm.”

Cái gì? Bốn năm, lâu như vậy sao? Anh vô cùng kinh ngạc.

“Làm được bốn năm, vẫn giữ nguyên vị trí.” Nguyên Hạo biết được Hiệp Tương Quân hai mươi lăm tuổi có lịch sử bốn năm làm việc ở Cường, ấn tượng của anh càng kém.

Một phần công tác đầy đủ là ba năm, năm thứ nhất học tập, năm hai thuần thực, năm ba đột phá, nhưng đối với Nguyên Hạo mà nói, nhân viên vào công ty Cường học tập tới thuần thực đột phá, anh chỉ cho thời gian là hai năm, có thể thông qua khảo sát công tác nửa năm một lần trong vòng hai năm, đã muốn đủ để đảm đương công việc một mình hơn nữa còn được thăng chức, tăng lương.

Qua bốn năm, cô ta còn giữ nguyên vị trí, không tiến không lùi.

“Tôi không cần một nhân viên như vậy, kế toán tính toán phí bồi thường cho cô ta, tôi muốn cô ta ngày mai không cần đến làm nữa.” Anh đã quyết định, nhân viên như vậy không lưu lại được.

Về phần khảo sát cao đến chín mươi lăm điểm, coi như là tham khảo vậy.

“Không nên...”

Lời vừa nói ra, sáu gã chủ quản tham dự hội nghị, bao gồm quản lý công ty cho đến kế toán sổ sách đều rống to.

“Tôi không thể tưởng tượng không có Tương Quân ở Cường. Trời ạ! Nếu vậy đây vẫn còn là chỗ đãi ngộ con người sao?” Quản lý trông coi phân chia công việc hoảng sợ che mặt.

“Dạ dày của tôi đau quá, anh không cần nói...”

“Nguyên Hạo, con tuyệt đối không thể làm như vậy.”

Trong công ty người duy nhất dám kêu tên anh, đang đảm nhiệm chức kế toán, là em gái út của mẹ — dì nhỏ của anh.

Nếu là Nguyên Hạo mười bảy tuổi, anh sẽ nóng nảy nói anh muốn đuổi việc ai thì đuổi việc, ông chủ là lớn nhất, nhưng Nguyên Hạo ba mươi tuổi, không còn là đại thiếu gia không hiểu chuyện, anh có được cả một công ty, thủ hạ có gần bốn mươi nhân viên, trên vai khiêng bốn mươi cái trụ cột kiếm tiền của gia đình.

Không thể tùy tâm sở dục, cho dù có ảo não khó chịu, hay là cần nghe một chút ý kiến của cấp dưới, huống chi anh cùng nhóm nhân viên ở chung giống như anh em cùng tiến cùng lui.

“Cho tôi lý do đủ để thay đổi ý định trong lòng.” Anh đem bút dứt khoát quăng lên bàn, lưng tựa vào ghế dựa, hai tay khoanh trước ngực.

Cùng anh biên thủ chỉ chừng, phần đầu gây dựng sự nghiệp đến bây giờ làm chủ quản nhóm, có một, hai người đã cùng anh đi suốt mười năm dài, mọi người từ thiếu niên ngây ngô xúc động, biến thành tâm tư trầm ổn hiện tại, cảm tình của mọi người tốt không giống như nhân viên, mà như là người một nhà.

Thế nhưng hiện tại bọn họ lại hết người này đến người kia thuyết minh nguyên nhân không thể đuổi việc Hiệp Tương Quân với anh, hết người này đến người kia nha, có phải hay không rất khoa trương?

“Cái đó thì như thế nào?” Anh nghe xong lý do này lại cười nhạt. “Việc cô ta làm không quan trọng.”

Cái gì mà “Quan tâm thân thể mọi người”, “Chú ý thói quen ăn uống của mỗi người”, anh nghe ra, không phải là tiện thể giúp mọi người cơm trưa, sớm tối giúp mọi người châm trà, em gái pha cà phê, mọi người không có tay sao? Loại chuyện này tự mình có thể làm.

“Nguyên Hạo, dĩ rất khó giải thích với con tầm quan trọng của Tương Quân đối với công ty, cô ấy đối với sự nghiệp rộng mở của công ty không có gì cống hiến là sự thật, nhưng mà công ty thiếu cô ấy...Chúng ta sẽ có một thời gian dài xót xa.”

“Cường không phải là lần đầu tiên khai trừ nhân viên không tốt, bất kỳ nhân viên nào tạm rời vị trí công tác cũng đều có khuyết điểm, đây là các người muốn thoái thác vấn đề.” Nguyên Hạo hiển nhiên không bị lý do này nọ thuyết phục.

“Giám đốc!” giám thị công trình Lý xúc động lên tiếng. “Như vậy rất đáng tiếc!”

“Nguyên Hạo...” Ngay cả dì của anh cũng bắt đầu dùng thân tình tấn công.

Mắt anh nửa khép, nhìn chung quanh nhóm chủ quản đang ngồi, cuối cùng anh vẫn như cũ dẹp gọn kháng nghị của mọi người, kiên trì khai trừ cái nhân viên nhỏ bé anh xem không vừa mắt kia: “Đừng nói nữa, lòng tôi đã quyết.”

“Giám đốc, một cái thành tích tốt cùng kế hoạch có thể tính công hoặc tự mình trải qua huấn luyện đào tạo, nhưng lượng công việc của Hiệp Tương Quân, cùng tầm quan trọng của cô ấy ở công ty, không phải dựa vào huấn luyện và tính công là có thể gọi là nhân tài vĩ đại, anh có thể khai trừ vì một nghiệp vụ, nhưng Hiệp Tương Quân thì tuyệt đối không thể khai trừ.”

“Cậu nghi ngờ quyết định của tôi?” Nguyên Hạo khó chịu híp mắt, trừng đồng bọn mười năm cùng chung hoạn nạn.

“Đúng vậy, tôi cho rằng anh khai trừ Hiệp Tương Quân, là sai lầm to lớn.”

Nghe thấy cấp dưới dùng loại khẩu khí này phản bác anh, Nguyên Hạo vẻ mặt như nổi bão, bình thường cảm tình mọi người mặc dù giống như người một nhà, nhưng khi làm việc anh yêu cầu tuyệt đối nghiêm khắc, tuyệt không thể vượt khỏi khuôn phép.

Chương 1 – 2

2. Chương 02

Chương 2-1

Một người đủ thông minh, nếu mười năm trước bị ông chủ gọi vào trước mắt quở trách một chút, có nguy cơ bị đuổi việc, như vậy, khi ông chủ liên tục mấy ngày hiện lên trạng thái phát điên, thì nên tránh đi đầu sóng ngọn gió, đỡ phải đụng đến cơn bão lớn, đến lúc đó kỳ hạn quan sát nửa năm lại biến thành nửa tháng, chẳng phải là thực phẩm sao?

Nhưng mà, Tương Quân rất để ý một sự kiện làm cho cô lớn mật tự chủ trương.

“Đây là cái thứ quỷ gì?” Nguyên Hạo tùy tay cầm lấy cái cốc bên cạnh bàn, uống một ngụm sau mới phát hiện hương vị không đúng, không phải là cà phê, cái loại mận mận hương cam quýt này làm cho anh thiếu chút nữa nhớ ra: “Cà phê đâu? Cái thứ quỷ này là ai mang đến?”

Anh không phải lấy sai cái cốc, đúng là cái cốc Mark màu đen anh duy nhất sử dụng, nhưng chất lỏng ở bên trong không phải cà phê vị nồng thơm ngon, mà là một loại đồ uống quái dị, anh chưa từng uống qua.

“Đó là trà cỏ kết ngạch”

Lúc ba giờ chiều, vì nhóm đồng nghiệp bận rộn pha chén trà là thói quen nhiều năm qua của Tương Quân, cô đem cốc trà nóng cuối cùng dự định cho đồng nghiệp vẽ bản thảo mất sắp thành gà chọi kia, đang ở lâu một cùng thảo luận với người vẽ bản thảo cùng giám sát đang phát ra rít gào bất mãn.

“Cô mới tới hay sao? Ai cho cô tự chủ trương! Cà phê!” Nguyên Hạo đem cái cốc đẩy qua bên cạnh bàn, biểu đạt bất mãn.

Tương Quân biết Nguyên Hạo nói cô là mới tới không phải châm chọc, mà là sự thật, chuyện này đại biểu cho ấn tượng của anh đối với cô cực kỳ bé nhỏ, cứ nhìn ngày đó anh hung hăng uy hiếp muốn đuổi việc cô là biết.

Cô lén lút, hầu như không có tiếng động thở một hơi.

Nguyên Hạo uống cà phê bốn năm do cô pha, nhưng đến bây giờ lại còn gọi không được tên của cô, đại khái là cô thực sự không giá trị, không đầy hứa hẹn mang ích lợi gì đến cho công ty, bởi vậy ấn tượng đối với cô không sâu sắc, cho dù có mắng cô đi chẳng nữa xoay người sẽ liền quên, anh thường xuyên nhất là hỏi cô: “Cô, cái gì Hiệp?”

Quên đi, ít nhất đối với họ của cô còn có ấn tượng.

“Giám đốc, tình trạng của anh hiện tại, không uống đồ uống có tính kích thích đối với anh mới tốt.” Ở trong công ty, mỗi người đều kêu Nguyên Hạo là giám đốc, là học theo một người làm việc đã lâu năm kêu, mọi người đều cảm thấy xưng hô này với lão đại còn thích hợp hơn với Nguyên Hạo hơn.

Tương Quân nói với tốc độ rất chậm, từng chữ từng chữ một, rành mạch, thanh âm trong trẻo, nhưng bởi vì tốc độ quá chậm, làm cho Nguyên Hạo nghe xong liền muốn tức giận.

“Ai cần cô xen vào việc của người khác?” Ở thời điểm đang bốc hỏa mà nghe thấy có người làm trái lại anh, Nguyên Hạo lại càng phát điên.

Mấy ngày nay anh cảm thấy đặc biệt khó chịu, nguyên bản tính tình sẽ không dễ tức giận như vậy, đại khái là vì thứ Sáu tuần trước bạn gái cũ không muốn chia tay, đến công ty quần quýt không muốn chia tay, phạm vào tối kỵ của anh, làm cho anh ở trước mặt nhân viên thành trò cười, trong lúc lôi kéo còn làm mất vòng cổ thủy tinh anh đeo đã mười năm.

Vòng cổ kia là khi anh mười bảy tuổi tự mình tới Tây Ban Nha du lịch, lúc lên núi phát hiện một khối thủy tinh hi hữu.

Màu xanh xám đậm mang theo cảm giác trong suốt, ánh sáng xuyên thấu qua nhìn vào bên trong có nhiều điểm màu vàng, đó là vàng, người bạn đồng hành nói với anh, lam thủy tinh (thủy tinh màu xanh dương) ở Tây Ban Nha, ít có cái nào vượt qua được năm cm tinh thể, mà anh lại tìm được nguyên một khối thạch kia, không chỉ có thành phần vàng hiếm thấy, cũng có lượng vượt qua hai cm kết tinh tự nhiên.

Mọi người đề nghị anh giữ lại quãng thô thạch đầy đủ, nhưng anh vì muốn lưu lại kỉ niệm tuổi trẻ, mời người đem lượng tinh thể lớn nhất mài thành một viên trang sức ước chừng hai cm, từ nay về sau mang theo bên người, mang nó bên mình đã mười năm.

Nguyên Hạo không tin quỷ thần, nhưng nói đến thật kì quái, nguyên bản thủy tinh có điểm còn mờ, càn mang lại càn trong suốt, mà vận may của anh cũng càng ngày càng tốt, giống như cá tính cứng nhắc như máy xe của anh, nhân duyên lại thật tốt, không ít người muốn làm bạn với anh, học ở trường, quá trình tham gia quân ngũ thật thuận lợi, mười năm trước quyết định theo con đường thiết kế cảnh quan, rất nhiều người không coi trọng, nhưng anh lại thuận thuận lợi khai trương mười năm trước, phát triển tới quy mô như hiện tại.

Bởi vậy Nguyên Hạo tin tưởng lam thủy tinh Tây Ban Nha này là thủy tinh may mắn của anh.

Nhưng mà, vòng cổ thủy tinh đeo trên cổ anh mười mấy năm hiện tại lại không thấy đâu! Điều này làm cho anh có cảm giác làm chuyện gì cũng không thuận lợi, nhìn cái gì cũng đều không vừa mắt.

“Cà phê!” Anh giận dữ rít gào, xem, liền như vậy không thuận lợi, ngay cả muốn cốc cà phê cũng đều không có, đưa anh cái quỷ gì kia? Vừa chua lại vừa mặn.

Đã nhiều ngày bị bạn gái cũ quấy rầy quần quýt muốn hợp lại làm anh không thể nào ngủ ngon được, case lại xảy ra chuyện, không biết ai tiết lộ cơ mật, chủ đề đã phác thảo cho tuần sau lại giống với đối thủ cạnh tranh, chỉ có thể hủy bỏ kế hoạch ban đầu, làm lại một lần nữa, việc công cùng việc tư đồng thời khiến cho anh sút đầu mẻ trán, bởi vậy, anh cần cà phê vừa đậm đặc lại vừa đắng để nâng cao tinh thần.

Hạ mệnh lệnh không thể phản kháng xong, Nguyên Hạo tiếp tục vội đầu vào làm việc, bình thường khi anh dùng miệng nói chuyện như vậy, không có người nào mạo hiểm sinh mệnh cãi lại mệnh lệnh của anh, nhưng mà ba phút sáu, anh vẫn không đợi được có cà phê thơm ngon, nóng hổi hấp, ngược lại là...

“Giờ đây?” Cháo nóng hổi, chỉ có thịt băm cùng với trứng gà, anh lộ ra biểu tình muốn ăn thịt người: “Cô bảo tôi ăn cái thứ quỷ trong bát này sao?” Anh chưa bao giờ ăn loại cháo này, anh thích ăn thịt, há miệng to nuốt cơm, chán ghét các loại cháo, cái thứ này đánh chết anh cũng sẽ không ăn!

“Vừa mới mua từ bên ngoài, giám đốc, công tác là quan trọng, nhưng mà thân thể cũng cần chăm sóc.” Tương Quân đặt cháo vào tay thủ trưởng, còn nhân tiện thả một viên thuốc con nhộng: “Ăn một chút gì rồi uống thuốc, nếu không sẽ cảm mạo đó.” Cô lập tức không chần chừ hai bước rời xa anh.

Nguyên Hạo không chú ý động tác nhỏ của cô, tâm tư bị lời của cô hấp dẫn.

Cảm mạo? Anh, Nguyên Hạo sẽ bị cảm mạo?

Thực không lẽ phép xuy một tiếng, anh suy ngẫm một chút, anh từ nhỏ đến lớn chưa từng bị cảm mạo, thân thể cường tráng, thật sự khỏe mạnh, anh cho rằng nếu mình bị cảm mạo thì chính là do bản thân lo lắng quá mức.

Mua cháo cho anh ăn thì không nói đi, còn lấy thuốc cho anh uống nói anh sẽ cảm mạo, cô gái này thật sự là hoàn toàn trắng trợn.

“Đầu óc cô có vấn đề sao?” Anh trào phúng ý tứ hàm xúc nồng hậu, còn không thèm nhìn lướt qua món cháo hỗn tạp kia, không hề muốn ăn, cũng không có ý tứ muốn nói cảm ơn.

“Tôi là nói thật!” Tương Quân biết anh thực cần phải ăn, nhưng cô không ngờ anh sẽ ngoan cố thành như vậy. “Anh không phải do bị một trận gió lạnh thổi đến nên bắt đầu ho khan, đau đầu, cảm giác thực mệt mỏi sao? Rất biếng ăn, không muốn ăn cái gì, yết hầu ngứa như bị khô rát, uống nhiều cốc cà phê rồi mà vẫn không có cảm giác thuận hầu, ngược lại càng không thoải mái, đúng không?”

Cô chưa nói đến “bệnh trạng” nặng nhất, anh liền nhăn mặt một chút, thật đúng là đều nói trúng, anh rất biếng ăn, trong lúc ăn cơm, có chút canh, nhưng anh chỉ ăn hai muỗng liền bỏ xuống, không đụng vào nữa, chuyện này đối với Nguyên Hạo luôn đối với thời gian ăn cơm nhanh tốc độ mà nói, quả thực là bất khả tư nghị.

Nhưng cho dù như thế thì sao? Dù sao chỉ là cô may mắn nói trúng, anh liền tin là thật sao, cảm mạo? Anh cũng không phải con nít, làm 6ao sinh bệnh!

“Xuy!” Cho nên anh xuy một tiếng, biểu đạt ý khinh thường.

“Đúng là triệu chứng cảm mạo a, bây giờ còn kịp đề phòng, uống nhiều trà cỏ kết ngạch một chút, bổ sung năng lượng, không được uống những thứ có chất kích thích nhất là cà phê, bằng không...” Tương Quân gần từng tiếng nói, nhưng bởi vì tốc độ cô nói chuyện thật sự quá chậm, làm cho Nguyên Hạo không kiên nhẫn giờ tay ra ngăn lại.

“Ầm ỹ muốn chết, này, này, toàn bộ đều đem hết đi cho tôi, chứng mất chết được, Tiểu Trương, đem cà phê của cậu cho tôi!”

“Nhưng mà giám đốc...”

“Đừng dong dài, đem đến đi!” Cũng không thèm liếc mắt một cái đến Tương Quân vì riêng anh chuẩn bị đồ ăn, đồ uống, dinh dưỡng hết thứ này đến thứ khác, Nguyên Hạo nhíu mày, đoạt lấy cà phê còn nóng của thuộc hạ, uống một hộp lớn.

“Khụ hừ...” Mới nuốt xuống một ngụm cà phê, cổ họng đang không tốt lập tức truyền đến một trận ngứa khó chịu, làm anh nhin không được khụ nhẹ hai tiếng.

Shit! Thật đúng là bị cô nói trúng, cho dù là cà phê cũng không cách nào ức chế cảm giác ngứa mà cổ họng đang không ngừng đánh úp, đáng chết, không có khả năng? Anh không có khả năng sẽ bị cảm mạo!

“Chúng ta tiếp tục, cô...” Đột nhiên nghĩ không ra nữ nhân viên này tên gọi là gì, quên đi, không quan trọng, đại khái là nhân viên phụ trách hạng mục tổng hợp, anh dùng ngữ khí vênh mặt hất hàm sai khiến, còn mang theo uy hiếp đe dọa: “Đem phòng họp dọn dẹp lại, năm phút đồng hồ sau tôi muốn họp. Cà phê, lúc này cô lại tự chủ trương thử xem xem!”

“Nhưng mà...” Tương Quân nguyên bản còn có lời muốn nói, nhưng thấy biểu tình hung ác của anh, cô còn muốn sống sót qua thời kì năm tháng hai tuần quan sát, đành phải câm miệng: “Được tôi đã biết.”

Lấy lại bát cháo bị ghét bỏ kia, cùng với bao con nhộng anh không thèm liếc mắt một cái, ánh mắt lo lắng của Tương Quân một lần nữa nhìn lại Nguyên Hạo, muốn anh kêu cô lại, vừa lúc Nguyên Hạo quay đầu chống lại ánh mắt của cô, bị anh hung ác trừng, cô giống như là động vật nhỏ nhìn thấy thú dữ, sợ tới mức lập tức chạy trốn.

Lúc ở phòng bếp xử lí bát cháo Nguyên Hạo không ăn kia, Tương Quân nhìn phía ngoài cửa sổ.

Không có ánh mặt trời mùa đông sau giữa trưa, sắc trời âm u, mưa bụi tinh tế bay xuống từ tầng mây đen thui, bên ngoài ngọn cây nhân phong đang lắc lư, mèo con đen do công ty nuôi ở phía sau màn hình vẽ bản

đồ CAD (Computer-aided design) của kỹ sư.

“Thật lạnh nha.” Cô hết sức vây quanh áo chòang lông dê ở trên vai, lại nhìn phía cái bàn trong văn phòng lớn kia, Nguyên Hạo đang vẽ bản đồ chỉ mặc đơn bạc một chiếc áo sơ mi.

Hy vọng anh sẽ không bị cảm.

Con người, quả nhiên không thể quá mạnh mẽ.

Một ngày trước còn thề n sắt nói chính mình tuyệt đối sẽ không bị cảm, đối với lòng tốt của người khác cười nhạo, nhưng sau khi trải qua một đêm lạnh không chịu nổi, Nguyên Hạo cảm giác được trong người có cảm giác nóng rực hướng lên mặt, nhưng tay chân vẫn lạnh như băng.

Trong người khó chịu, toàn thân đau nhức, hơi chút gió lạnh thổi đến liền ho mãnh liệt không dứt, ho làm anh cảm thấy sao bay đầy trời.

“Dựa vào...khụ khụ khụ khụ.” Anh không tự kìm hãm được mở miệng nói lớn, kết quả một khi mở miệng liền ho, như là muốn đem phổi ho ra, làm cho người ta kinh hãi.

Vừa ra khỏi phòng họp, đi ngang qua màn che có gương, Nguyên Hạo nhìn vào trong gương thấy ảnh ngược của chính mình.

Hai mắt anh bởi vì cảm mạo mà ươn ướt, tròng mắt đầy tơ máu, làn da ngăm đen hiện lên màu hồng không được bình thường.

Anh thật sự bị cảm, còn phát sốt! Dù sao chỉ là trải qua một buổi tối, buổi sáng rời giường liền cảm thấy đau đầu thật, nhưng anh vẫn cố gắng đi đến công ty.

Anh nguyên bản còn hay bị đau nửa đầu, tưởng là gần đây công việc bận rộn, cùng với cảm giác không tình nguyện dây dưa với bạn gái mới chia tay, áp lực quá lớn khiến cho đi làm, chủ trì hội nghị, hồi phục mấy thùng điện thoại quan trọng và bưu kiện, ngay đến cả nước cũng chưa uống, bởi vì yết hầu đau đến không muốn uống thứ gì.

Cảm mạo tạo cảm giác toàn thân mềm mại vô lực khiến cho anh phát hỏa lớn! Nhưng trời sinh tính tình rất sĩ diện lại cứng rắn, anh vẫn kiên cường chấn chỉnh lại tinh thần, cố tình ra vẻ không có việc gì trở lại văn phòng, ở trong văn phòng, vừa lúc thấy nhân viên đang bày cơm lên bàn.

“Giám đốc.” Tương Quân đưa cơm trưa khi Nguyên Hạo không có trong phòng, trong nháy mắt kinh ngạc, nhìn không được cúi đầu, không dám đón nhận ánh mắt quá mức lợi hại của anh, lúc hai người chạm mặt cô chỉ toàn bị mất hứng xối xả mà thôi.

Đại khái là vì sợ hãi anh, cho nên ở trước mặt Nguyên Hạo luôn chậm tay chậm chân, nhưng mà hôm nay Nguyên Hạo thật không giống ngày thường.

Anh luôn dùng ngữ khí không kiên nhẫn kêu cô rút ra ngoài, hiện tượng khác thường này làm cho cô có chút tò mò ngẩng đầu lên, to gan nhìn về phía ông chủ hung ác, nhưng vừa nhìn thấy lại là Nguyên Hạo đang đi đến hướng bàn làm việc, thân hình chống đỡ hết nỗi đang lung lay một chút.

“Cẩn thận!” Cô kinh hô một tiếng, vội vàng tiến lên hỗ trợ đỡ lấy anh, dưới tình thế cấp bách va chạm vào cánh tay trắng kiện của anh.

Nóng quá! Chiếc áo sơ mi vẫn có thể cảm giác được làn da truyền đến nóng rực, còn không nói được gì, Nguyên Hạo đứng vững dậy liền đem cô đẩy ra.

“Đi ra ngoài, nơi này không có chuyện của cô, khụ...” Khẩu khí so với trước đây hỏa lực ít đi nhiều, bởi vì anh thật sự không có bao nhiêu lực dư thừa để nói chuyện, một khi mở miệng liền ho khan, một khi mở miệng liền sao bay đầy trời (đầu óc choáng váng), mà đầu lại càng đau.

Nguyên Hạo sĩ diện, hận thân thể kém cỏi suy yếu vô dụng, không muốn cho người khác thấy anh trong tình trạng này.

“Đi ra ngoài, khụ khụ khụ...” Anh ngồi trên ghế, khó chịu ho khan, giọng nói khàn khàn lớn tiếng muốn cô mau rút.

Nói thực ra, Tương Quân rất sợ anh, anh không phải cái loại đàn ông có kiên nhẫn, cho dù đối đãi với bạn gái cũng duy trì phong cách duy nhất, hung ác độc đoán, mấy ngày trước bạn gái cũ làm nghề người mẫu của anh đến công ty chờ anh tan tầm, hình ảnh “thảo luận” phi thường kinh người kia, hiện tại nghĩ đến cô vẫn cảm thấy lòng còn sợ hãi.

Vâng, tóm lại chính là, người đàn ông này trong từ điển không có hai chữ “dịu dàng”, cho dù đối với bạn gái cũng vậy.

“Giám đốc, anh bị cảm, anh hẳn là cần đi gặp bác sĩ.” Anh sinh bệnh, thoát nhìn bộ dáng thật nghiêm trọng, cô thật sự không có cách nào mặc kệ một người đang bị bệnh.

“Tôi không có cảm mạo!” Đã muốn gần như tắt tiếng, Nguyên Hạo vẫn kiên trì anh không có bị bệnh.

Chương 2-2

Một đôi tay nhỏ bé mang theo cảm giác mát rất nhỏ xoa cái trán nóng hổi của anh, cảm giác kỳ quái, không hiểu vì sao trong nháy mắt, làm cơn đau đầu do phát điên nổi giận của anh hơi bớt, Nguyên Hạo thật không giống chính mình, mặc cho đôi tay nhỏ bé kia ở trên mặt anh sờ động nắm tay.

“Trời ơi, nóng quá! Giám đốc, anh phát sốt.” Tương Quân bị nhiệt độ truyền đến từ trán anh dọa, kinh hoảng kêu, còn tưởng rằng chính mình lầm nên sờ lại vài lần, sau đó mới đột nhiên nhận ra, hành động này của cô có khác gì vuốt bờm sư tử? Khiếp đảm nhìn Nguyên Hạo liếc mắt một cái, anh híp lại hai mắt, hành động nguy hiểm này như cảnh báo giây tiếp theo sẽ xông lên cắn xé xương cốt của cô.

Kỳ thật ánh mắt Nguyên Hạo tan rã như không hề có tiêu cự, nhưng nhìn đến trong mắt Tương Quân lại khủng bố đến cực điểm, cô hoảng sợ thét chói tai, tiếp theo vụt một tiếng không còn thấy người đâu nữa.

Xúc cảm lạnh lẽo trên trán biến mất, cơn đau đầu vừa bớt lại tăng lên, Nguyên Hạo không khỏi nhíu mày, nội tâm lo âu phiền chán.

“Hoang mang rối loạn quá mức làm cái quỷ gì.” Buông lời không kiên nhẫn với nữ nhân viên đột nhiên rời khỏi, anh ngồi trên ghế, đối với hộp cơm tiện lợi lớn trên bàn kia mặt nhăn mày nhíu.

Anh biết hộp cơm này có rau củ gì, sinh ra giàu có, từ nhỏ ăn no mặc ấm, đồ ăn không ngon thì không ăn, cơm tiện lợi này là anh ăn từ nhỏ do cửa hàng ăn kiểu Nhật lớn chế tác, rau củ phong phú, có tôm chiên anh thích, sắp xếp đẹp mắt, nhưng nghĩ đến phải nhai đồ ăn rồi sau đó nuốt vào bụng, anh vốn không ham gì mở hộp cơm ra.

Ngay lúc anh đẩy hộp cơm tiện lợi ra, bỗng nhiên nghe được âm thanh có người quay lại bước lên cầu thang, tiếng bước chân kia leng keng có lực, tốc độ rất nhanh, âm thanh đó làm anh nhíu mày, chỉ chốc lát sau, âm thanh âm ỷ chết người kia theo tiếng mở cửa truyền đến, anh nhin không được chắc một tiếng: “Làm cái gì...”

“Giám đốc, nghe nói cậu phát sốt, nhất định là bị cảm! Đi, anh dẫn cậu đi khám bác sĩ.” Vào là anh trưởng ca thứ nhất vừa lúc trở về lấy đồ thi công, tuổi cùng Nguyên Hạo tương đương, thân hình cao lớn, ngay cả trên người mặc quần áo lao động cũng không dấu được cơ bắp bồng bồng phần chân của anh, sẽ không ai hoài nghi chỉ có anh mới có thể áp chế Nguyên Hạo đồng dạng cao lớn, lực đại như con trâu.

“Đi!” Đi theo anh trưởng tiếp lời là học việc trẻ tuổi yếu náo loạn, thân hình cùng lúc đan xen giữa thanh thiếu niên đang dậy thì và người đàn ông trưởng thành

Nhưng hai người này, cũng là nhóm thợ được bầu là hai người có sức lực lớn nhất, Nguyên Hạo thấy hai người khổ sở tươi cười quý dị, gương mặt không khỏi biến sắc.

“Không có việc gì làm sao? Nhìn cái gì cả tiếng, tôi lại không sinh bệnh!” Anh bất đắc dĩ mở miệng, dùng lực không có nửa phần thuyết phục: “Không cần phiền tôi, rút ngay.”

Nhưng anh trưởng ca không để ý tới anh phó trưởng thanh thế, hừ một tiếng rồi cùng học việc liếc mắt một cái, đồng thời hướng anh bước đến, vì nguyên nhân bị bệnh mà sức lực Nguyên Hạo giảm mạnh, đưa anh tha ra khỏi văn phòng.

“Anh làm cái gì vậy? A Kim, Tiểu Cường, buông!” Nếu bình thường, Nguyên Hạo đâu có thể nào để cho người ta kéo đi, anh mà không đem đối phương đánh tới mẹ nó nhận không ra sao, tên anh Nguyên Hạo hai chữ này nên viết ngược lại!!!

“Tiểu Tương Tương nói cậu phát sốt, tính kiên cường cái gì chứ? Đi đi, đi gặp bác sĩ, cảm mạo cũng sẽ không bị mất mặt, anh sẽ kêu bác sĩ không cần cho cậu tiêm, ngoan!” Anh trưởng A Kim đã sắp làm ba, dùng giọng điệu dỗ con nít nói.

Mẹ nó, đem hấn trở thành tiểu quỷ âm ỹ không dám đi bác sĩ! Anh hiện tại liền đánh mạnh vào đầu anh trưởng!

“Tôi nói buông tay, mẹ nó!” Nguyên Hạo ra sức phản kích.

“Yên nào, thằng quỷ, cậu không phải nói ‘đầu mục phá quyền vô lực sao (bản convert mọi người gọi Hạo ca là đầu mục)? Đau chết ta!” Bị Nguyên Hạo đánh mạnh vào, Tiểu Cường đau đến kêu oa oa.

Nguyên Hạo bị lôi đi còn phát ra tiếng đánh nhau vang, khiến cho các nhân viên khác chú ý.

“Nguyên Hạo, con dong dài quá, sắc mặt tái nhợt thành như vậy, nhanh đi khám bác sĩ, tính cật mạnh cái gì chứ!” Di nhỏ làm kế toán quả trách anh một chút.

“Giám đốc, tổng giám đốc Lí đó để tôi buổi chiều đi một chuyến, anh nhanh đi gặp bác sĩ, nghỉ ngơi cho tốt đi.” Chủ quản bộ nghiệp vụ nói tiếp.

Thất chủ bát thiết (bảy mồm tám lưỡi) ồn ào dạn dò, cướp mỗi lời anh định nói ra, tốc độ nói chuyện rất nhanh, đều làm cho anh phiền chán không thôi.

“Âm ỹ muốn chết! Tôi lại không bị làm sao hết! Câm miệng hết cho tôi!”

Vì sao trước kia chưa từng cảm thấy tốc độ nói chuyện nhanh của mọi người bên cạnh làm cho người ta phiền chán? Gom lại cùng một chỗ là tạp âm phiền lòng. Anh chán ghét quá chậm, cho dù làm chuyện gì nhất định phải vừa nhanh lại vừa tốt, nhưng hiện tại, anh chỉ cảm thấy những người này phiền, làm cho anh muốn đầu đầu kinh khủng.

“Mọi người làm ơn chờ một chút!”

Ở bên trong một trận binh hỏang mã loạn, tốc độ thông thả duy nhất, tiếng nói rất rõ ràng trong trẻo từng chữ từng chữ một, truyền vào trong đầu Nguyên Hạo lúc đang càng ngày càng lơ mơ tối sầm.

“Anh A Kim, chờ em một chút, em tìm được rồi.”

Giọng nói trong trẻo này làm cho A Kim dừng lại lực đạo dắt Nguyên Hạo ra khỏi công ty, cũng làm cho âm thanh âm ỹ chết người này an tĩnh lại.

Đột nhiên một cái băng lạnh gì đó dán lên cái trán nóng hổi của anh, anh theo bản năng lấy tay sờ: “Nhiều chuyện...”

“Trước không cần gỡ cuống, dán như vậy anh có vẻ thoải mái.” Giọng nói trong trẻo kia ngăn lại động tác của anh, không phải mệnh lệnh, dịu dàng mềm mại.

Ai? Trong công ty anh như thế nào có người nói chuyện chậm như vậy?

Nghi hoặc còn chưa giải trừ, tiếp theo cảm giác được lỗ tai có cái gì tới gần, sau đó ‘tít’ một tiếng.

“Ba mươi tám phẩy chín độ, anh A Kim, gặp bác sĩ đừng quên nói giám đốc sốt tới ba mươi chín độ.”

“Tiếp tục thiêu như vậy chắc chắn bị đốt thành ngu ngốc.” A Kim tức giận lên tiếng trả lời, tiếp tục tiến ra cửa lớn.

Tiếng gió lạnh gào thét tiến vào bên trong ấm áp, Nguyên Hạo lập tức hắt xì, ho liên tục không dứt.

“Tôi nói tôi không cần đi, khụ khụ khụ...” Bên ngoài lạnh muốn chết, anh không cần đi ra ngoài!

Mới nghĩ đến thời tiết thật lạnh, đột nhiên thân mình cảm thấy ấm áp, anh cố gắng nhắm lại tiêu cự tầm mắt, đưa mắt về phía nơi phát ra lo lắng.

Tòa công ty một người cũng không có hành động, phía trước hé ra một cô gái mặc áo khoác đi đến, cũng chỉ có một người, là cái người anh muốn đuổi việc lại khiến cho người khác tức giận Hiệp tiểu thư hành chính tổng hợp, đứng ở trước mặt anh, về mặt lộ ra bộ dáng lo lắng, vừa đến mùa đông trên người cô khoác áo choàng lông dê màu xám đậm, mà áo choàng kia hiện tại ngay tại trên người anh.

Anh có chút ngoài ý muốn của chính mình lại nhớ rõ cô, một nhân vật nhỏ bé không chớp mắt như thế, lại ngoài ý muốn làm cho anh ấm áp...

“Sẽ lạnh đó, khoác vào.” Tương Quân dỡ xuống áo choàng lông dê trên vai, không chút suy nghĩ phủ lên ở trên người Nguyên Hạo.

Tuy rằng rất sợ anh, nhưng vì anh là bệnh nhân, cần người hỗ trợ chiếu cố.

Tương Quân nói chuyện tốc độ thong thả như trước, từng chữ từng chữ phát ra rõ ràng, nhưng động tác lại tuyệt không chậm, tỉ mỉ dùng áo choàng lông dê bao lấy Nguyên Hạo đứng lên, lại lấy ra hai cái khẩu trang: một cái khẩu trang vệ sinh cùng với một cái khẩu trang màu đen bằng bông miệng rộng, muốn anh đeo.

“Cái này là cái quỷ gì đây?” Tuy rằng rất muốn kêu rống lên như quỷ, nhưng không thể phủ nhận, áo choàng lông dê này thực ấm áp, còn mang theo hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái, ấm áp loại này...Hẳn là do một người dịu dàng lưu lại, mà hương thơm nhẹ nhàng loại này, tuyệt đối không phải thuộc về đàn ông.

Là cô, người phụ nữ trước mắt này...

“Không chỉ là vì tránh truyền nhiễm cho người khác, cũng là bảo hộ chính mình, bên ngoài rất lạnh, không nên trực tiếp hô hấp không khí lạnh, có thể dễ dàng làm cho ho khan, không được tháo xuống nha.” Thấy anh không có ý tiếp nhận, Tương Quân trực tiếp đem khẩu trang đeo lên mặt anh, khí thể không thể phản bác kia làm cho Nguyên Hạo không thể cự tuyệt.

Xác định làm tốt hết thủ tục xong, cuối cùng, lại nhét một bao nhiệt tạo hơi ấm vào trong tay anh.

“Cầm, giấu ở bên trong áo choàng, như vậy tay sẽ không bị lạnh.”

Đầu Nguyên Hạo hỗn loạn, cảm giác qê cái bao giữ ấm làm đầu óc giống như máy tính không đủ bộ nhớ, lag (treo), bất giác nghĩ đến anh hẳn là phải bỏ qua bao giữ ấm để tỏ ra bản lĩnh đàn ông mới đúng.

Ngón tay cô mang theo cảm giác hơi hơi mát, ấm áp theo đó nhanh chóng bao lấy trong lòng bàn tay anh, lại chậm rãi đẩy ra.

Mẹ nó, anh nhất định bệnh đến ám đầu, mới có thể rất muốn giữ lấy đôi tay kia, lạnh lẽo như băng dán lấy làn da nóng hổi của anh, cảm giác thực thoải mái a...

“Anh bị cảm, còn phát sốt, anh không nghĩ đến sẽ chuyển thành viêm phổi sao? Khám bác sĩ xong thì ngủ một giấc cho tốt, tỉnh lại sẽ không 6ao nữa.”

Mẹ nó, coi anh là con nít, dở anh a!

“Hừ.” Nguyên Hạo bực mình hừ một tiếng, cũng không có phản bác gì.

Đại khái là...Cảm thấy cô nói có đạo lý; Đại khái là...Giọng nói của cô và cô vì anh làm nhiều chuyện, làm cho anh thực thoải mái sao? Nhưng mà mẹ nó, vì sao anh muốn chấp nhận sự quan tâm của cô?

Chính là cô gái này, Hiệp Tương Quân, ngày hôm qua hảo tâm lấy thuốc cho anh uống, nói anh có triệu chứng cảm mạo, anh khinh thường không tin, kết quả hiện tại hồi hạn đã sớm không còn kịp rồi.

Cứ như vậy, Nguyên Hạo bị nhân viên đã sớm muốn có thời cơ trả thù tha ra khỏi công ty, đưa đến bệnh viện khám gấp.

3. Chương 03

Chương 3-1

Ba giờ năm mươi phút chiều thứ tư, công ty Cương thiết kế cảnh quan giống như trước đây làm việc người ngã ngựa đổ (bận rộn).

Rốt cuộc kỹ sư vẽ bản đồ rút ra được ánh mắt mưu tính dính vào phía trước màn hình, gần như thành mất gà chọi, kế toán vừa mới gấp gấp từ ngân hàng trở về lập tức lại chu toàn cùng người buôn bán ở nhà xưởng bàn về khoản hiệp lực, ngành nghiệp vụ cùng phòng kế hoạch lại cùng nhau lên lịch trình, các nghiệp vụ cùng việc thiết kế được phối hợp với nhau.

Nhân viên trên mặt đều mang theo sát khí, ước gì một ngày có bốn mươi tám giờ để mà vui đầu làm việc cực khổ, so với cảnh quan bên ngoài làm người ta vui vẻ thoải mái thật khác hẳn.

Tuy rằng không khí công ty khấn trương, nhưng vẫn là có một góc làm người ta thả lỏng tâm tình...

Một gã kỹ sư vẽ bản đồ cầm đơn xin đi về hướng cửa lớn, chỗ có hé ra một cái bàn làm việc, người ngồi ở vị trí kia là nhân viên đi làm không mang theo sát khí duy nhất trong công ty này.

Kỹ sư vẽ bản đồ nguyên bản chau mày, nhưng đang nhìn thì thấy đồng nghiệp nữ kia đứng lên lấy giấy dán tiện lợi trên tường xuống, sau đó biểu tình chậm rãi thả lỏng, bước chân dồn dập cũng dần dần chậm lại.

“Tương Quân, làm phiền đưa tôi hồ sơ z92s, cảm ơn.” Ngay cả khẩu khí cũng hòa hoãn khách khí hẳn lên.

“Được, chờ tôi một chút.” Tương Quân xoay người, tiếp nhận đơn xin.

Chiều theo đánh số xem ra là dự án cũ của hơn ba năm về trước, là lúc cô vừa mới đến công ty, ‘Cương’ tiếp nhận dự án lớn nhất trong năm, ở Tân Điểm, là ngôi nhà tổ theo phong cách Nhật, trừ bỏ lão phòng kiểu Nhật giữ lại kiến trúc bên ngoài, ba trăm bình (ĐĐ: đơn vị đo đường của Nhật á, giống bên VN mình đo bằng mét vuông) tiền viện và hậu viện đều giao cho ‘Cương’ làm quy hoạch thiết kế cảnh quan.

Cô không có nhớ nhầm, dự án này người ủy thác (ĐĐ: hình như có nghĩa là người thay mặt cho công ty bên Nhật!!!) cùng công ty hợp tác rất nhiều năm rồi, là khách hàng lớn của ‘Cương’, đại khái lại có hồ sơ mới tiến vào, kỹ sư vẽ bản đồ cùng người phòng kế hoạch muốn từ trong mớ dự án cũ trước đây tìm ra thứ làm cho người ủy thác thích.

“Hoàng đồng lại có dự án phải làm?” Tương Quân mỉm cười thuận miệng hỏi, xác định cấp trên có hai người đã lấy ra chữ kí của chủ quản cùng con dấu, từ trong hồ sơ bên góc trái tìm ra bản đăng kí, cho đồng nghiệp kí tên đồng ý.

“Cô thật giỏi, chỉ xem đánh số liền nhớ rõ là ai! Đúng vậy, chính là cái lão nhân kia, tôi thực vội, phiền toái cô giúp tôi tìm ngay bây giờ.” Kỹ sư vẽ bản đồ bội phục nhìn cô.

“Sửa sang lại rất nhiều lần, không nhớ rõ cũng rất khó a! Tôi hiện tại đi vào giúp anh tìm, ở trong này kí tên, chờ tôi một chút.” Bởi vì đồng sự nói đang vội, Tương Quân liền không muốn kéo dài, cô để bút xuống, tiếp theo đứng dậy

Không đến một phút đồng hồ, đã lấy ra hồ sơ đồng sự cần – đó là một chồng vừa lớn vừa nặng, đủ đè lên cả người cô, cùng với các loại bản vẽ ghi lại hình ảnh giống giống nhau, cái gọi là “Tài liệu hồ sơ chọn đọc”, tự nhiên còn có bản vẽ cùng với video nghiệm thu, Tương Quân một tay lấy hồ sơ văn kiện, một tay xách DVD, CD, cổ hết sức thông thả đi ra.

“Tôi tìm được rồi.” Vừa mới ra khỏi cửa phòng hồ sơ, sức nặng trên tay đột nhiên biến mất, cô mang theo tươi cười, hướng đồng sự chu đáo nói lời cảm ơn: “Cảm ơn..Giám, giám đốc!” Vừa ngẩng đầu đã bị dọa, người giúp cô không phải là nhân viên mới tuyển dụng làm kỹ sư vẽ bản đồ, mà là ông chủ lớn Nguyên Hạo.

Tươi cười đột nhiên biến mất, Tương Quân thấy giám đốc như thấy kẻ thù lớn, lập tức đứng cách xa Nguyên Hạo hai bước.

Loại hành động này của cô làm ày Nguyên Hạo rung động, biểu tình dữ tợn hung ác lên.

“Cô không có miệng sao? Sao không gọi người lấy chứ? Nếu sơ suất bị hỏng cô lấy cái gì bồi thường?” Một khi mở miệng sẽ không nói lời hay.

Xách cái đồng đồ đủ để đem Tương Quân dè bẹp dí, dùng lực đạo giết người đem hồ sơ ném cho cái nhân viên đang liều mạng thúc giục kia, kèm theo một cái liếc trừng mắt.

“Ách, cảm, cảm ơn, giám đốc, tôi đi làm việc.” Kỹ sư vẽ bản đồ thiếu chút nữa bị ném cho xuất huyết bên trong, không dám nhìn ông chủ liếc mắt một cái, cũng không cùng Tương Quân tán gẫu mấy câu liền vội vàng chạy lấy người.

“Giám đốc, cảm ơn.” Tương đối với hành động sẵn sàng của anh cảm thấy thụ sủng nhược kinh(được ưu ái mà cảm thấy sợ), nhưng đối mặt với Nguyên Hạo, sợ hãi làm cho cô theo bản năng lại tiếp tục lùi hai bước, cách anh xa một chút.

“Như vậy là sao? Trên người tôi có bệnh độc sẽ lây cho cô sao?” Nguyên Hạo thấy bộ dáng cô dẫu nhỏ của cô liền phát hỏa lớn, kết quả là rống lên, cô nao núng rụt bả vai.

Trận cảm mạo kia khiến cho Nguyên Hạo thiếu chút nữa chuyển thành viêm phổi, ở bệnh viện hai ngày chăm sóc từng tí mới hạ sốt xuất viện, kì tích phi thường, anh không có kêu rống như ma quỷ mắng bác sĩ là lang băm, ngoan ngoãn ở trên giường bệnh ngủ hai ngày.

Nguyên Hạo không muốn thừa nhận, nhưng mà trong lúc nửa tỉnh nửa mê đó, anh vẫn nghe thấy một tiếng nói trong trẻo tinh tế, lần nữa nói với anh, tỉnh ngủ sẽ không sao nữa, cho nên anh quyết định ngủ thẳng đến khi không có việc gì mới thôi.

Quả nhiên, tỉnh ngủ sẽ không có việc gì nữa, tinh thần sáng láng trở lại công ty đi làm, nhưng mà kỳ quái, lúc ấy cô gái can đảm tuyên cáo chung quanh anh sinh bệnh, hiện tại lại không có can đảm chống lại ánh mắt của anh, Nguyên Hạo dám cá, nếu bức cô cùng anh nhìn thẳng vào mắt nhau mười giây, cô tuyệt đối sẽ bị dọa đến khóc.

Sao phải như vậy, anh có bao nhiêu đáng sợ?

“Không có đâu, giám đốc anh nói chuyện đều dùng rống, lỗ tai tôi rất đau...” Tương Quân nói xong mới bắt giác phát hiện chính mình rất thành thật, hoảng sợ ngẩng đầu, quả nhiên thấy Nguyên Hạo nheo mắt lại, bình thường chỉ có thời điểm chuẩn bị mắng người mới có thể lộ ra vẻ mặt này, cô xong đời rồi!

Không cần so đo cùng cô, cô chính là một cô gái đơn giản quá; Không cần tức giận với cô, dù sao cô cũng làm không lâu... Nguyên Hạo nói với chính mình để bình tĩnh lại, nhưng trời biết điều này đối với anh có bao nhiêu khó khăn.

“s189567, a973659...” Liên tục phun ra một chuỗi dãy số, Nguyên Hạo cũng không quan tâm cô có nhớ hay không rồi đứng lên.

“Tôi muốn chọn đọc tài liệu vài cái hồ hồ sơ này, còn có ngày hôm qua tôi muốn cô làm đơn tư liệu, nội trong hai mươi phút nữa tôi muốn xem chúng.” Làm một ông chủ ra lệnh như máy, loại chuyện này anh hầu như vừa sinh ra là được làm.

“Tôi tôi tôi...Được.” Tương Quân động tác chậm nửa nhịp không kịp nhớ, nhưng là không dám yêu cầu ông chủ lập lại một lần nữa, chỉ có thể dùng giọng nói buồn bã gật đầu: “Tôi sẽ đưa đến cho anh.”

Nguyên Hạo hướng cô “hừ hừ”, anh nhin không được quay đầu, anh cũng không biết vì sao chính mình phải quay đầu xem cái người châm tay châm chân kia, nhưng có tiếng là nhân viên nữ tốt trong công ty.

Cô gọi là Hiệp Tương Quân, anh nhớ ra rồi.

“Tương Quân, cô thật to gan, tôi thật sùng bái cô!” Một nhân viên nam đi tới, nở nụ cười sở trường, để văn kiện lên vỗ nhẹ đầu cô.

“Không cần khen, tôi hiện tại thực sợ hãi!” Cô ảo não bụm mặt: “Tôi thật ngốc...”

“Ngoan, không có việc gì, giám đốc không khó ở chung.”

Phải không? Anh không khó ở chung? Nguyên Hạo nhú mào, ngay cả chính anh đều cảm thấy lời nói này nghe thật giả.

“Anh gạt tôi...”

Tiếng nói trong trẻo kia làm cho anh cảm thấy thực thoải mái, dùng ngữ khí u oán nói những lời này, không biết vì sao, làm cho anh muốn phát hỏa lớn!

“Ha ha ha ha ha...Cô vì sao đáng yêu như vậy chứ?” Bị nhân viên nam cười cợt gợt tay xoa mặt của cô.

“Không nên như vậy, lại xoa tôi, buông tay buông tay!”

Giống con nít đùa giỡn với nhau, các nhân viên khác đang bận bịu cũng để ý tới, thậm chí buông công việc trong tay dừng lại xem bọn họ nói qua nói lại, còn có người hay nói giỡn, nói bọn họ rõ ràng là cùng một chỗ.

“Cùng một chỗ...cùng một chỗ...cùng một chỗ...” Phối hợp vỗ tay rất quy luật, toàn bộ văn phòng mọi người nối tiếp nhau chơi đùa.

Nguyên Hạo đứng ở lầu hai, cúi đầu nhìn phía dưới chơi loạn.

Bình thường gặp được loại chuyện này, không để ý tới là tốt rồi, nhưng phản ứng Hiệp Tương Quân chính là đỏ mặt, kinh hoàng muốn mọi người không được nói lung tung.

“Không cần nghĩ bậy! Anh ta có bạn gái rồi!”

Nhưng mặc cho cô kêu mọi người cầm miệng như thế nào, mọi người vẫn tiếp tục chọc cô.

Nguyên Hạo phát hỏa lớn, cũng không biết chính mình bức cái gì, dù sao chính là...Đại thiếu gia anh thấy khó chịu.

“Được rồi được rồi, không phá cô, nói chuyện chính sự, Tương Quân, còn kịp nhờ truyền đi nhanh một chuyến không? Người của Thành Thiên ở Cao Thiết Thượng mới nhớ tới quên mang tư liệu đi Cao Hùng, ngày mai trước giữa trưa nhất định phải có, nhân viên đưa hàng của công ty bây giờ còn có thể nhận hàng không? Suyt, nhỏ giọng chút, đừng để cho giám đốc biết.” Đầu sỏ gây ra cái trận xôn xao gây rắc rối này, hóa ra còn việc chính sự phải làm.

“Mới vừa đi không đến năm phút đồng hồ, tôi sẽ mời anh ấy quay lại, gửi đến khách sạn anh Thành ở là được rồi phải không?” Tương Quân cũng hạ giọng, tiếp được tư liệu sau đó thuận tay nhét vào trong túi giấy, cầm lấy điện thoại gọi nhanh cho nhân viên đưa hàng vừa rời đi không lâu, không có nguyên nhân vì chuyện vừa rồi mà ảnh hưởng đến cảm xúc công tác, thậm chí không để ý mà còn nghĩ biện pháp giải quyết cục diện rồi rầm: “Anh Thủy, thật có lỗi, mời anh quay lại, nơi này tôi còn một phần văn kiện muốn đưa...Anh không cần xuống xe, tôi đưa đến cửa cho anh, năm phút đồng hồ sau đến? Cảm ơn...ok, không thành vấn đề, năm phút đồng hồ sau tôi sẽ đi ra...”

“Thực đáng tiếc, tôi đều nghe thấy được.” Giọng nói Nguyên Hạo lạnh lùng từ lầu hai truyền xuống, nguyên bản nhóm nhân viên lợi dụng thời cơ đùa giỡn thoải mái một chút, chỉ một động tĩnh đã trở lại đúng vị trí lúc đầu, giả bộ đang nghe điện thoại.

Sắc mặt Tương Quân trắng nhợt ngẩng đầu lên, liền thấy Nguyên Hạo hai mắt nheo lại nguy hiểm, chính là trừng mắt tới tới lui lui nhìn hai người bọn họ.

“Nói với Mạn Thành anh ta chết chắc rồi, gọi anh ta điện thoại lại cho tôi, còn có anh.” Đôi mắt chống lại giọng nói nhỏ của nhân viên nam không cần bị anh biết đến kia: “Thực nhân rồi, có thời gian quản chuyện của người khác, tôi thấy ngày mai anh muốn giao kế hoạch đã được làm thực hoàn mỹ, tốt lắm, trước khi tan làm đưa cho tôi, đừng để tôi chờ lâu quá, về phần cô...Cô ít xen vào việc của người khác đi!”

Lên lớp xong, Nguyên Hạo bước trở về văn phòng, lần này là thật xác định anh đi vào văn phòng, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nguyên Hạo trở lại văn phòng, đi đến trước bàn liền phát hiện trên bàn bày một cái bánh kẹp chân gà còn ấm và một ly nước chanh, còn có một lọ nước khoáng, bình thủy bên cạnh có một cái túi nhỏ nhỏ, bên trong có hai viên thuốc con nhộng, là vitamin B tăng cường thể lực và viên C chất xơ.

Trong công ty duy nhất một nhân viên đem ngăn kéo nhồi vào các loại thuốc pha chế sẵn, cũng chỉ có một, chính Hiệp Tương Quân, nhiều lần cô chữa sốt nên túi chườm nóng cần dùng đều chuẩn bị, viên C chất sơ loại này loại nọ, sao cứ phải làm như vậy?

“Cô gái hay xen vào việc của người khác.” chính Nguyên Hạo cũng không có phát hiện, mặc dù anh oán hận nhú mày, nhưng khoe miệng cũng không chịu chống chế gờ lên.

Anh nhịn không được nghĩ, nếu anh không để ý tới mấy thứ cô chuẩn bị này, cô sẽ có biểu tình gì? Sẽ nói cái gì với anh? Sẽ vẫn như cũ cố lấy dũng khí trách móc anh sao?

Nếu không phải vì trận bệnh kia, đến bây giờ anh vẫn sẽ cho rằng, Hiệp Tương Quân đối với công ty một chút hữu dụng cũng không có.

Trên ván cửa truyền đến hai tiếng nhẹ: “Cốc cốc”.

“Vào đi.” Anh đồng thời cao giọng, thuận tay đem đồ ăn cùng viên thuốc để qua sát cạnh bàn, cho rằng sẽ không bị phát hiện.

“Giám đốc, tôi đưa tới hồ sơ anh muốn.”

Giương mắt nhìn lên. Tốt lắm, cô thật thông minh, biết đẩy xe đem tư liệu đến, mà không phải ngây ngốc một mình ôm cả đống hồ sơ lên lầu.

Nhìn kỹ, anh yêu cầu chọn đọc tài liệu bảy năm trước cùng với hồ sơ năm năm trước, hơn nữa ngày hôm qua tùy tay quăng cho cô tư liệu rải rác chưa giải quyết xong, hiện tại toàn bộ đều được chuẩn bị tốt, từng thứ từng thứ hiện ra trước mắt anh.

“Ừ.” Nguyên Hạo tùy tay lật xem hồ sơ này nọ, kỳ thật anh cũng không phải thực cần hồ sơ này nọ, anh chính là muốn thử nghiệm.

Hiệp Tương Quân vào công ty được ba năm, lúc ấy cô còn là một sinh viên vừa học vừa làm.

Nhưng Nguyên Hạo nhớ rõ, trước khi cô vào công ty, hồ sơ này nọ đến trước mắt anh cũng không có hoàn thiện như vậy.

Là cô làm sao? Trước đây không có phát hiện, chỉ tại kế hoạch, công trạng, xem nhẹ việc hồ sơ quy nạp sau lưng phải đầu vào đây.

“Tôi hỏi cô, cô đối với chủ tịch Hoàng ấn tượng như thế nào? Hiểu biết bao nhiêu? Nguyên Hạo khép lại tập hồ sơ, không đầu không đuôi hỏi.

“Hoàng đồng trước đây sao? Là lão nhân gia thân thiện, khách hàng lớn nhất của công ty chúng ta, ngài ấy thích xem ca nhạc, hơi sâu sắc một chút, ngắm một chút hoa cỏ ngài ấy thích, còn có thích cây thơm tồ, tuy rằng nhiều năm ở tại Nhật Bản, nhưng ghét nhất bị người khác nói ngài ấy là người Nhật Bản, yêu thích phong cách thiết kế cảnh quan có vẻ giống kiểu Nhật, hơn nữa thích bình phong cây du cùng với đá quý khối lớn...”

Anh chỉ hỏi một người, cô liền thao thao bất tuyệt nói về vị khách hàng yêu thích kia.

“Dương Lập thì sao?” Tùy tiện hỏi một chút, người này đúng là chủ quản nghiệp vụ của anh. “Cô đối với anh ta có bao nhiêu hiểu biết?”

“Quản lý Dương? Cá tính thực hấp tấp, cũng có vẻ xúc động, khẩu vị không tốt, với lại cũng có một chút bệnh da lông ngắn (hình như là bệnh nhứt nhứt thì phải?)...”

Nguyên Hạo nhìn cô phân tích thói quen, cá tính, sở thích người nọ, vốn ở trước mặt anh giống như người con dâu không nói nhiều, hiện tại thao thao bất tuyệt vẫn nói không ngừng.

Nhưng mà anh cũng không cảm thấy lời cô nói là lời vô nghĩa, thần kì không?

Chức vị của Hiệp Tương Quân không phải là chức vụ có thể có công trạng về sáng tạo, cũng không phải về thiết kế độc đáo, người tài năng có kế hoạch mới, cũng chỉ là một cái viên chức bình thường, nhưng cô dùng phương pháp độc đáo của chính mình, chứng minh tầm quan trọng của bản thân.

Nguyên Hạo mãi cho đến bệnh nặng qua đi, mới bắt giác nghĩ đến, trong công ty cũng không có “Trợ lý” Ngành tạp vụ phụ trách chức vụ loại này, anh yêu cầu người làm việc không được đùn đẩy vào tay người khác, quả thật, mỗi người đều làm được theo anh yêu cầu, báo cáo, kế hoạch, tự liệu, tự liệu tuần tra, công việc liên lạc hộ khác, mọi thứ đều là chính mình động thủ, nhưng lại xem nhẹ tự liệu cần làm đơn dự bị.

Mà đem tự liệu các ngành sửa sang lại thành hồ sơ quy nạp, đây là công việc chính của Hiệp Tương Quân, bất kể văn kiện có loạn bao nhiêu, theo các ngành quảng cho cô, cô đều có thể đem đám hồ sơ này sắp hàng từ đầu đến đuôi, lại thu hồ sơ vào trong phòng cất chứa.

Vị trí của cô ở cửa lớn, là nơi vừa đi vào là có thể thấy, làm cho cô thuận lý thành chương (lâu ngày thành quen) xử lý chuyện tiếp đãi khách hàng, vừa lúc có thể đem cảnh tượng đại sảnh lầu một nhìn thấy nhất thanh nhị sở (rõ ràng), thấy tình trạng của mỗi người, ở phía trước phát hiện đương sự, trước một bước vì đối phương nghĩ đến chuyện nhỏ nhất, từ nước trà, tiếp nghe điện thoại, chiêu đãi khách hàng tới chơi, không ai yêu cầu cô làm, cô liền tự động tự giác làm, hơn nữa còn làm chu đáo.

Ví dụ như...Mấy thứ trên bàn này.

Bánh kẹp, nước chanh, rau xanh, cô tuy rằng sợ anh, nhưng là thói quen của anh cô hiểu biết nhất thanh nhị sở, biết anh có thói quen không ăn bữa sáng, nếu quá bữa trưa mới vào công ty, anh ngay cả cơm cũng không vội ăn, cho nên cô mới vì anh chuẩn bị mấy thứ này.

“Hiệp Tương Quân, cô có hộ chiếu hay không?” Anh đánh gãy lời thao thao bất tuyệt của cô, đột ngột hỏi.

“Có...”

“Đem hộ chiếu của cô giao cho kế toán làm thủ tục, cuối tuần này cô theo tôi đi Kyoto.”

Cái gì, cái gì? Cùng anh đi Kyoto!

Tương Quân bị hù chết, trừng lớn mắt nhìn anh.

“Vì, vì sao?” Vì sao muốn cô cùng anh đi Nhật Bản? Vì sao vì sao vì sao? Tương Quân muốn hò hét ra sự hãi của cô, nhưng ở trước mắt anh cô không dám.

“Lúc này Hoàng đồng không trực tiếp đem hồ sơ cho chúng ta, chúng ta so với đối thủ, phải giành trước từng bước phía trước, Hoàng đồng yêu cầu cô nhất định phải đến.” Nguyên nhân vì khách hàng yêu cầu cô trình diện, Nguyên Hạo chỉ có thể đồng ý. “Tôi đã nói hết rồi.” Ý tứ đại biểu là muốn cô đi ra ngoài.

“Ah...Được.” Tương Quân chỉ có thể nói ‘được’, đầu óc còn một mớ hỗn loạn, nghĩ đến muốn cùng Nguyên Hạo – đương nhiên còn có nhân viên khác – rời nước, cô liền khẩn trương thật, chính là cùng ông chủ đi công tác, loại chuyện này không tới phiên trên đầu cô hướng tới a! Cô tổng cảm thấy lần này đi ra ngoài cô sẽ nguy hiểm tính mạng.

Tương Quân phiền não chuyện muốn cùng Nguyên Hạo đi công tác, đột nhiên cảm thấy bụng bắt đầu đau, đang muốn rời đi trở lại chỗ của mình uống hai viên thuốc, nhưng lại thấy gì đó trên bàn anh mà cô để lên buổi chiều, anh ngay cả chạm vào đều không có.

“Giám đốc...”

“Như thế nào?” Nguyên Hạo thực hướng hỏi.

Tương Quân chỉ chỉ trên bàn anh, lúc này lại có lá gan, ý bảo muốn anh uống.

Nguyên Hạo nhìn thức ăn nước uống trước mắt, nhú mày.

Nước chanh thì miễn cưỡng, nước lọc, anh mới không uống loại không có hương vị này! Còn có anh ghét nhất uống thuốc, cho dù là thực phẩm dinh dưỡng cũng giống nhau, bánh kẹp cũng được, anh cầm lên tùy tiện hai miếng nhét vào miệng.

Chương 3-2

4. Chương 04

Chương 4-1

“Xem mắt?”

Tương Quân nhìn Hoàng đồng đang cười tủm tỉm, vị chủ tịch cao tuổi đột nhiên tuôn ra yêu cầu kinh người này, làm cho cô hoảng sợ, động tác cứng đờ ngay tại đĩa rau, nghĩ là chính mình nghe lầm.

Một vị chủ tịch nắm giữ giá trị trên hàng triệu, mỉm cười nói muốn thay cô an bài xem mắt, đối tượng lại là cháu trưởng của ông ấy, làm sao có thể là sự thật chứ?

“Hoàng đồng nói giỡn cứ như thật.”

Trước kia Hoàng đồng mỗi lần đến công ty chắc chắn cười hỏi cô, khi nào thì làm con dâu nhà ngài ấy, Tương Quân nghĩ đó là ông chỉ vui đùa mà nói, vì thế luôn cười cười.

“Nha đầu Tương Quân, cháu cho đến bây giờ không xem lời ta nói là thật sao?” Hoàng đồng nhú mồm, vẻ mặt hứng thú: “Ta là nói thật còn thật sự, cháu trai ta với cháu cùng tuổi, gần đây vừa mới từ Anh quốc lấy học vị trở về, liền khéo như vậy, nó đang ở Nhật, cháu cũng ở Nhật, coi như làm quen bạn bè mới, buổi tối ngày mai theo cháu trai của ta ăn một bữa cơm a!”

Sao khéo vậy?

Nguyên Hạo ở một bên nghe vậy từ chối cho ý kiến giương mi lên.

Thì ra là thế, bởi vì cháu trai Hoàng đồng ở Nhật Bản, cho nên mới đưa ra yêu cầu bàn bạc đầu thâu muốn Tương Quân tới Nhật Bản.

“Cậu nói có phải hay không? Nguyên đồng.” Hoàng đồng nói nói cười cười, nhưng cùng ông ở chung lâu sẽ hiểu được, chuyện này ông không hay nói giỡn: “Người trẻ tuổi, hẳn là nên cùng nhiều người trẻ tuổi kết bạn.” Đôi mắt chuyển hướng Nguyên Hạo, tìm kiếm sự đồng ý từ phía đối tác.

Nói như vậy, là đang trong lúc bàn chuyện công việc dẫn tới trường hợp này, khách hàng tiếp đãi vì để ý tới cấp dưới của anh, không những vậy còn thay con cháu sắp xếp xem mắt, mượn từ xem mắt đến kéo gần gũi, xem mắt có thành công hay không không phải trọng điểm, mà là mượn từ xem mắt để kéo dài đề tài.

Nguyên Hạo mãi cho đến gần đây mới biết được, cô gái Hiệp Tương Quân này rất có duyên với trường bối, trong mắt anh luôn là kẻ hành động chậm tay chậm chân, ngôn từ không tốt ngây ngô cười, nhưng trong mắt người lớn tuổi, lại là đáng yêu vui vẻ, cũng mới biết được có một chút khó khăn, khách hàng tuổi cao nhưng ra tay hào phóng, sẽ bởi vì muốn gặp Tương Quân thân thiết có lẽ mà riêng đến công ty uống một chén trà cô pha, cùng cô trò chuyện, mà nhiều người thường thường cùng cô nói chuyện, tâm tình sẽ bình tĩnh, lúc họp cũng thoải mái như đang nghe tin vui.

Cô không có kế hoạch nghiệp vụ mới và lâu dài, nhưng là đã có lực lượng yên ổn lòng người.

Được khách hàng thích là một chuyện, nhưng thích đến nỗi muốn thay cô xem mắt thì rất khoa trương, nhưng mà khách hàng đưa ra yêu cầu này, là Hoàng đồng muốn làm khó, ông hẳn là có mười phần nắm chắc mới có thể làm như vậy, tuyệt đối không giống ông nói, không chỉ đơn giản là người trẻ tuổi kết bạn như vậy.

“Đứng ở lập trường của tôi, một ông chủ không nên lợi dụng nhân viên, dùng phương thức như vậy đạt được mục đích, đây không phải là phương thức kinh doanh của tôi.” Nguyên Hạo gọng gằng dứt khoát nói ra sự không đồng ý của anh, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ liền cự tuyệt chuyện đứng giữa giết dây.

Tươi cười của Hoàng đồng nháy mắt biến mất, lông mi xám trắng không động, không khí trong nháy mắt từ nhẹ nhàng chuyển thành mưa gió sắp đến: “Lời này của anh có ý là không tính bán mặt mũi cho ta.” Ngữ điệu người hiền lành cười tủm tỉm chuyển biến đột ngột, mang theo lửa giận sắp bùng nổ.

“Hoàng đồng, tôi xem ngài là trưởng bối mà kính trọng.” Áp chế lửa giận trong ngực, Nguyên Hạo cực lực khắc chế tức giận của chính mình, so với cường thế của Hoàng đồng không chút nào nhường nhịn: “Nếu phải làm như thế mới có thể bàn công việc, chúng ta có thể không...”

“Hoàng đồng, cháu rất thích.”

Thấy phía trước Nguyên Hạo hoàn toàn không để ý mặt mũi công ty mở miệng nói, Tương Quân xem tình huống không đúng, vì thế mở miệng phát ra âm thanh nhằm gây chú ý.

“Phải không?” Hoàng đồng nghe vậy sắc mặt dịu xuống: “Không miễn cưỡng?”

“A, vâng, đúng, ha ha...” Tương Quân mở miệng xong mới phát hiện bản thân vừa rồi đáp ứng cái gì, nhưng mà nhìn Hoàng đồng không còn mang theo sắc mặt hờn giận, cô cũng không dám sửa miệng, chỉ có thể xấu hổ ngây ngô cười.

“Vậy nói như vậy là định rồi, buổi tối ngày mai, ngay tại nhà ăn khách sạn, ta sẽ mời người sắp xếp tốt. Nguyên đồng, nha đầu Tương Quân nói nó rất thích ý, xem ra anh hẳn là nên bán cho ta mặt mũi chứ?” Vị chủ tịch già đắc ý dương dương tự đắc khiêu khích.

Nguyên Hạo nheo mắt lại, lạnh lùng hô: “Hiệp, Tương, Quân.”

Anh gần từng tiếng, mang cả tên họ của cô ra kêu nha, cứu mạng a, Tương Quân lập tức cũng bắt chước đang ăn cái gì, để chiếc đũa lên bàn, cứng ngắc ngồi nghiêm chỉnh đối mặt với Nguyên Hạo.

“Vâng!”

“Cô...” Nguyên Hạo tức giận đến độ nói cái gì cũng đều không được.

Hiện nay Tương Quân trên người mặc kimono nhiều màu lịch sự tao nhã, phía trên là màu hồng nhạt nhu hòa, đây là sau khi đoàn người bọn họ đến Kyoto, Hoàng đồng cho người đưa tới, còn vì cô chuẩn bị trang phục, chải tóc, mặc kimono, thoát nhìn tưởng như tạo nên một pho tượng búp bê.

Phải biết ở ‘Cương’ cũng không chỉ có mỗi cô là con gái, Hoàng đồng dụng tâm để ý đến cô, thật sự rất rõ ràng.

Vì Nguyên Hạo nghĩ đến, cô sẽ mặc như vậy đi hẹn gặp một người đàn ông không biết tên – xem mặt! Có Hoàng đồng trợ giúp phía dưới, cơ hội thành công rất à điều này làm cho bụng anh bất mãn.

Rốt cục là cái gì với cái gì, một cô nàng tay chân ngọc ngà như vậy, đầu óc cũng ngây ngốc không kém gả vào hào môn... Chậm đã, anh làm chi tức như vậy?

Có cái gì để mà tức giận, lại không liên quan đến chuyện của anh, đừng choáng váng! Cho dù ông ấy nhìn trúng cô, anh chàng kia còn không chắc thấy hứng thú đối với cô.

“Tùy cô vậy!” Ngữ khí không tốt bỏ lại một câu này, anh quay đầu không để ý đến cô.

“Buổi sáng ngày mai lại nói tiếp, giờ bàn công việc.” Hoàng đồng thấy mục đích đạt thành, rốt cuộc tính bàn công việc: “Trước mắt tổng cộng có tám công ty cạnh tranh.” Thậm chí nhả ra lời nói có ý cường địch.

Nguyên Hạo cảm giác khó chịu cực kì, nghe khách hàng lớn nói chuyện, ánh mắt cũng không tự kiềm chế quét về phía Tương Quân bên cạnh, anh tức chết đi được, cô lại lộ ra vẻ mặt không có việc gì, ở đó khoái hoạt ăn uống.

Cô gái này...Mặc kệ cô! Cô muốn xem mắt thì tự mình đi, không quan hệ tới anh!

“Kế hoạch của Húc Nguyên quá mạnh mẽ, ông trời của tôi.”

“Tôi đầu thầu chưa từng khấn trương quá như vậy, anh xem, lòng bàn tôi vẫn còn đỏ mồ hôi.”

Ba giờ chiều, đoàn người rời đi trung tâm hội nghị khách sạn, trở lại phòng khách sạn của Nguyên Hạo, vài kỹ sư thiết kế đi theo cùng bàn việc, lòng còn sợ hãi thảo luận từ chín giờ sáng mãi cho đến ba giờ chiều.

Tinh nhuệ của tám công ty xuất ra hết, chuẩn bị vạn toàn, tin vắn, mô hình, hình ảnh bắt chước 3D, mỗi một công ty đều xuất ra bản lĩnh giữ nhà, bày ra tinh thần nhất định phải quyết tâm.

Sau khi mọi người đánh trận một hồi rồi rời đi chiến trường, đều toát ra vẻ mặt mệt mỏi, người ngồi phịch ở trên sofa, rã rời chẳng ra tư thế gì.

Nguyên Hạo cũng cởi bỏ caravat, nhìn những người trước mắt mới đây còn hùng hực khí thế như chiến sĩ, giờ phút này cũng cảm thấy mệt mỏi.

“Thật đói...” Không biết người nào khởi đầu, vỗ về cái bụng kêu đói.

Trước hội nghị có chuẩn bị cơm, nhưng không khí khẩn trương làm cho đoàn người không có tâm tình ăn, mãi cho đến sau khi chấm dứt mới cảm giác được đói.

“Tôi cũng vậy...” Nhất thời, âm thanh kêu đói này ngày càng nhiều. Nhưng lúc này, trước cửa phòng truyền đến tiếng vang, mọi người quay đầu, chỉ thấy Tương Quân trên tay bao lớn bao nhỏ cầm từ phục vụ vào cửa.

“Mọi người đều đã trở lại sao? Tôi mang theo điểm tâm, mọi người ăn một chút.”

“Oa...” Mọi người phát ra tiếng hoan hô, tranh đoạt đồ ăn.

“Đừng nóng vội đừng nóng vội, mỗi người đều có.” Khác với nhóm đồng sự vì đồ ăn mà điên cuồng, Tương Quân có vẻ khí định thần nhàn, mỉm cười gửi đồ ăn, mỗi người đều có.

Sau khi trấn an mấy con quỷ quỷ đói chết này, cô cầm một cái hộp giấy nhỏ, do dự trong chốc lát xong mới đi về hướng Nguyên Hạo.

“Giám đốc, đây là xiu mại,” Không chờ anh mở miệng cự tuyệt, cô trước mở miệng nói: “Ăn một chút cũng được, nếu không sẽ đau bao tử.”

“Cô thực âm ỹ.”

Nguyên Hạo ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn tiếp nhận cái hộp đó cùng với cả gói giấy bên ngoài.

Hai mắt quét một vòng những người khác đang phân đồ ăn bạch tuộc nướng, cá nướng, bánh ngọt đẹp mắt bỏ thêm nhiều bơ dầu tây cùng trái cây ngọt chết người...

Cũng chỉ có điểm tâm của anh là không giống.

Lòng anh bỗng dưng ảm áp.

Cô có chú ý tới sao? Anh ăn không quen điểm tâm đồ ngọt Nhật bản, cho nên cô mới chạy đi mua riêng cho anh xiu mại mang đến? Chỉ có anh có.

Chỉ có anh.

“A, Tương Quân, tôi vừa mới đi qua cửa phòng của cô, có người ở cửa phòng chờ cô nha, hình như là người ở tiệm kimono, sao cô còn ở nơi này? Không phải là chuẩn bị đi xem mắt sao?” Sophia cùng vào công ty một đợt với Tương Quân, cũng là nhân viên đồng hành lần này, cô cùng Tương Quân quan hệ cá nhân không tệ, vì thế hảo tâm nhắc nhở.

Khóe miệng Nguyên Hạo mới muốn dương lên, chợt nghe thấy câu nói chói tai đó.

Mẹ nó! Anh đã quên, cô gái này buổi tối hôm nay đi xem mắt!

“Gi? Đến sao? Mới ba giờ nha!” Tương Quân nghe vậy hô một tiếng, tiếp theo vội vàng xoay người rời khỏi: “Ai nha! Xong rồi xong rồi...”

Cô vội vội vàng vàng rời đi, Nguyên Hạo hé ra vẻ mặt xanh mét, trừng mắt nhìn xiu mại trên tay.

Lớp da màu xanh óng mỏng manh bao lấy thịt nạc, phía trên có viên tôm, coi như hợp với khẩu vị của anh...

“Giám đốc buổi tối mời đại tiệc...” Đám người kia đã ăn no nê, có khí lực trở lại.

“Ấy, ấy, ấy!” Có người vội vàng quát bảo ngưng lại, muốn đồng sự thấy rõ ràng sắc mặt ông chủ.

Vì thế người này nói tiếp người kia, yêu tinh không tiếng động nhẹ nhàng rời đi.

“Giám đốc.” Sophia đi cuối cùng chuẩn bị rời đi, nhưng trước khi đi, cô quay đầu hỏi thủ trưởng: “Tương Quân cùng cháu trai Hòa đồng gặp mặt, anh sẽ tới sao?”

Anh vì sao muốn đi! Cái cô gái gốc kia chính mình đáp ứng, còn nói cái gì thích ý, anh mặc kệ cô!

“Tôi sẽ xem xét.” Anh lạnh nhạt trả lời, che dấu sự tức giận bùng bùng trong lòng.

“Phiền toái anh chú ý một chút, Tương Quân tửu lượng rất kém cỏi, một li bia là gục đổ, nội trong năm phút đồng hồ sẽ say, anh làm ơn, tuyệt đối đừng cho cô lúc xem mắt uống rượu, cô ấy luôn luôn sẽ không cự tuyệt người khác, nếu Hoàng đồng rớt rượu cho cô ấy, cô ấy nhất định không có biện pháp từ chối.”

Sophia lo lo lắng lắng sau khi nói xong bỏ chạy lấy người, lưu lại Nguyên Hạo một người, có chút đắm chiêu suy tư.

Việc đầu thầu này, Hiệp Tương Quân không cần sử dụng đến, cho nên chỉ có thể làm hậu cần chuẩn bị công tác, cũng giúp mọi người chạy việc, tác dụng lớn nhất của cô là mở miệng, khó khăn lắm mới làm Hoàng đồng trở nên hòa ái dễ gần hơn.

“Shit!” Không biết vì sao, trong lòng có một cơn tức buồn bực thiêu đốt, anh không rõ chính mình vì sao lại khó chịu như vậy.

Bất mãn này vẫn liên tục đến khi nghe thấy tiếng chuông cửa, anh mới phát hiện chỉ chớp mắt, hai giờ đã trôi qua.

Mặc danh kì diệu, anh tức giận tới hai giờ, lại không biết chính mình khó chịu cái gì...Cái tiếng chuông cửa kia thật sự âm ỹ chết người!

“Ai a?” Đang định giận chó đánh mèo lên đầu người phía trước, lời kéo mở cửa anh lại ngáy giấc.

Kimônô màu hồng đào như mùa xuân, trang điểm tươi mát làm cho Tương Quân thoát nhìn so với tuổi thực tế càng trẻ.

Nguyên Hạo tuyệt tuyệt đối đối rung động, bình thường con gái không trang điểm một khi được hóa trang thích hợp, hiệu quả không chỉ là kinh diễm hai chữ đủ để hình dung.

“Giám đốc...” Tương Quân trên tay mang theo túi xách giống với màu hoa của kimônô, trên vai khoác áo choàng giữ ấm màu trắng.

Cho dù đối với kimônô không biết, cũng có thể cảm giác được trên người chính mình là một bộ quần áo xa xỉ, cũng từ đó biết được Hoàng đồng đối với việc xem mắt lần này coi trọng và còn thật sự có chủ ý.

Nhà thiết kế bị mời riêng đến giúp cô mặc kimônô, giúp cô mặc tốt một thân trang phục và đạo cụ xong, Tương Quân mới cảm thấy chính mình thật sự quá ngây thơ rồi.

Cô đối với việc xem mắt này đột nhiên cảm thấy sợ hãi hẫ hẫ lên, muốn tìm một người lấy thêm can đảm, trong đầu nghĩ đến người để chọn, tự nhiên ngay từ đầu liền nghĩ đến Nguyên Hạo người duy nhất có thể bảo hộ cô.

Ngày hôm qua lúc Hoàng đồng vì bọn họ đón gió tẩy trần, nhắc tới chuyện xem mắt, Nguyên Hạo không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, làm cho cô cảm thấy kinh ngạc, lại cảm thấy cảm động.

Cô là nhân viên không có sức sản xuất nhất ở ‘Cương’, Nguyên Hạo sớm tính đuổi việc cô, nhưng đối mặt với lúc khách hàng vô lí yêu cầu, anh vẫn là đứng ở bên này ủng hộ cô.

Nếu cô lại cao giọng nói cô thực “Vui”, trong mắt anh, cô hẳn là thực không biết tốt xấu đi! Cho nên hiện tại cô đối mặt với trường hợp tiến thoái lưỡng nan này, cho dù bị anh đùa cợt cũng là xứng đáng.

Nhưng là cô sợ hãi a! Cho nên sau khi đi ra khỏi cửa phòng, cô vẫn ôm tâm tình thử một lần đi đến trước cửa phòng Nguyên Hạo, tuy rằng khả năng xa vời, nhưng hy vọng có thể phát sinh kì tích giúp cô một phen.

“Có chuyện gì?” Thần sắc Nguyên Hạo kinh ngạc đến choáng váng, ngữ khí không tốt đáp lại.

Trong lòng âm thầm mắng, ai đem cô làm thành thành đức hạnh thế này? Để cho ai xem? Cháu trưởng của Hoàng đồng mới từ Anh quốc đến Nhật Bản sao?

“Tôi...Muốn xuống lầu...” Tương Quân đan hai tay lại trước ngực, muốn nói lại thôi, chờ mong lại sợ bị thương tổn nhìn Nguyên Hạo.

Làm chi đến nói với anh? Cô có vấn đề gì sao? Sợ hãi? Hừ, anh có ý tốt giúp cô giải vây, cô không cảm kích, lúc đó không phải nói rất lớn tiếng sao! Không phải nói cô rất thích ý sao?

Nếu rất thích ý, hiện tại bày ra một bộ mặt nhỏ đáng thương làm chi?

“Tôi sẽ bị cô làm tức chết!” Nguyên Hạo áp lực tuôn ra một tiếng rửa tháp: “Nếu không muốn xem mắt, còn nói cô rất thích ý?”

“Bởi vì tôi cảm thấy, chúng ta có cơ hội rất lớn lúc đầu thâu nếu trở hết tài năng.”

Có nghĩa gì chứ? Việc này cùng vấn đề của anh có liên hệ cái gì.

“Nhưng là nếu bởi vì vậy mà đắc tội Hoàng đồng, ảnh hưởng kết quả đấu thâu thì rất đáng tiếc, anh càng ương ngạnh, sẽ không có kết quả...” Tương Quân giải thích có trật tự nguyên nhân đáp ứng xem mắt của cô.

Một khi anh mở miệng liền làm không khí trở nên căng thẳng, tuyệt không thu hồi uyển chuyển, thực dễ dàng đem khách hàng quan trọng chọc giận.

Đứng ở lập trường của một nhân viên cùng một người phụ nữ, Nguyên Hạo thật thực ngang ngược! Nhưng đứng ở lập trường của “Hiệp Tương Quân”, cô sẽ cảm thấy là lỗi của chính mình.

“Cô làm sao biết tôi không thể ngăn cản ông già kia?” Dám khinh thường anh, làm như là lần đầu anh gặp phải loại tình huống này sao?

Gây dựng sự nghiệp đã hơn mười năm, Nguyên Hạo ngay cả chính mình đều không đếm được, anh từ chối bao nhiêu ý tốt của khách hàng vì anh sắp xếp xem mắt, ngay cả việc nhỏ ấy cũng không thể xử lý, mười năm này của anh chẳng phải là bỏ trắng?

Nhưng mà nha đầu chết tiệt kia nhưng thật ra nói trúng một sự kiện, anh một khi tức giận, thường thường không để ý hậu quả, mà lúc ấy, anh xác thực có điểm bị sự tức giận của chính mình làm mờ đầu óc.

Vì sao tức giận như vậy?

Nhìn cô trước mắt nhỏ xinh, thoáng chốc có ý tưởng chưa từng nhìn thấy vẻ đẹp này ở Đài Loan, làm cho người ta nhận không được muốn quay đầu nhìn bằng hai mắt.

Ngày hôm qua Hoàng đồng cho người đến giúp cô, hiệu quả làm cho ánh mắt người ta sáng lên, vì xem mắt hôm nay, bất luận là trang phục hay là loại trang phục đều là màu sắc tốt nhất, lại càng thêm cẩn thận xinh đẹp.

Nghĩ đến cô không có phản kháng giống như búp bê mặc cho người ta trang điểm, mà cô sẽ mang theo hơi thở ngọt mê người kia, đứng ở trước mặt một người đàn ông xa lạ, hấp dẫn ánh mắt người kia.

Sau đó một khi cô mở miệng, người đàn ông kia sẽ phát hiện giọng nói cô trong trẻo dễ nghe, nói chuyện tốc độ rất chậm, từng chữ từng chữ, rành mạch ngấm vào trong đầu, hơn nữa cô vẫn ngu ngốc không phân biệt được lời nói vui đùa, khơi dậy hiếu kỳ đặc biệt.

Tiếp theo người đàn ông kia sẽ có cảm tình tốt đối với cô, lại tiếp theo vừa đi vừa đề nghị với trưởng bối ngay tại khách sạn, cuối cùng người đàn ông sẽ triển khai theo đuổi cô ấy.

Cô gái Hiệp Tương Quân ngu ngốc kia, người luôn đối đãi với đồng nghiệp còn thật quan sát tỉ mỉ, biết người kia tâm tình khi nào không tốt, quần anh ta có hay không ăn cái gì, trách cứ đối phương không có uống vitamin chết tiệt gì đó, còn có, đối phương có khả năng cũng không ăn quen điểm tâm ngọt ngán chết người kiểu Nhật, cô sẽ đi thật xa mua xiu mại trở về...

Chương 4-2

“Tôi... Tôi... Thật xin lỗi.” Tương Quân nghe trong lời nói của anh, ngẫm lại cũng đúng, vì thế thừa nhận chính mình sai lầm.

Biết rõ sẽ bị mắng, bị cự tuyệt, vì sao còn muốn tìm đến anh?

Bởi vì anh là Nguyên Hạo, anh không có gì là không làm được, anh thường chỉ làm những việc người khác không làm được.

Tương Quân mới trước đây thực sùng bái Nguyên Hạo, cảm thấy anh rất lợi hại, Nguyên Hạo năm mười tuổi liền lái xe ô tô xoay vòng, anh mười sáu tuổi liền lên đỉnh Ngọc Sơn nghiên cứu, mười bảy tuổi nghỉ hè trung học, ở Châu Âu tự mình đi du lịch, tự lo tiền tiêu vặt từ nhỏ đến lớn, ngôn ngữ không rõ còn dám ở Tây Ban Nha du lịch, cũng chinh phục đỉnh núi cao nhất Tây Ban Nha – Núi Ted.

Tương Quân mười tuổi cảm thấy Nguyên Hạo thực rất giỏi, chuyện làm cô không dám tưởng tượng, nhưng đến hiện tại hai mươi tuổi, cô vẫn cảm thấy Nguyên Hạo rất lợi hại, tuy rằng sợ tính tình dữ dằn và lớn giọng của anh, nhưng vẫn như cũ không thể kiềm chế đối với anh sùng bái cùng khâm phục.

“Ngu ngốc.” Nguyên Hạo nghe cô giải thích đã muốn mắng cô, nói xin lỗi cái gì? Cô thấy mình sai sao?

Cô chỉ là muốn vì công việc góp một phần tâm lực, trước khi anh làm hỏng không khí muốn bù lại sai lầm, theo lý thuyết, hẳn là anh giải thích mới đúng.

Tính tình Nguyên Hạo thật khó chịu, nhưng nếu cảm thấy chính mình đã sai lầm, anh sẽ thực thẳng thắn nhận sai, làm người đàn ông không chỉ phải kiên cường, còn phải khéo léo.

Nhìn người ngu ngốc trước mắt, thỉnh thoảng chọc anh giận lên như sấm, Nguyên Hạo nhận rõ một sự kiện.

“Tôi không giúp một cô gái sợ hãi, rụt rè, không có nửa điểm tự tin làm đảm bảo.” Anh hừ hừ tức, quay đầu đi vào phòng, đứng ở trước chỗ để rượu, lướt sơ qua rượu khách sạn cung cấp rượu mơ, bia, rượu trắng, rượu có chút ga, trực tiếp cầm lấy Volka, xoay mở bình, đem chất lỏng trong suốt như nước chậm rãi rót vào trong ly thủy tinh trong suốt.

Nguyên Hạo lay động ly thủy tinh, ly rượu gần nhất có kích thước nhỏ, anh cầm ly rượu kia, đi về phía Tương Quân đang khó nén thần sắc lo lắng.

“Lo lắng? Uống hết đi.” Anh đưa ly rượu kia ra, dùng ngữ khí không thể phản bác bức bách cô uống hết.

Rõ ràng vài giờ trước có người nói với anh, tử lượng của Hiệp Tương Quân chỉ có một ly bia, anh lại chọn một chai rượu nồng độ cao, rót một ngụm muốn cô uống hết.

Đương nhiên không phải muốn cô uống rượu thêm can đảm, mà là do bản thân anh bất an.

“Rượu? Nhưng mà tôi...” Tương Quân vừa nghe hương vị liền cảm thấy đầu chóng váng, lắc lắc đầu lộ ra gương mặt giải thích với anh.

“Cô hiện tại trông như thế này, tôi tuyệt không dám đảm đương làm người tiến cử cô, sắc mặt cô khó coi muốn chết, uống cạn.” Ngữ khí hung ác không kiên nhẫn, bức bách cô uống cạn rượu anh rót, đại khái chỉ có cái cô gái Hiệp Tương Quân ngu ngốc, mới có thể không nghi ngờ anh.

Về mặt cô khó xử lại không thể cự tuyệt, cắn môi dưới, làm cho Nguyên Hạo cảm thấy nếu không khi dễ cô thì tuyệt đối thực có lỗi với chính mình. (Kat: Anh Hạo BT vừa thôi, nhưng mà em thích!!!)

“Được rồi được rồi, tôi uống.” Không muốn làm cho anh tức giận, không muốn làm anh cảm thấy cô không phải phụ nữ, cô ôm quyết tâm tráng sĩ đoạn cổ tay (cắt cổ tay), một ngụm uống cạn Vodka.

Chất lỏng lạt nóng và nồng đốt đau yết hầu, Tương Quân chỉ cảm thấy một cổ nhiệt khí nhắm thẳng hướng óc, mặt nóng quá, mà đầu của cô choáng váng không thôi.

“Ồi chao.” Rượu này thật lợi hại, cô liên tục lắc đầu, lại không làm dịu đi được trận choáng váng khó chịu kia, rõ ràng hai chân đang đứng ổn định trên mặt đất, chân cô đột nhiên mềm mại lão đảo.

“Như thế nào? Ngay cả đứng cũng không được? Khí sắc tốt một chút, đi thôi, đừng để cho Hoàng đồng chờ lâu.” Nguyên Hạo thuận thế dìu cô một phen, đỡ cô đứng vững xong lập tức buông tay, bước ra khỏi cửa phòng đi ở đằng trước.

Rượu kia không chỉ làm cho khí sắc cô tốt lên một chút mà thôi, mà là tốt nhiều lắm, khuôn mặt cô lúc này tái nhợt quá đáng giờ trở nên đỏ ửng, xứng với phục trang tươi mát, thoát nhìn phá lệ mê người.

Nguyên Hạo cảm thấy chính mình nếu lại tiếp tục nhìn cô, nhất định sẽ biến thành sắc lang.

“Giám đốc...” Phía sau truyền đến tiếng la suy yếu, Nguyên Hạo nghe tiếng dừng lại bước chân.

Làm bộ đường như không có việc gì quay đầu, thấy cô dựa vào tường, cố gắng mở to mắt bảo trì thanh tỉnh, từng bước một hướng anh đi tới.

Nguyên Hạo nhú mày thâm nghĩ, không phải nói một ly bia sẽ say, một ngụm Vodka còn không thể làm cho cô hôn mê sao?

Kiên trì như vậy nhất định phải đi đến tiệc xem mắt? Cô cứ như vậy muốn đi! Không sợ bị bán đi sao? Thật ngu ngốc.

“Sẽ không đâu, có anh a.”

Đột nhiên, thanh âm trong trẻo của cô truyền vào trong đầu anh, Nguyên Hạo hoàn hồn mới phát hiện, lúc anh tự hồi liên bất giác nói ra thành lời, anh đỡ lấy Tương Quân đang say, làm cho thân hình nhỏ nhắn của cô tựa vào trên người, mà cằm nhẵn của anh cũng thốt ra.

Nhưng mà câu trả lời của cô, sáu chữ đơn giản như vậy, làm cho bất mãn của Nguyên Hạo biến mất.

“Cô tin tưởng tôi như vậy sao?”

“Vâng.” Tương Quân hỗn loạn, cố gắng làm cho chính mình không bối vì cồn mà tinh thần mờ mịt.

“Phải không? Cô không phải sợ tôi, sợ muốn chết sao?” Mỗi lần đều đứng cách xa anh hai bước, cho dù lấy thứ gì cho anh cũng giống nhau, dường như sợ anh cắn cô.

“Đúng.” Cô còn có can đảm thừa nhận, nha đầu chết tiệt kia!

Ngay lúc tỉnh tình anh vừa muốn phát tác ra ngoài đã bị Tương Quân bị cồn thao túng lí trí, thiết tình nói ra.

“Nhưng mà anh là người tốt, anh hùng trong lòng tôi...” Mà cô nói xong câu đó, liền bắt lấy khuỷu tay trắng kiện của Nguyên Hạo mê man đi.

Nguyên Hạo sững sốt ba giây, sau đó mỉm cười.

Anh là anh hùng của cô? Cô là nhìn anh như vậy a, nếu là anh hùng, như vậy nhất định phải cứu mỹ nhân, tuy nói khuôn mặt cô cùng lắm chỉ so được với thanh tú đáng yêu, so với mỹ nhân một chút cũng không bằng, nhưng dù sao cũng không kém, anh thấy thuận mắt là tốt rồi.

Ôm lấy thắt lưng cô, đưa lưng về phía thang máy trở về, ban đầu muốn phản đối cô tham gia cái trò quỷ gì mà xem mắt, mới có thể không từ thủ đoạn cho cô uống rượu say không thể tham gia bữa ăn xem mắt, hiện tại nghe thấy cô say, lời nói đáng yêu như vậy...

Đi qua cửa phòng làm việc chung, Nguyên Hạo trực tiếp đi hướng cách vách — phòng của anh.

Nguyên Hạo biết chính mình muốn cái gì, một khi nhận định cái gì thuộc về anh, ngay cả chạm vào anh cũng sẽ không cho người khác chạm vào, mà cô gái chạm tay chạm chân lại thích cằm nhẵn của anh, anh đã quyết định giữ lấy.

“Phanh” Một tiếng, dùng chân khép cửa phòng lại, cho dù là bị người khác cho rằng ăn hiếp cô bé Tương Quân này, anh cũng nhận.

Ánh mặt trời vào đông chói mắt, làm Tương Quân đang ngủ mơ tỉnh hẳn, mí mắt bị ánh sáng chiếu thẳng vào, muốn mở to mắt nhưng lại không cam lòng, hơn nữa đầu cô đau quá!

Hơn nữa âm thanh chuông điện bị ấn không ngừng, lại kích thích cơn đau đầu của cô, nhện không được đem mặt chôn ở gối đầu làm đà điều xem như không có nghe thấy.

“Ầm ỹ muốn chết, sự tình gì mà sáng sớm đã ấn chuông cửa?”

Thanh âm táo bạo từ người bên cạnh cô truyền đến, Tương Quân cảm giác được giường vừa di động.... Gì? Đó là... Có người từ giường cô đi xuống sao?

Còn có cái giọng lớn tiếng kia rống đến rống đi, thanh âm sao lại nghe qua rất quen thuộc?

Cô hoảng sợ xoay người, nhưng lại nhìn thấy người đàn ông lưng trần, hoàn toàn toàn toàn không hề che lấp, làn da ngăm đen tạo thành vân da trên lưng theo những đường cong mang mười phần đàn ông, chứa đầy sức sống, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, thật sự rất đẹp mắt.

Tương Quân nhin không được đủ mắt, cảm thấy mộng xuân này thật sự rất kích thích, đàn ông khỏa thân nha, cô tám phần là còn chưa tỉnh ngủ, mới có thể mơ trên giường cô một người đàn ông khỏa thân, mà người này cầm lấy quần áo trên giường mặc vào, che lấp nice body đẹp mắt.

Làm cho cô giật mình là người đó quay đầu – khuôn mặt kia, anh khí mười phần, mày kiếm đồ dưng thẳng, khuôn mặt ác liệt che kín không kiên nhẫn, nhưng sau khi thấy vẻ mặt cô chấn động, mang theo nụ cười xấu xa xốc lên nửa khuôn mặt đang bị che lấp của cô, trong lúc cô hồ nghi khó hiểu, cả đầu đầy dấu chấm hỏi, cho cô một cái hôn nóng bỏng làm cô hít thở không thông.

“Ngủ tiếp trong chốc lát, ngoan ngoãn chờ anh trở lại.” Dùng ngữ khí dụ dỗ anh chưa bao giờ dùng với cô xong, vỗ vỗ đầu cô rồi rời đi

Tương Quân choáng váng, nằm cứng đờ trên giường.

Ôi trời, trời, trời ơi, mộng xuân vọng tưởng này sao lại chân thật như vậy!

Nguyên Hạo nha, đối với cô chưa từng có vẻ mặt hòa nhã, làm sao có thể sẽ cho cô vẻ mặt hòa nhã, còn dùng cái loại giọng nói cho tình nhân này nói chuyện? Thậm chí hôn cô? Cho dù là tình nhân thật sự, anh cũng chưa có dịu dàng quá như vậy.

“Có việc gì? Mới sáng sớm đã ầm ỹ!”

“Giám đốc, Tương Quân cả buổi tối không trở về, cô ấy có thể hay không đã xảy ra chuyện?” Bấy giờ sáng đến ấn chuông cửa của Nguyên Hạo, là Sophia ở cùng phòng với Tương Quân: “Cô ấy ngốc như vậy, sẽ không bị ăn chứ?”

Cô xác thực thực ngu ngốc, cũng thực sự bị ăn, nhưng người ăn là anh, mà không phải cháu trưởng mới học từ Anh quốc về nước của Hoàng lão nhân

Nghĩ đến đây, người Nguyên Hạo nhìn trúng, chết cũng sẽ không cho người khác nhanh chân đến trước.

“Không cần lo lắng, tôi sẽ xử lý.” Nguyên Hạo tiễn Sophia, thần thanh khí sảng chậm chậm trở về phòng, thấy cô ở trên giường vẻ mặt hoảng sợ, dáng vẻ ngu ngốc không ngừng nhéo lên mặt kêu đau đớn.

“Sao lại như thế, sao lại thế? Vì sao lại đau? Không phải mơ sao? Ông trời của ta....” Thẳng đến khi nghe thấy thanh âm của Sophia, Tương Quân mới phát hiện có điểm không đúng.

Một ít hình ảnh đứt quãng xuất hiện trong đầu, vô số những nụ hôn cùng tay chân giao triền, cảm giác da thịt dán lên da thịt, thấy tầm mắt lửa nóng của anh hạ dần dần rõ ràng hiểu được.

Cô say, cô không có đến cuộc gặp xem mắt của Hoàng đồng, uống xong một ngụm rượu do Nguyên Hạo rót để cô thêm can đảm, nhưng cô lại say.

Nửa đêm cảm giác say hơi lui thanh tỉnh, cô cảm thấy phù phiếm không có điểm thật, người cô mê luyến sùng bái hồi còn trẻ ngay tại bên người cô, vì thế cô liền...

“Rất muốn đau sao? Như vậy có đủ đau không?” Nguyên Hạo trong đầu hiện lên ý niệm trên cột khi dễ cô, trở lại trên giường nhéo mặt của cô, làm cho cô đau đến kêu lên.

“Rất đau rất đau rất đau đau đau đau đau...” Đau đến nước mắt cũng chảy ra, Tương Quân không thể không thừa nhận, hết thấy chuyện này không phải ảo giác.

Vải lót bên trong, kimono mặc nửa giờ mới xong, tính cả đai lưng tinh tế đều bị vứt trên thảm.

“Đau chết em, xứng đáng!”

Nhéo mặt cô còn không đã ghiền, Nguyên Hạo bắt đầu cắn lên bả vai trần của cô, lúc này cô mới nhớ tới, đêm qua hai người bọn họ ngay trên giường này làm cái chuyện gì, như thế nào cô lại bị Nguyên Hạo nhanh nhẹn dùng mãnh cường thể chinh gần chết vài lần...

Cho nên nói, cô cùng Nguyên Hạo lên giường, mà cô không thể chỉ vào mũi anh nói anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, bởi vì anh có hỏi qua cô...

“Anh có thể hôn em chứ?”

“Anh có thể chạm vào em chứ? Anh sẽ nhẹ nhàng mà...”

Mà cô trả lời như thế nào?

Nhìn khuôn mặt anh tuấn nhưng trời sinh lãnh khốc khiến người ta lãnh tránh, cô chỉ có thể ngây ngô cười như một kẻ háo sắc!

Hiện tại, cô nên phản ứng như thế nào?

“A...” Trừ bỏ thét lên chói tai, cô không biết nên như thế nào cho phải.

Tình cảm luyến mộ (mê luyến, hâm mộ) che dấu mấy năm, rốt cuộc không thể giấu kín.

5. Chương 05

Chương 5-1

Mùa đông ánh mặt trời ấm áp biến mất làm cho nhiệt độ liên tục thấp nhiều ngày, nhưng là mùa đông mà, mỗi ngày ánh mặt trời hiện ra giảm dần nhiệt độ, không khí đột nhiên lạnh, lạnh làm cho người ta phát run, đây là cái gọi là yên tĩnh trước bão táp.

Mười giờ năm phút sáng, thời gian đi làm bình thường ở công ty, vị trí văn phòng Tương Quân ở cửa, mắt nhanh thấy Maserati màu đen của Nguyên Hạo vào cửa công ty đến chỗ đậu xe.

Sau khi từ Nhật Bản về Đài Loan đã ba ngày đều như nhau, cô lập tức đứng lên, hướng phòng hồ sơ phía sau đi đến.

Làm cho Tương Quân cảm thấy may mắn là, liên tục ba ngày, cô đều không có cùng Nguyên Hạo đối mặt qua, thật sự là quá tốt!

“Hiệp tiểu thư”

Thời điểm khi cô nghĩ đến hôm nay có thể bình an trốn tránh, một thanh âm ngăn trở hành động trốn tránh của cô.

Nhìn lại, là đồng nghiệp mới đi làm được ba ngày ở bộ phận nghiệp vụ, là một người hiểu việc, người đàn ông này tầm 28 tuổi, nghe nói trước chưa có kinh nghiệm làm việc, tuy nhiên bởi vì anh ta có hoài bão rất lớn, Nguyên Hạo thực coi trọng anh ta, dù sắp đến lễ mừng năm mới, Nguyên Hạo vẫn ngoại lệ cho anh ta trúng tuyển.

“Lâm tiên sinh?”

“Đây là tư liệu ngày hôm qua tôi muốn cô sửa sang lại, tôi xem xong rồi.” Đồng nghiệp mới khí thế bức người, cầm lấy văn kiện vầy vầy hai cái bỏ xuống, mãnh liệt khiển trách, trừng mắt với cô: “Số liệu hoàn toàn không đúng, cô không tập trung sao? Vì sao có một chút việc nhỏ cũng làm không tốt?”

Tương Quân sửng sốt, nhìn vào vị trí đồng nghiệp chỉ vào, kim ngạch dựa trên biên lai có chỗ sai.

“Thật có lỗi, tôi không có chú ý tới, tôi lập tức sửa.” Tương Quân gọn gàng dứt khoát nhận sai, không có trốn tránh trách nhiệm.

“Tôi cùng khách hàng hẹn mười một giờ gặp mặt, hiện tại là mấy giờ rồi? Trước khi cô đem tư liệu đặt trên bàn tôi, hẳn là phải xác nhận vài lần, cô là người ngu ngốc sao? Làm việc đã bao nhiêu năm, ngay cả đạo lý ấy cũng không hiểu!”

Tương Quân choáng váng, sửng sốt, thật không ngờ lòng tốt của cô sẽ làm kết cục chính mình bị mắng trời chết lên đầu, giúp đồng nghiệp mới chuẩn bị tư liệu, không phải là phạm vi chức trách của cô, nhưng là cô đáp ứng rồi, chính là trách nhiệm của cô.

Nhân viên mới tới không rõ ràng tình trạng, ‘Cương’ không có trợ lý loại này, chuyện của chính mình đều phải tự làm, vì anh chưa có kinh nghiệm làm việc, đem nhân viên chức thấp nhất ở công ty trở thành cô gái có thể tùy ý sai bảo.

“Thực xin lỗi...tôi sẽ chú ý.” Tương Quân không giỏi cự tuyệt, trong vòng năng lực có thể của cô, cô không ngại làm việc này việc nọ, nhưng mà chưa từng có người trách cứ cô, cô cho tới bây giờ... Không có bị mắng khó nghe như vậy, làm cho cô cảm thấy chính mình không đúng tí nào.

Mà trường hợp khốn quẫn này, còn bị Nguyên Hạo đang vào công ty thấy.

Từ sau khi từ Nhật Bản trở về, cô liền trốn tránh anh, liên tục ba ngày, không thể tưởng tượng được gặp lại sẽ là trường hợp khó xử như vậy.

“Công ty làm sao có thể tuyển nhân viên như cô? Sao thế, muốn khóc? Nói cô hai câu đã yếu ớt như vậy, phạm sai lầm không thể mắng cô sao?”

Lúc Nguyên Hạo vừa vào công ty, vừa lúc nghe thấy nghiệp vụ mới đang mắng người, khẩu khí cùng lời nói khó nghe, ngay cả sử dụng những lời nói độc địa khiến anh nhú em.

“Giám đốc, xin chào.” Nghiệp vụ mới đến thấy Nguyên Hạo, tạm dừng mắng chửi người, đón tiếp ông chủ.

Nguyên Hạo gật gật đầu, dư quang ở khóe mắt ngắm hướng Tương Quân đang cúi đầu, em nhú lại, sau đó nhìn về phía nghiệp vụ mới tới.

“Sao cậu còn ở đây?” Lúc này anh ta hẳn là đi gặp khách hàng mới đúng, như thế nào còn ở công ty?

“Còn không phải...” Nghe vậy Lâm tiên sinh bụng lại muốn phát hỏa, hung tợn trừng mắt nhìn Tương Quân đang thực sợ hãi liếc mắt một cái: “Tư liệu còn đang làm, bằng không đã sớm xuất phát.”

Nguyên Hạo nghe thấy nội dung nhân viên mới tới trách cứ cô, biết đã xảy ra chuyện gì, thân là một ông chủ, anh sẽ không nhúng tay vào cách làm việc của nhân viên, anh chỉ nhìn thành quả, nhưng công việc chính mình được phân cho thì không được đùn đẩy cho người khác vẫn phải tuân thủ, hành động của nghiệp vụ mới đến làm anh nhú em, hống chi thân là một người đàn ông mà nói, Hiệp Tương Quân là người phụ nữ của anh, thấy cô bị mắng thành như vậy, anh thực sự tức giận!

Có cần phải mắng khó nghe như vậy không? Lửa giận bốc lên, trong lúc nhất thời anh đã quên bản thân mình trước kia mắng cũng khó nghe, cũng đã thương người.

“Ừ.” Sợ lại không phân biệt được công và tư mà nhúng tay vào, hơn nữa cô gái này từ khi trở về từ Nhật Bản, đã trốn tránh anh ba ngày!

Tùy ý gật đầu tỏ vẻ biết, Nguyên Hạo liền lên lầu, trở lại văn phòng của mình.

Quá mất mặt... Bị anh thấy, Tương Quân thật sự quẫn tới nỗi muốn lấy một cái động đem chính mình nhét vào, nhưng là chuyện tình trước mắt cũng không có giải quyết được.

“Cô xem! Bị giám đốc hỏi, đều do cô làm hại.”

“Này cậu mới tới, cậu còn có thời gian ở trong này trách tội người khác a?” Nhìn không vừa mắt nhân viên mới, quản lý nghiệp vụ đi ra, cười cười nói: “Mau chuẩn bị xuất môn.”

Nhân viên mới đến thấy thủ trưởng đi ra hòa giải, thế nên mới không cam lòng, bĩu môi.

“Quên đi, tự tôi làm còn có vẻ nhanh hơn.” Thu hồi tư liệu làm sai, cho cô một con đường thoát.

Cho dù đồng nghiệp không so đo với cô, nhưng Tương Quân vẫn không thể tiêu tan, ảo não bản thân đã sơ ý phạm sai lầm, thần kinh trước nay chưa hề bị ảnh hưởng như vậy, nghĩ tới Nguyên Hạo ngay gần đó, anh thấy được, bây giờ còn đang nhìn cô sao?

Rõ ràng trốn tránh anh, lánh xa anh, lại cố tình không cốt khí ngẩng đầu nhìn về phía lầu hai – Nguyên Hạo không có ở đó, đèn văn phòng anh đang sáng, cửa đóng chặt, cho nên nói...Anh không có nghe thấy nội dung kế tiếp cô bị mắng chứ?

Không thể nói rõ tâm tình chính mình vì sao kỳ quái như vậy, may mắn không có chống lại tầm mắt của anh, nhưng mà phiền muộn không nhìn thấy hình bóng của anh...

“Tôi lại cho cô một cơ hội nữa!” Đang lúc tư duy Tương Quân lâm vào hỗn loạn, đồng nghiệp mới chuẩn bị xuất môn, đi qua trước bàn cô, thô lỗ đem văn kiện ném trên bàn, vô ý làm rối loạn văn kiện trên bàn cô cùng với văn phòng phẩm, phân tán khắp nơi.

“Ba giờ chiều tôi trở về, lúc đó tôi muốn cô đem mấy thứ này chuẩn bị cho tốt để trên bàn tôi, nếu cô làm không được, liền thử xem xem!” giọng nói ra vẻ uy hiếp.

“A, tôi vào công ty nhiều năm như vậy, năm trước thăng chức tăng lương, tôi còn không có trợ lý, khi nào thì người mới tới này có thể có trợ lý giúp chạy tới chạy lui tùy ý sai bảo a?” Sophia, phụ trách mang đồng nghiệp mới đang xuất môn gặp khách hàng, cũng là người cùng Tương Quân cùng đợt vào công ty: “Ngay cả loại tư liệu đơn giản đến thế này cũng cần phải có người giúp anh chuẩn bị, trời, tôi rất cuộc là đi với cái dạng người mới gì vậy? Thật là chả hay ho gì!” Mang sắc mặt chán ghét bày ra ngoài, cho nghiệp vụ mới tới hết đường ra về.

Nhưng lúc bản mặt chán ghét của Sophia quay đầu đối mặt với Tương Quân, lập tức biến thành thân thiết kêu: “Tiểu Tương Tương, sôcôla ăn rất ngon, yêu cô quá.” Trả lại ột cái hôn gió, vị này là tiểu chủ quản hết sức quan trọng của bộ nghiệp vụ, lập trường có thể hiểu được.

Tương Quân mỉm cười với đồng nghiệp, biết đây là phương thức cô giúp mình.

Nhìn theo đồng nghiệp rời công ty, Tương Quân cúi đầu, thấy mặt bàn hỗn độn.

Lâm tiên sinh rất thô lỗ, ném tư liệu trên bàn cô làm đổ cái ly của cô, may mắn cô uống hết nước, mới không có lan đến thư kiện công văn cần chuyển đi nhanh gần đó.

Cô yên lặng thu thập mặt bàn, nhưng mà trong lòng khổ sở lại không có biện pháp quên liền lập tức.

Cô kéo ra ngăn kéo lớn nhất, lấy chiếc bình thủy tinh ra, lấy từ trong đó một viên kẹo, một viên tiếp một viên nhét vào miệng.

Cô nói với chính mình, không thể khóc, khóc sẽ không có chuyện tốt xảy ra, cô ăn rất nhiều rất nhiều kẹo, không thể khóc, không thể khóc nha!

Ngay khi Tương Quân vừa ăn kẹo, vừa lúc một bên điều chỉnh thử tâm tình của mình, trên mặt bàn có thứ gì đó bị ánh mặt trời chiếu vào tỏa sáng lấp lánh khiến cho cô chú ý.

“Hử?” Cái đó màu bạc, tỏa sáng lấp lánh, theo ống đựng bút của cô rơi ra, sợi dây thật dài quấn quanh ống đựng bút dạ quang của cô.

Cô tò mò nhanh chóng cầm lấy cái màu bạc kia, đồng thời lôi sợi dây ra, làm cho cô thấy được một sợi dây trang sức màu xám xanh kết tinh.

Vật trang sức kia là một khối hình trụ có hai mũi nhọn, vẻ đẹp xen vào màu xanh cùng bụi mờ trong đó, nhìn kỹ, bên trong có cả sợi kết tinh, tinh thể trong suốt, mang theo màu vàng thần nhiên, cạnh dùng một sợi dây bạc làm thành vòng cổ, mà khối kết tinh chưa được tạo hình, màu xanh rất đẹp, nhưng có hình dáng nguyên thể thô ráp.

Tương Quân nhìn đến vòng cổ thủy tinh này, đầu óc của cô nhất thời nhận ra.

Cô chỉ mới nhìn thấy qua một người mang vòng cổ thủy tinh này, người đó là Nguyên Hạo, mà lúc trước anh còn bởi vì đánh mất vòng cổ này mà phát giận thật lớn, ai biết vòng cổ lại chạy đến chỗ ống đựng bút của cô.

Cái này đối với anh quan trọng, đó là ý niệm duy nhất hiện lên trong đầu cô, hành động thân thể so với đầu óc còn nhanh hơn, Tương Quân lập tức đứng dậy mang theo vòng cổ thủy tinh kia đi tìm Nguyên Hạo, trong lúc nhất thời đã quên chính mình đang trốn anh!

Cộp, cộp cộp, tiếng bước chân dồn dập, tiếng bước chân thoăn thoắt nhanh dồn dập, trong văn phòng Nguyên Hạo nghe thấy được, lập tức rời khỏi cửa sổ, làm bộ anh không có rình coi.

Cộp cộp cộp, tiếng bước chân càng ngày càng gần, lúc anh đi đến văn phòng, vừa lúc cô không gõ cửa liền xông vào.

“Giám đốc, tôi tìm được vòng cổ của anh này!”

Bởi vì Nguyên Hạo từng vì làm mất vòng cổ này mà lo âu phát hỏa, cô vội vã muốn đưa trả lại cho anh, thế nhưng đã quên gõ cửa, điều này đối với Nguyên Hạo là tối kỵ, cũng may là lúc này Nguyên Hạo đối với việc cô tự động dâng đến cửa hoan nghênh còn không kịp, nếu không cô liền thảm.

“Mọi người tìm khắp nơi trong công ty không thấy, thế nhưng ở trong ống đựng bút của tôi, khi nào rơi vào tôi đều không có phát hiện, vừa thấy được tôi liền lập tức đem vội tới cho anh, tôi biết cái này đối với anh rất quan trọng...” Cô lải nhải, vì tìm được vật bị mất anh quý trọng mà vui sướng

“Sao?” Nguyên Hạo sâu xa khó hiểu chớp mắt, thấy cô tươi cười vui vẻ, chìa ra vật lấp lánh nọ như đem vòng cổ dâng đến trước mắt anh, ánh mắt tròn tròn tỏa sáng. Thậm chí không có trốn tránh nhìn thẳng vào mắt anh.

Vừa rồi cô nhất định rất khó chịu, rõ ràng đáng về sắp khóc tới nơi nhưng lại không có khóc. Nguyên Hạo lúc này mới nghĩ đến, anh mắng không ít nhân viên đến khóc, cho dù là nhân viên nam, cũng có không ít người bị anh trách làm cho rơi nước mắt khuất phục của một người đàn ông, nhưng cũng chỉ có cô, hình như cho tới bây giờ anh không thấy qua cô bởi vì bị trách cứ mà khóc.

Cô rõ ràng nhìn nhu nhược ngượng ngùng, lại cứng cỏi làm cho người ta đau lòng.

“Phải không? Khéo như vậy.” Anh không có lộ ra thần sắc vui vẻ, hoặc là có chút cảm tạ trong lời nói, đưa tay nhận lấy vòng cổ, đồng thời cầm lấy tay của cô.

Lúc Tương Quân phát hiện chính mình chui đầu vào lưới đã không còn kịp rồi: “A, giám đốc...”

Nguyên Hạo chăm chú nhìn mặt cô, nhìn biểu tình biến hóa của cô, từ đầu vui sướng, đến cuối cùng phát hiện không thích hợp do dự.

Không phải không có phát hiện sự trốn tránh của cô, anh vì thế giận dữ, y như cá tính của anh, nào có khả năng anh không giải quyết vấn đề trốn tránh của cô gái anh muốn?

“Nếu không phải em tìm được vòng cổ vội vã muốn đưa cho anh, em sẽ vẫn trốn tránh anh, phải không?” Nguyên Hạo thật không giống Nguyên Hạo, vào thời gian làm việc lại nói về việc tư.

Tương Quân không có trả lời, chống lại ánh mắt chăm chú nhìn của anh, cô không khỏi đỏ mặt lên, không muốn mở mắt.

“Này.” Khó được cô tự động dâng tới cửa, Nguyên Hạo nếu còn để cô trốn tránh sẽ không kêu là Nguyên Hạo, đương nhiên là đem mặt của cô giữ lại, bức cô nhìn anh: “Dựa vào cấp độ ngây ngô của em mà nói... Quá ái muội theo đuổi, trực tiếp ra tay đối với em, là anh sai, nhưng mà anh cam đoan, anh tạm thời sẽ không chạm vào em.”

Gì gì gì? Tương Quân nghe vậy ngây ra như phỗng, hoài nghi mình nghe lầm.

“Cái mặt em như vậy là sao? Em cho rằng anh chạm vào em chỉ là tùy tiện chơi đùa sao? Em cho anh là ngựa đực à? Em trốn cái rắm? Anh đang thật lòng đấy!”

Hiện tại là ảo tưởng nghe thấy nhỉ? Nguyên Hạo nha, làm sao có thể vào thời gian làm việc nói loại sự tình này? Lần đầu tiên... Chà, mà thật sự nói đến thì không chỉ là một lần, một đêm kia sau đó còn có lần thứ hai, lần thứ ba... Chà, đây không phải là trọng điểm!

“Giám đốc, hiện tại là thời gian làm việc...” Hiện tại là thời điểm nói loại chuyện này sao?

“Bằng không thời điểm em tan tâm muốn nghe anh nói sao? Em thực đúng giờ là tan tâm rồi!” Nói đến cái này Nguyên Hạo liền tức giận đến nghiến răng, lúc anh vào công ty nhất định sẽ không thấy cô, cô trốn ở phòng hồ sơ giả bộ làm việc, chờ lúc anh tan tâm rời khỏi công ty, cô đã sớm tan tâm rồi, cô vẫn là cố tình

làm gà mẹ ở trên bàn làm việc giúp anh chuẩn bị đồ ăn, nước trái cây, còn có thuốc anh ghét nhất... Được rồi, không phải thuốc, mà là thực phẩm khỏe mạnh quý giá.

“Trốn anh, còn quản anh có hay không có ăn cái gì, em có vấn đề gì sao?” Cũng bởi vì hành động của cô mâu thuẫn, làm cho anh không rõ ràng lắm cô rốt cuộc là thích anh, hay là không thích anh?

Vấn đề này dày vò anh ba ngày, nghĩ đến cô có khả năng không thích anh, anh liền cảm thấy lo âu.

Cảm tình tới rất đột nhiên, đối tượng đột nhiên xuất hiện, Nguyên Hạo giống như là tên nhóc lần đầu tiên yêu đương, cảm thấy chính mình làm cái gì cũng không đúng.

“Nhưng mà, anh thật dễ bị đau bao tử.” tiếng nói nho nhỏ của Tương Quân vì hành vi của chính mình giải thích: “Nhất là vào thời điểm làm việc, nếu không ăn này nọ, sẽ càng dễ bị đau...”

Thích một người, sẽ muốn quan tâm đến người đó, vì anh ấy làm chút chuyện, anh ấy có thể chú ý đến dụng tâm của mình thì tốt, nhưng không phát hiện cũng không có quan hệ.

Tương Quân chưa bao giờ từng nghĩ tới, có một ngày tình cảm vụng trộm của cô, người không đem cô đặt vào mắt, sẽ phát hiện ra quan tâm của cô, thậm chí thật sự đi đến bên cạnh cô.

Nắm tay cô, không cho cô thoát đi, anh chăm chú nhìn, biểu hiện vô cùng thô lỗ muốn chiếm hữu, làm cho Tương Quân cảm thấy cô là cô gái may mắn nhất trên đời.

Nhưng mà làm sao có thể? Nguyên nhân vì thích, cho nên để ý cô, nhưng cô rất rõ ràng, cô không phải dạng mà Nguyên Hạo hay kết giao.

Không có khả năng, không có khả năng, cho dù bọn họ lên giường thì như thế nào chứ?

Nhớ tới bạn gái trước đã chia tay với anh, người mẫu trẻ xinh đẹp, cô gái đau khổ cầu xin anh tha thứ, anh lại lạnh lùng dùng giọng mỉa mai châm chọc, anh nói bọn họ cùng lắm chỉ là mới lên giường mà thôi.

Mà cô cùng Nguyên Hạo cũng chỉ là lên giường mà thôi.

“Nhưng mà em thực hiểu biết về anh.” Nguyên Hạo nheo mắt lại, khoe miệng quỷ dị giơ lên, buồn khổ chiếm cứ ba ngày trong lòng, dần dần tiêu tán.

Hắn là cô thích anh? Bằng không làm chi để ý anh như vậy? Ừ... Không đúng, cô gái này gà mẹ lại bác ái, cô đối với các đồng nghiệp khác cũng tốt như vậy!

Cúi đầu, xem biểu tình lùi bước của cô, anh không khỏi nhủ em, âm thầm chặc một tiếng, bởi vì biểu tình của cô lộ ra hoang mang và không dám tin.

Ngay cả chính anh cũng không tin tưởng chính mình sẽ xúc động như vậy, cũng khó trách cô.

“Hôm nay năm giờ cho em tan tầm.” Là thật sao? Anh là đang thật lòng: “Anh mang em đi một chỗ.”

Nguyên Hạo biết trình tự sai lầm rồi, quá ái muội, theo đuổi trực tiếp trên giường, sẽ làm phụ nữ sinh ra ảo giác cho rằng đây là một đêm tình.

Ai có thể ngờ cảm tình tới rất đột nhiên, nghĩ đến cô muốn đi xem mắt anh liền tức điên rồi, không từ thủ đoạn. Kết quả, làm hiện tại anh theo đuổi thật vất vả.

Nguyên Hạo anh hẹn với một cô gái, chưa từng có chuyện bị cho leo cây, cũng tuyệt đối sẽ không làm cho Hiệp Tương Quân phá lệ này!

“Nhưng là giám đốc tôi...” Do dự cự tuyệt trong lời nói, mới muốn nói ra, vừa ngẩng đầu, liền thấy Nguyên Hạo buông tay cô, chậm rãi đeo vòng cổ, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô giống như dã thú rình con mồi.

Tương Quân tuyệt không hoài nghi, nếu cô biểu hiện một chút ý đồ muốn chạy trốn, Nguyên Hạo sẽ tiến lên cắn cô.

Cúi đầu trốn tránh tầm mắt làm càn quá mức của anh, cô cao chỉ tới vai anh, một khi cúi đầu cũng vừa lúc một lần nữa chống lại vòng cổ thủy tinh màu xanh đeo trước ngực anh.

Ánh sáng màu xanh đậm kia xứng với hình thái kết tinh của khối thủy tinh, thực thích hợp với Nguyên Hạo thô ráp, giống thủy tinh kia có ma lực, hấp dẫn cô đưa tay đụng vào tinh thể lạnh lẽo...

“Em đang dụ dỗ anh sao?” Nguyên Hạo nhíu em cười nói.

Tương Quân hoàn hồn xong lập tức đỏ mặt: “Giám đốc, tôi không có...”

Thấy cô khốn quẫn xua tay, Nguyên Hạo rất muốn cười thành tiếng.

Cô gái này, thật sự thực đáng yêu, cũng rất được lòng anh, làm cho anh nhịn không được muốn dùng sự dụng hoa chiêu theo đuổi cô.

Mà hoa chiêu này, liền bắt đầu từ đêm nay.

Chương 5-2

“Anh, anh làm gì thế?” Hai cô gái cộng vô cũng năm mươi tuổi rồi, lại giống học sinh tiểu học nằm ở trên giường Nguyên Linh, thanh âm nói chuyện nho nhỏ, mới nói không đến vài phút đã bị người ta cắt ngang, từ nhỏ Nguyên Linh đã bị xem như công chúa mà đối đãi, sao có thể chịu được loại hành động này của anh hai?

“Đó là bạn gái anh, em dong dài cái gì? Tương Quân, em lại đây, mẹ anh muốn gặp em.”

“Vừa mới thấy qua rồi, mẹ biết Tiểu Quân đến nhà, anh đi ra ngoài đi, em còn chưa cùng Tương Quân nói xong, anh thực chán ghét nha!”

Ngoại hình trông đánh xuôi, kèn thổi ngược nhưng cá tính giống nhau dễ dàng tức giận, anh em bá đạo giống nhau, mắt thấy sẽ có chiến tranh sắp xảy ra.

Tương Quân muốn ngăn cản, nhưng là trái phải đều khó xử, một bên là bạn tốt mới tìm trở về, một bên là người cô vùng trộm thích thật lâu, cô nên đứng ở bên nào đây?

Cô đau đầu quá...

6. Chương 06

Chương 6-1

Nguyên gia kinh doanh mở đại lý, nhập khẩu đồ sứ Châu Âu nổi tiếng, bởi vậy đồ ăn trên bàn cơm đều sử dụng sản phẩm hoa mỹ tinh xảo, mỹ thực xứng với tinh mỹ trên bàn, tất cả ện lên là cảnh đẹp ý vui.

Tuy rằng gia cảnh hậu đãi, trong nhà có người giúp việc, quản gia lo mọi chuyện, nhưng nữ chủ nhân Nguyên gia vẫn kiên trì, bữa tối nhất định phải chính mình xuống bếp, bởi vậy một bàn tràn đầy đồ ăn phong phú, toàn được làm từ tay bà Nguyên.

“Tiểu Quân, nếu năm như vậy không gặp con, sao con gầy thành như vậy? Trước đây mặt con tròn tròn rất đáng yêu, lại đây, ăn nều một chút.” Bà Nguyên càng nhìn càng đau lòng, gấp một miếng thịt viên cho cô, thúc giục cô ăn nhanh chút.

“Cảm ơn bác Nguyên.” Tương Quân sẽ không cự tuyệt ý tốt của trưởng bối, hơn nữa bà Nguyên còn nhớ rõ cô thích ăn cái gì, điều này làm cho cô cảm động không thôi.

Hôm nay ở trong công ty, cô gặp phải tình huống suy sụp khổ sở, nhưng mà cô không khóc, thật sự, không khóc sẽ có chuyện tốt xảy ra, cô gặp được bạn tốt k còn bé nều năm không thấy, các cô trước đây từng khắc khẩu chưa có giải hòa, hơn nữa nhanh chóng chuyển nhà không kịp nói lời từ biệt tiếc nuối, lại gặp mặt, nghĩ đến sẽ có xấu hổ cùng xa cách, nhưng ai ngờ không có.

Lấy lời giải thích của Nguyên Linh làm lời dạo đầu, cảm giác không thoải mái k còn bé đều hóa giải.

Tương Quân thực vui vẻ, khoe miệng tươi cười không giấu được, đây là chuyện mà cô cảm thấy vui vẻ nhất.

Nụ cười tươi của cô được thu vào đáy mắt Nguyên Hạo, cũng làm cho Nguyên Hạo nhẹ nhàng thở ra, cô thực sự làm cho anh thực không giống chính mình, lo lắng cô cảm thấy bó buộc, không thích hợp.

“Tiểu Quân, bạn ở công ty của anh mình làm việc lâu như vậy, vì sao không nói sớm chút vậy? Nếu bạn nói sớm một chút, vài năm trước mình sẽ trở lại tìm bạn.” Ngồi ở bên tay trái Tương Quân là Nguyên Linh đang dán lấy cô không ngừng nói chuyện, thậm chí vì cô đem vị hôn phu để tại vị trí đối diện, giới tộ cho hai người làm quen xong liền không để ý tới ông xã tương lai nữa.

“Em có thể không cần ăn một bữa cơm mà nói chuyện không ngừng như vậy?” Ngồi ở bên phải Tương Quân là Nguyên Hạo, khó chịu em gái cướp người yêu, nhưng đối mặt với Tương Quân, ngữ khí liền dịu đi rất nều: “Mẹ anh nói rất đúng, em rất gầy, ăn nều một chút.” Một bên nói một bên đem đồ ăn anh thích nhất – chân gà cեն, gấp hai cái vào bát Tương Quân, không cho cô phản đối, tính nết đại tộ gia không đối được.

“Em đang nói chuyện với bạn tốt, anh mới cảm miệng a!” Nguyên Linh làm sao có thể yếu thế? Cùng anh hai đấu đá, hoàn toàn toàn cướp lấy người về phía mình: “Tiểu Quân, không cần để ý đến anh ấy, anh mình ghét bị...”

“Anh đang nói chuyện với bạn gái, em sáp miệng vào làm cái gì?” Nguyên Hạo khó chịu em gái.

“Tiểu Quân mới không phải bạn gái của anh! Em sẽ không công nhận anh!” Nguyên Linh cự tuyệt tin vào lời Nguyên Hạo, ở trong mắt cô, Tương Quân mềm mại so với anh hai cô căn bản là không hợp a, không hợp tức là nói anh cô không xứng với bạn tốt nhất của cô! Cá tính Tiểu Quân ền lành như vậy, tuyệt đối sẽ bị k dễ, vì thế cô đứng về phía bạn tốt phản kháng anh hai nhà mình.

“Anh không cần em công nhận, Tương Quân, anh với em đổi vị trí.” Nguyên Hạo càng nghe càng tức, kéo Tương Quân đổi vị trí với em gái, đỡ cho cô bị em anh tẩy não, thực sự tin lời nói của Nguyên Linh.

Trời biết khéo như vậy, em gái không có duyên với người khác từ nhỏ đến lớn mang về duy nhất một bạn cùng giới, dĩ nều là Hiệp Tương Quân, hơn nữa em anh từ nhỏ cũng rất bảo vệ cô.

“Tiểu Quân, mình với bạn đổi vị trí mới đúng, bạn nhất định nhớ rõ đúng hay không? Anh mình siêu dữ, anh ấy trước kia thường làm chúng ta khóc, lúc ba bạn đến đón, ánh mắt của bạn đều khóc đỏ cả, ba bạn vô cùng đau lòng!” Nguyên Linh tiểu nhân nhắc tới lúc còn bé hai người còn qua lại, đưa manh mối về anh hai.

“Nguyên Linh, em từ nhỏ cũng rất đáng đánh đòn!” Nguyên Hạo then quá hóa giận, bởi vì không thể phản bác chuyện chính mình đã từng làm, đành bỏ cộc dừa sang một bên, cuộn cuộn xắn tay áo lên, tính giống như mới trước đây, đem em gái đánh đến khóc mới thôi.

Trên bàn ăn tối ở Nguyên gia, anh em tránh đấu là chuyện thường, làm ba mẹ sớm vô lực để mà để ý tới xem là chuyện thường, mặc cho bọn họ đấu vô môn não loạn, ít có người nào chịu mạo ểm sinh mệnh tham gia tranh chấp của hai anh em, ngay cả vị hôn phu cường thế của Nguyên Linh cũng chỉ có thể sờ sờ cái mũi, vui đầu vào ăn.

“Mẹ, món [Phật vượt tường]* này nấu thật ngon.” Con rể tương lai của Nguyên gia vừa ăn vừa khen kĩ thuật nấu nướng của mẹ vợ.

“Thật không sai!” Lấy kĩ thuật nấu nướng của vợ làm tự hào, ông Nguyên mỗi ngày đều về nhà ăn tối, bày ra biểu tình không ai bì nổi.

“Các con ăn nều một chút.” Bà Nguyên mỉm cười khuyến khích mọi người ăn nhanh chút, không nghĩ để ý tới hai người phụ nữ đang cãi nhau.

Nhưng mà, còn có một người, ngây ngốc nhảy vào nham thạch nóng chảy sôi trào...

“Hai người bớt tranh cãi đi.” Giọng nói Tương Quân rất nhỏ, nghe trong trẻo, ôn nhu mềm mại, so với âm thanh của hai anh em dường như tiếng nói hòa vào, lẽ ra là không nghe thấy, nhưng thật kỳ tích, thế nhưng làm cho anh em Nguyên gia đồng thời cảm miệng.

“Bác Nguyên làm đồ ăn ngon nều như vậy, không cần vừa cãi nhau vừa ăn cơm trên bàn ăn, như vậy không tốt.” Nói một câu còn chưa đủ, cô còn tiếp tục nói.

Hai anh em kia bỗng nên không có lớn tiếng lên cô cầm miệng, ngược lại không lên tiếng trừng mắt nhìn đối phương, sau đó quay đầu bắt đầu ăn.

Đối với ông bà Nguyên gia nuôi nấng anh em ba mươi năm, trước cảnh tượng như vậy, trợn mắt há hốc mồm ngay cả cơm cũng quên ăn.

“Tiểu Linh, tay bạn là để đàn dương cầm, cô Trình nếu biết bạn không bảo vệ bàn tay của chính mình, cô ấy nhất định sẽ rất tức giận, bạn không phải nói muốn đánh đàn ình nghe sao? Về sau không cần như vậy, sẽ bị thương.”

“Ừm.” Kỳ tích kỳ tích, Nguyên Linh lại không hề bỏ qua lời này, người đại diện của cô không biết nói với cô bao nhiêu lần, cô đều vào tai này ra tai kia, nay một cô gái nhỏ không tên tuổi nói hai ba câu, kén cho cô đáp ứng về sau sẽ không lấy hai tay bảo bối của cô ra vui đùa.

Nguyên Hạo thấy lực chú ý của Tương Quân đều ở trên người em gái, không thật sự thích! Nhưng quang minh chính đại biểu ện ra bình dấm chua của anh, thật sự có làm xấu hình tượng của anh.

Vì thế anh buồn bực bắt đầu gấp thịt, điên cuồng ăn thịt chân gà tươi mới trên bàn mẹ anh vì anh mà làm.

“Anh...vì sao lại chỉ ăn thịt, cũng cần ăn một chút rau xanh a!” Tương Quân không nghĩ tới, cũng không không dám quăn anh, nhưng thấy chén Nguyên Hạo chỉ có thịt, hơn nữa cũng chỉ đem thịt gấp cho cô, cô thật sự nhìn không nổi.

Cô đứng lên, rướn người lướt qua mặt bàn, lấy đĩa gấp món ăn thanh đạm cách Nguyên Hạo xa nhất, rau dưa màu xanh thắm có ích cho cơ thể.

Mà cô liền đem céc đĩa gấp rau dưa màu xanh kia, để vào chén của Nguyên Hạo, không có gì ngoài đồ ăn thanh đạm còn chưa đủ, một phần rau cần xào với ba món đồ ăn, Tương Quân cố ý tránh đi đồ ăn, gấp một đồng rau cần lại bỏ vào chén của anh.

Chỉ thấy Nguyên Hạo nhìn món ăn kia nhú mày, anh ghét nhất ăn rau dưa với rau cần.

“Rau cần có nều chất xơ cùng sắc tố cà rốt, dễ dàng tiêu hóa, đối với dạ dày của anh rất tốt, ăn nều một chút.” Cô nói tới nói lui, liều mạng gấp.

Không ai nghĩ sẽ đi sửa tật xấu Nguyên Hạo cật lực che khuất, cũng không có người sẽ tin tưởng, Nguyên Hạo sẽ đem rau xanh anh ghét nhấtt ăn vào trong bụng.

Nhưng mà anh lại ăn!

“Hả?” Không chỉ ông bà Nguyên gia kinh ngạc, ngay cả Nguyên Linh ngồi bên này bàn cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Nguyên Hạo thật sự ăn nha, anh ăn đồ ăn thanh đạm, ăn rau cần, trời ạ, làm sao có thể?

Ban đầu Nguyên linh thề sống chết bảo vệ bạn tốt, lộ ra vẻ mặt ngèn ngẫm, thỉnh thoảng tia mắt ngấm bạn tốt ngồi bên cạnh, cùng anh hai cô chán ghét.

Ngay cả Nguyên Hạo chính mình cũng không biết, tại sao anh lại nghe lời như vậy? Ăn xong mớ rau kia, anh đang muốn lấy chai rượu vang nhất định có trên bàn ăn tối đưa lên miệng, mới cầm lấy chén rượu, đã bị cướp đi thay vào đó là một ly trà vô vị.

Trà...

“Trà giúp không đầy bụng, đừng chỉ uống rượu.” Tương Quân mạo ểm chuẩn bị tâm lý bị mắng, vì tính gà mẹ.

Cô chỉ đơn thuần muốn cho anh khỏe mạnh một chút.

“Hừ!” Nguyên Hạo ghen tỵ rống một tiếng, tiếp nhận trà cô đưa đến, vô ý nhìn thấy ba mẹ và cô em gái đều lộ ra cái loại tươi cười đáng ghét, anh nhất thời bừng tỉnh, không được, anh phải rít gào hai ba tiếng

bày ra khí khái nam tử hán của anh, đang lúc anh định đem cái chén để lại trên bàn, cúi đầu xuống, liền thấy mặt Tương Quân.

Cô ngay bên người anh, cùng người nhà anh ăn bữa tối, cô không có trốn tránh, ngoan ngoãn ở bên người anh.

Anh nén không rống lên, bởi vì không muốn nhìn thấy biểu tình thất vọng khổ sở của cô, chỉ có thể cúi đầu đem nước trà không có vị uống hết. Sau đó lập tức nghe thấy âm thanh cuối đầu cười trộm, anh cảm tức ngẩng đầu, mọi người lập tức hỏa tốc cầm miệng, bày ra nét mặt không có việc gì.

“Tiểu Quân, thật lâu không nghe được tin tức về nhà con.” Mọi người ở Nguyên gia đều ho nhẹ hai tiếng giấu ý cười, nhưng hé ra gương mặt nên nhin cười, ngay cả che giấu đều rất khó: “Mọi người nhà con dạo này tốt không?” ông Nguyên càng nhìn càng cảm thấy thú vị, cảm giác vừa lòng muốn giấu cũng không được.

Vừa lòng cái gì? Đương nên là con đột nên mang bạn gái về, đáng quý là có thể không chế được tính xấu của Nguyên Hạo, người lại nhu thuận, cô bé mới trước đây kén mọi người thương, sau k lớn lên càng làm cho người ta thích.

Tương Quân thụ sủng nhược kinh, buông bát đũa, tư thế ngồi thẳng, kính cẩn mà đối diện với mọi người ở Nguyên gia.

“Bị thúc giục chuyển nhà bất đắc dĩ, cả nhà chuyển đến nhà mẹ đẻ của mẹ con ở phía nam...” Tương Quân đơn giản thuyết minh cuộc sống mấy năm qua.

Năm ấy cô mười tuổi, bởi vì ba giúp bạn bè làm người bảo đảm, bạn bè lại quay lưng bỏ trốn, ba là người đàn ông tốt chịu trách nhiệm, vì thế nên bán gia sản để trả nợ, nhưng vẫn không trả hết được nợ bạn mượn, lòng tự trọng của ba không muốn đi vay tiền người khác, chính mình cắn răng làm nều công việc cố gắng trả nợ.

Người nhà Nguyên gia không có xem nhẹ gia đình của cô sa sút, chẳng những không trách gia đình cô khách khí, không chịu để họ giúp đỡ còn hỏi cô những năm gần đây sống tốt không, điều này làm cho Tương Quân thực cảm động.

“Cho nên bạn không có tiếp tục học đàn dương cầm sao?” Được nuông chiều từ bé, từ nhỏ được sủng hết mức, Nguyên Linh nghe vậy, không khỏi lộ ra biểu tình khổ sở: “Tiểu Quân, bạn đàn giỏi hơn mình, bạn so với mình có tên phú hơn...”

Tương Quân nghe vậy sửng sốt, miễn cưỡng mỉm cười với bạn tốt: “Hiện tại mình cũng đã quên đàn dương cầm như thế nào rồi, nhưng mà mình có thể nghe bạn đàn a!”

Nghe ra trong ngữ điệu có khổ sở cùng pèn muộn, Nguyên Hạo không đành lòng, ở dưới bàn ăn vụng trộm cầm tay cô.

Quả nên, cô đang run, bên trong rõ ràng ấm như vậy, tay nhỏ bé lại lạnh như băng.

Ánh mắt kén trách của Nguyên Hạo lướt qua đỉnh đầu Tương Quân, trừng mắt liếc gương mặt trắng bệch của em gái một cái, lầy đó làm cảnh cáo.

Phát hiện ra mình nói sai, Nguyên Linh lập tức áy náy ngậm miệng lại.

Lòng bàn tay truyền đến ấm áp làm cho Tương Quân kinh ngạc, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt đứng đắn của Nguyên Hạo, nhìn xuống dưới bàn, mười ngón tay hai người họ nắm lấy nhau.

Lo lắng cùng ngọt ngào xuyên thấu qua bàn tay truyền đến nội tâm, xóa dần sự nghi hoặc và không tự tin của cô.

Ba mẹ anh ngay trước mặt bọn họ, hai người bọn họ lại ái muội dưới bàn, nếu như bị bắt gặp, anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng xóa không được. Cô có thể hay coi những hành động liên tiếp vừa qua của anh là lời giải thích tấm lòng của anh là thật sao?

Không phải một đêm tình, bọn họ trong lúc đó, không chỉ là lên giường mà thôi.

“Ba con đâu? Tiểu Quân, ba con gần đây khỏe không? Thật lâu không thấy anh ấy, lần khác người hai nhà cùng nhau ăn một bữa cơm đi.” Ông Nguyên nết tình đề nghị, con gái hai nhà cảm tình tốt, mà hai người ba ba ngu ngốc đều sùng con gái bởi vậy có giao tình.

“Đúng vậy, ba con rất thương con, con gái bảo bối duy nhất, trước kia qua đêm ở nhà chúng ta, anh ấy buổi tối đều gọi điện thoại vài lần.” Bà Nguyên nghĩ đến cũng nhin không được cười: “A, Nguyên Hạo, con mang Tiểu Quân về ăn cơm, có nói với ba người ta một tiếng không? Không được nói dối, con phải nhớ kỹ giải thích với Hiệp tiên sinh.”

Đáng chết! Sao anh lại quên chuyện quan trọng như vậy! Anh theo đuổi vất vả như vậy, nếu không cém được lòng ba của cô thì làm sao bây giờ?

“Bây giờ con gọi.” Anh lập tức lấy điện thoại cầm tay ra.

“Không...” Tương Quân ngăn cản anh bấm số điện thoại, đổi lấy ánh mắt kinh ngạc của anh.

Cô hít sâu, nói với chính mình đừng khóc, đều đã qua, chỉ là cô sắp kể lại một ít chuyện cũ, cô có thể kiềm chế được.

“Trong nhà chỉ còn lại có bà nội và mẹ, ba con...K con bắt đầu học trung học đã qua đời rồi.” Tuy rằng tưởng nhẹ nhàng mà nói đến đề tài này, nhưng mà cô không có cách nào, ngữ khí khẽ run tiết lộ sự khổ sở của cô, nhưng mà cô cũng không có khóc, không có rơi nước mắt.

“Làm sao có thể?” Tin tức thình lình xảy ra làm cho người ta khó có thể tin, nhất là mọi người ở Nguyên gia: “Anh Hiệp thân thể luôn luôn khỏe mạnh, bác cùng anh ấy tham gia chạy Marathon, bác còn chạy thua anh ấy!”

“Thận thể khỏe mạnh, cũng không phải làm bằng sắt, ba con không muốn đem nợ nần lưu lại cho con, vì thế làm rất nều công việc.” Lúc ba cô còn sống, thường khổ sở nói với cô, thực xin lỗi không thể cho cô đi học đàn dương cầm mà cô thích, thực xin lỗi cái gì cũng không thể lại cho cô, điều duy nhất ông ấy có thể làm, chính là không đem nợ nần lưu cho con gái bảo bối duy nhất: “Thật vất vả thanh toán hết nợ nần, cuộc sống trở lại, ba con cũng tìm được bạn bè tốt, nguyện ý giúp đỡ ông Đông Sơn tái khởi (làm lại từ đầu), hết thấy đều bàn tốt lắm, giữa trưa ngày đó, ba con đã lâu không ngủ trưa, sau đó ngủ mãi mà không tỉnh lại.”

Tương Quân sau khi nói xong, cô xấu hổ không biết làm sao, chỉ có thể kiểng có nói sang chuyện khác: “Hiện tại lúc này có khả năng mẹ con đã đi công tác, mẹ ở bệnh viện quản lý, bà nội cùng đoàn du lịch đi chơi chưa về nhà, gọi điện thoại về không có người bắt máy, cho nên không cần gọi cũng được.”

Tương Quân ngoài miệng nói xong, lại nhin không được nghĩ ngợi, ba cô sẽ không bao giờ lại lái xe thật xa tới đón cô về nhà....

“Cho nên em mấy ngày nay đều ở nhà một mình?” Nguyên Hạo đau lòng, không có cách nào chịu được hình ảnh kia.

Cô một mình, cô cô đơn trở về ngôi nhà không có ai, hơn nữa nhà cô không có một người đàn ông!

Anh ẹn tại lý giải được vì sao cô lại có tính gả mẹ như vậy, bên người chuẩn bị một đồng vitamin để tiếp tế, cho dù bị chán ghét vẫn là nhin chăm chăm sức khỏe mọi người, bởi vì cô không hi vọng người bên cạnh cô bởi vì cậy mạnh làm việc mà ngã xuống.

“Tương Quân, đừng về nhà, để em một mình anh sẽ lo lắng, đêm nay ở lại đây đi.” Nguyên Hạo xúc động mở miệng, muốn cô lưu lại qua đêm.

“Nhưng mà...Không tốt đâu!” Tương Quân nghe vậy đỏ mặt, anh ở trước mặt ba mẹ mình muốn cô lưu lại qua đêm, như vậy sẽ làm trưởng bối ấn tượng không tốt đâu!

Bị cái loại khẩu khí ôn nhu nhất định muốn làm bằng được của Nguyên Hạo, không khí từ sâu não biến thành màu hồng.

Không dám nói nều, Nguyên Hạo cùng với màu hồng phấn, kiểng nói chuyện dịu dàng này, là của Nguyên Hạo – người trong từ điển không có hai chữ dịu dàng sao?

“Có cái gì quan hệ, Tiểu Quân, bạn liền ở lại thôi, chúng ta có thể giống mới trước đây cùng nhau ngủ, nói chuyện pém tới trời sáng.” Nguyên Linh ý tứ lấy lòng hàm xúc thật rõ ràng, đau lòng viết hết ở trên mặt: “Quần áo của mình cho bạn mặc, mỹ phẩm dưỡng da cho bạn dùng, còn có...” Đường như cái gì cũng đều muốn cho cô.

“Em nghĩ Tương Quân giống em rảnh lắm sao, ngày mai không cần đi làm à?” Ngỡ khí Nguyên Hạo đối với em gái chính là không kiên nhẫn mà nóng nảy.

“VẬY... vậy chúng ta mở lại tiệc đi ngủ giống trước kia.” Ngẫm lại cũng đúng, Nguyên Linh không phản bác anh hai, nở nụ cười xinh đẹp với bạn tốt nói: “Tiểu Quân, dù sao cũng còn nhiều thời gian, bạn nói có đúng không?” Ánh mắt bừng bừng nhìn Tương Quân cùng anh hai nhà mình trong lúc qua lại, trong ánh mắt có điểm ái muội.

Nếu là ở hai mươi tư giờ trước, Tương Quân sẽ nóng lòng phủ nhận, hơn nữa đào tẩu, nhưng thái độ Nguyên Hạo thật rõ ràng chắc chắn, vẫn thực rõ ràng-anh chính là mang bạn gái về gặp ba mẹ.

Hơn nữa ện tại, anh vẫn nắm tay cô, đối với cô thực dịu dàng, cho nên cô không có lảng tránh, nhưng là thẹn thùng không dám thừa nhận, đỏ mặt cúi đầu, cam chịu quan hệ của hai người.

Mà ba mẹ của Nguyên Hạo được khai sáng mười phần, đối với tiến triển tự nhiên mà thành này của hai người, hơn nữa cô gái nhỏ này còn có thể thay đổi con trai trưởng khó bảo của bọn họ.

Chương 6-2

Sau buổi tối, Tương Quân xung phong nhận việc rửa chén, Nguyên Hạo dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cuộn cuộn xắn tay áo lên giúp việc.

“Có việc gì sao? Con không thể giúp bạn gái mình sao? Nước lạnh như vậy, nếu lạnh quá đông cứng tay cô ấy thì làm sao bây giờ?” Anh nói hợp tình hợp lý.

“Anh...” Nguyên Linh nghe thấy chỉ còn biết cười đáp nhanh một câu sốc hông: “Nhà chúng ta có máy rửa bát.”

Không để ý đến người nhà, hai người đi đến phòng bếp, lấy vải bông sạch sẽ chà lau cái bàn xinh đẹp.

Nguyên Hạo nhìn thân ảnh mảnh khảnh của cô, trầm tĩnh đứng ở nơi đó, tựa như một bức tranh, rõ ràng nét mặt cô vốn không làm cho người ta kinh diễm, nhưng anh lại cảm thấy uyển chuyển.

Nhưng trong lòng vẫn có điểm không quá thích, anh vốn gọn gàng, dứt khoát như vậy, là do cô à? Hay tại tâm ý của anh không đủ à?

Nếu vậy anh hẳn cũng không phải loại cứng đầu nhỉ? Không phải viên B, vitamin C, còn có chết tiệt đồ ăn thanh đạm cùng rau cần không phải, anh đều nuốt hết sao?

“Tương Quân, anh biết em còn do dự, nhưng là không quan hệ.” Anh kề sát vào bên người cô, làm bộ không phải thực để ý, cố tình rất phong độ, rất khí khái đàn ông, nhưng là cố ý thay đổi qua cách gọi thân mật, cùng với lời anh nói lúc này xem như ký ệu của tâm ý: “Anh coi em là bạn gái anh, cứ nhận định như vậy, sẽ không thay đổi, anh sẽ đợi cho em thích anh mới thôi.”

Có vậy mới lạ! Anh thật sự sẽ kiên nhẫn sao? Nếu ện tại anh sẽ trả lời, đây chính là lời nói khách sáo, lời nói khách sáo!

“T... Tôi không phải không thích anh a.” Tương Quân nghe vậy vội vàng giải thích, cứ như vậy nói thẳng ra.

Hai mắt Nguyên Hạo bắn ra tia sáng, vẻ mặt biểu tình ung dung: “VẬY em thích anh? Vui k làm bạn gái anh?” Chậm đã, không phải anh lại không kiên nhẫn sao? Mặc kệ anh. Dù sao kết quả mình muốn mới là quan trọng nhất.

“Tôi... Em... Vâng” Tương Quân cúi đầu, đỏ mặt gật đầu, đồng ý.

Nhưng cô ngẫm lại vẫn cảm thấy, đáp án này so sánh với người gọn gàng dứt khoát như anh, thật sự thực không thành ý, vì thế thẹn thùng lại thận trọng mở miệng: “Nguyên Hạo, em thích anh.”

Không phải là người khác, mà là Nguyên Hạo, cô lần đầu tiên dùng tiếng nói trong trẻo kêu tên của anh, rõ ràng lại thông thả, nói ra lời nói anh muốn nghe.

“Em thực thích anh.”

Không có gương, Nguyên Hạo không phát hiện chính mình nhếch môi, cười nhìn như ngu ngốc, nào có thô lỗ hung ác như trong dĩ vãng?

Cô liên tục nói thích hai lần, đơn giản như vậy, thanh thuần thông báo, lại làm cho Nguyên Hạo đã từng nói qua chuyện yêu đương đến n lần, thích đến hồn cũng bay mất.

Cửa ải cuối năm tới, công ty Cương tết kế cảnh quan vô cùng bận rộn, bình thường còn có hồ sơ giao từ năm trước của công ty đối tác, hơn nữa yêu cầu nhất định phải ở trước năm mới hoàn tất, tăng ca tới đêm khuya là chuyện cơm bữa, thời gian nghỉ trưa không ai nghỉ ngơi, người người làm việc như cưỡi ngựa.

Tuy rằng bận rộn giống năm trước, nhưng văn phòng vẫn xuất ện không khí làm cho người ta ếu ý cười ái muội

“Các người... Vì sao lại là tôi!” Khoa trương kêu lên to tiếng, Tương Quân vừa cùng kế toán chạy từ ngân hàng trở về.

Một hồi về đến cho bàn làm việc liền thấy trên bàn đầy văn kiện, Tương Quân nhin không được xoay người oán giận với nhóm đồng nghiệp đang bận rộn.

“Ai nha, Tiểu Tương Quân, giám đốc nhìn thấy cô tâm tình sẽ tốt lắm, ện tại việc của mọi người như vậy, khẩn trương đến bụng cũng đau, không nghĩ đến xem mặt quý của giám đốc, cô liền giúp mọi người làm đi, đưa một chút văn kiện thôi.”

“Đúng vậy, dù sao cô cũng muốn đưa điểm tâm tình yêu cho giám đốc mà, thuận tiện thôi! Hôm nay là cái gì? Bugar kẹp rau diếp? Sinh tố hương diệp quất?” Thức ăn dưỡng sinh như thế, làm ọi người cười thành tiếng: “Chỉ có cô đưa đồ ăn, giám đốc mới có thể ăn ‘cỏ’ nha.” Ha ha, nhin không được cười.

“Chà chà, chúng ta đều không có được bugar.” Có người với lấy cái bánh su lạnh ai oán thở dài, lại cắn một ngụm, sữa tươi tràn ra dính vào khóe miệng.

“Các người...” Tương Quân bị đồng nghiệp nói móc đến đỏ mặt, nhưng cuối cùng cô sẽ ngậm miệng không phản kích.

Đều do Nguyên Hạo, công việc bấy giờ tự nên vẫn bình thường trưng ra trăm vạn mặt lạnh với người khác, nhưng lại không bao giờ rống cô, lên lớp cô nữa, có một lúc nghĩ đến không có người thấy, anh xem xét công việc giao cho cô hoàn thành xong, lại đưa tay sờ mặt cô, biểu tình trên mặt rất dịu dàng, làm những người khác k thấy tất cả đều bị dọa há hốc mồm.

Hơn nữa cô sẽ không che dấu cảm xúc của chính mình, cũng sẽ không cố tình trấn định bày ra vẻ không việc gì, vì nguyên nhân vậy, mọi người đều thích chọc cô.

Cô đỏ mặt ôm chồng tư liệu kia, lấy cả buổi trà cều “đặc biệt” với bánh đi mua riêng về cho Nguyên Hạo đi cùng nhau, cô giống như cô vợ trở về, không cần gõ cửa, trực tiếp tiến vào văn phòng của Nguyên Hạo.

Nhóm nhân viên nguyên bản đang bận rộn sau khi thấy cửa phòng giám đốc mở ra, nghe thấy “Cạch” một tiếng âm thanh cửa khóa lại, lập tức có người hưng phấn mà bắt đầu bàn cá cược.

“Đến đây, đến đây, đến cực hôm nay giám đốc sẽ giữ Tiểu Tương Tương ở lại bao lâu?”

“Mười lăm phút.” Có thể nói chuyện tâm tình kéo dài lại trao đổi vài cái hôn.

“Hai mươi phút” Lại hôn thêm năm phút đồng hồ nếu hơn cũng không sai biệt lắm.

“Một giờ.” Thật sự rất knh thường thân thể cường tráng giám đốc của bọn họ, hai mươi phút, sao có thể thỏa mãn được anh?

“Mua rồi không rút tay, chờ bắt đầu pên giao dịch!”

Một đám người làm việc đến diên hết, đám lấy ông chủ ra vui đùa.

Mà lúc này ở trong phòng Nguyên Hạo...

Thấy cô ôm một đồng tài liệu lên lầu, Nguyên Hạo thật không biết muốn cảm ơn đám nhân viên to gan giúp anh tạo ra cơ hội tốt hay là muốn mắng bọn họ một đám gian trá.

Tìm một người đến đưa văn kiện mà anh không thể bộc phát tính tình được, nếu phát ện sai lầm, anh có thể mắng cô sao? Như thế nào bỏ được a!

Tối nay lại đến đóng đinh bọn họ, trước đem công việc bỏ qua một bên, nhện mệnh lệnh tiếp lấy buổi trà chiều siêu cấp dưỡng sinh mà cô mau riêng về.

“Hôm nay lấy ‘cỏ’ gì cho anh ăn?” Ủm, buger kẹp dau diếp, sinh tố việt quất... Mới vài ngày? Thế nhưng anh quen với loại phương thức ẩm thực này! “Nghe nói bánh buổi trà cều hôm nay của bọn họ là bánh su bơ...” Vì sao anh phải nhai ‘cỏ’ vậy? (Kat: *gào lên* này Hạo ca, đó là thức ăn xanh, ko phải ‘cỏ’)

“Hôm nay rất lạnh, mọi người lại làm việc, ăn một chút đồ ngọt tinh thần sẽ có vẻ tốt hơn.” Nghe không ra ngụ ý của anh, Tương Quân thật ngây thơ trả lời.

Quên đi, Nguyên Hạo không nghĩ lại vì việc nhỏ ấy tranh chấp với cô, không muốn làm cho cô lo lắng thân thể của anh, cho nên dù anh thấy thực phẩm dinh dưỡng quý quái này, tuy là rất ít hoặc không có hương vị thịt, anh đều cam tâm nhai hết.

Bởi vì không muốn thấy lo lắng trong mắt cô, tuy rằng cô cũng không nói gì, nhưng là anh có thể ểu hết tâm ý của cô.

Không muốn mất đi người quan trọng, hy vọng người cô để ý thân thể khỏe mạnh, mà anh lại là người trong lòng của cô.

Nguyên Hạo đã biết chuyện này, như cô mong muốn để ý thân thể của mình, nghe lời của cô, làm việc ít nhất cũng phải ngủ sáu tiếng.

Nuốt cả quả táo ăn luôn buger có vị giống như cỏ, anh muốn ăn nhanh chút chấm dứt khổ hình.

“Ăn chậm một chút, phải cẩn thận nhai, từ từ ăn, ăn quá nhanh sẽ đau bao tử.” Tương Quân nhẹ giọng nhắc nhở, không muốn anh ăn như hổ đói.

Ngay cả ăn như thế nào cũng có ý kiến... Tốt thôi, anh nghe lời, làm cho ‘cỏ’ trong miệng dừng lại vài giây.

Thấy anh rõ ràng không tình nguyện, nhưng nghe lời của cô vừa ăn vừa chậm rãi nuốt, làm cho Tương Quân thực cảm động.

“Giữa trưa Tiểu Linh gọi điện thoại cho em, nói với em...”

“Cuối tuần này em còn muốn cùng nó đi ra ngoài sao? Không cho phép, thời gian cuối tuần này của em là của anh.” Nghe thấy em gái lại gọi điện thoại cho cô, Nguyên Hạo vội vàng nuốt xuống thứ trong miệng, mở miệng ngắt lời cô, không cho cô cùng em gái đi ngoài dạo cái quỳ gì phố.

Hẹn hò với anh đâu? Cô là bạn gái anh nha! Bọn họ cùng một chỗ mới bao lâu, tình yêu cuồng nết như vậy có thể vì người khác tùy tiện hẹn thì nhận lời đi cùng người đó sao?

“Không phải, Tiểu Linh nói, lễ mừng năm mới bạn ấy cùng Tín Hân dẫn ba mẹ anh đi lễ mừng năm mới ở Nhật Bản, bảo em hỏi anh có muốn hay không theo chân bọn họ cùng đi.” Tín Hân là vị hôn phu của Nguyên Linh, hai người bọn họ dự tính mùa xuân kết hôn.

“Không đi.” Nguyên Hạo không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Vì sao? Như vậy anh tính một mình ở lại Đài Bắc.” Tương Quân đương nên cho rằng anh chắc là muốn đi.

“Chuyện này mẹ anh có đề cập qua, ba anh cũng đồng ý.” Nguyên Hạo lúc giải thích với cô, trong lòng thầm mắng Nguyên Linh nhiều chuyện: “Lễ mừng năm mới ở nhà bọn anh nhất định xuất ngoại, nhưng mà năm nay anh muốn ở lại... Tương Quân, nhà em cũng chỉ có ba người phụ nữ, đêm trừ tịch (đêm ba mươi) xum

vậy ăn cơm sẽ không có gì thú vị? Công tác tổng vệ sinh luôn luôn có ít nặng nề, cần đàn ông hỗ trợ, lễ mừng năm mới năm nay, anh muốn cùng trải qua với mẹ em, bà nội em, có hoan nghênh không?

Anh không chỉ là lo lắng cho cô, luyện tiếc cô mà thôi, Nguyên Hạo như vậy đã xem như gián tiếp yêu cầu cô dẫn anh về nhà gặp người nhà cô, hy vọng cả hai người được hai bên gia đình tán thành.

Tuy rằng bọn họ mới kết giao một tháng, anh đã cảm thấy không thể xa cô.

Tương Quân thật không ngờ anh muốn cùng cô trải qua lễ mừng năm mới, nghỉ đông thật dài cùng cô, cùng người nhà của cô, anh thật là Nguyên Hạo sao? Như thế nào lại dịu dàng như vậy? Thật sự giống như Tiểu Linh nói, anh là bị ma quỷ nhập vào sao...

Nhưng mà, tâm tính ấm áp tận tụy, có anh cùng ăn tối, hương vị không khí mừng năm mới nhất định là không giống.

“Kỳ thật, em cũng đề cập qua chuyện của chúng ta với mẹ và bà nội.” Tương Quân ngập ngừng nói: “Mẹ vẫn nhất nhất nhớ anh, nhưng mà em sợ anh cảm thấy kỳ quái... Anh tới, mẹ em sẽ thực vui vẻ, hoan nghênh anh tới nhà đón mừng năm mới.”

Cô làm sao có thể đáng yêu như vậy? Đứng đắn nói hoan nghênh, biết rõ đây là thời gian đi làm, hơn nữa mấy nhân viên muốn chết kia lấy hai người bọn họ mở bàn cá cược ở dưới kia, còn tưởng rằng anh không biết, nhưng là ẹn tại thật sự nhịn không được.

Đem cô ôm đến trên đùi mình, không để ý tới cô không được tự nhiên thẹn thùng giãy dụa, cầm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thấu của cô, hôn cô.

Hôn môi cô đồng thời nghĩ, ngọt, thế này mới gọi là điểm tâm a!

7. Chương 07

Chương 7-1

Bận rộn công tác vẫn liên tục cho đến trước giao thừa một ngày, công trình đã nhận năm trước làm xong nghiệm thu, thanh toán khoản tiền, lấy lý do thăm hỏi nhân viên cả một năm vất vả, Nguyên Hạo phát thêm một tháng lương cuối năm, làm cho nhóm nhân viên vui vẻ thoải mái, một năm qua thật là tốt.

Đến ngày ba mươi, Nguyên Hạo sáng sớm lái xe đưa cha mẹ cùng với em gái, em rể bốn người ra sân bay rồi trở lại chỗ ở, không phải như trước lần ra ngủ, mà là cầm lễ vật chuẩn bị từ nhiều ngày, đi tới trước nhà ba người của Tương Quân, đó là một khu nhà bên trong khu phố náo nhiệt, hoàn cảnh đơn thuần im lặng, chắc chắn là đã ở được mười năm.

Cho nên bây giờ sáng, anh chờ ngay tại đầu ngõ nhỏ nhà Tương Quân, nhìn trước nhìn sau xe, không ngừng từ sau kính chiếu hậu kiểm tra dung nhan chính mình, không thể nào thông dong tự nhiên, chưa từng nghĩ tới Nguyên Hạo anh cũng sẽ khấn trương.

Cửa kính xe truyền đến hai tiếng “Cốc cốc” vang dội, Nguyên Hạo quay đầu, thấy hiện ra khuôn mặt thanh tú tươi cười.

“Chào buổi sáng.” Tương Quân khom người mỉm cười, bình thường lúc đi làm luôn cột đuôi ngựa sau đầu, tóc đen mềm mại tự nhiên bao lấy mặt cô trông càng nhỏ, trắng nõn hơn, môi như mật khó có được, tinh thần thoải mái nhìn tốt lắm.

Nguyên Hạo thấy cô liền quay cửa kính xe xuống, nhẹ giọng nói với cô một tiếng chào.

Cửa sổ xe kéo xuống làm không khí lạnh lẽo liền tiến vào trong, đang muốn mắng cô hai câu thời tiết lạnh như thế, sao sáng sớm như vậy đã đi xuống đây chờ anh? Kết quả thấy cách xa Tương Quân hai bước, có hai người phụ nữ lớn tuổi mang theo mỉm cười ấm áp đang nhìn anh.

Người tuổi lớn hơn trên mặt khắc dấu vết của năm tháng, nhưng mà hình dáng nhu hòa kia, khi cười lộ lên nếp lại ánh mắt, làm cho Nguyên Hạo cảm thấy nhìn người trước mắt như thấy bộ dáng năm mươi năm sau của Tương Quân, anh cảm thấy rất đẹp!

Nguyên Hạo lập tức biết hai người họ là ai, lập tức xuống xe, kính cẩn đi về phía hai vị trưởng bối chào hỏi.

“Bác Hiệp, bà nội, buổi sáng tốt lành, con là Nguyên Hạo.” Tương Quân vì anh nên đã giới thiệu trước, anh chủ động chào hỏi.

“Thời tiết lạnh như thế, văn bối làm cho trưởng bối chờ, thật sự là bất tiện.” Anh lập tức mở cửa xe, chủ động đỡ người lớn tuổi, bà nội Tương Quân hành động có chút không tiện ngồi vào phía sau xe, bình thường anh mở cửa xe thô bạo bây giờ lại trở nên dịu dàng dị thường, thật cẩn thận giống như đang đỡ lão Phật gia.

Kế tiếp đến phiên bạn gái, Nguyên Hạo đối mặt với Tương Quân, có cảm giác thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Nguyên Hạo, anh hôm nay thật không giống ngày thường.” Tương Quân nhìn phải nhìn trái, cảm giác hôm nay Nguyên Hạo khác với bình thường, nói như thế nào...Chưa từng thấy anh “bình thường” như bây giờ, Nguyên Hạo trước đây nếu đồ ăn không ngon sẽ không ăn, quần áo lướt nhìn qua chỉ luôn là tây trang, áo sơ mi, thể nhưng hôm nay anh lại mặc quần bò cùng áo lông cao cổ, quần bò nha, cho dù là nghỉ, Nguyên Hạo cũng chưa bao giờ từng qua loa như vậy.

“Anh...thực lo lắng sao?” Tương Quân không khỏi đoán như vậy, nhưng lại cảm thấy không có khả năng, bởi vậy miệng mới nghi hoặc.

“Nhanh lên xe, thời tiết rất lạnh, anh mở máy sưởi trong xe, không còn lạnh nữa.” Nguyên Hạo lại cố nói trái nói phải, khiến cô đang lải nhải tới đầu xe, vì cô mở cửa.

Đóng cửa xe, Nguyên Hạo xoay người, ảo não chính mình thế nhưng lại bị nhìn thấu.

Đúng vậy, anh đang lo lắng hồi hộp lòng bàn tay đổ mồ hôi, lo lắng người nhà Tương Quân có thể hay không không thích người đàn ông như anh theo đuổi con gái, cháu gái duy nhất.

Mặc như vậy có thể hay không ngoài sức tưởng tượng? Kiểu tóc của kỹ sư thiết kế nổi tiếng có thể hay không có vẻ rất bờm xờm? Còn nữa, anh đã cạo râu sạch sẽ, như vậy làm tăng thêm khí phách của anh, bình thường anh thật vừa lòng, nhưng mà ở trong mắt trưởng bối, thật sự rất khó tin tưởng anh là người làm đến nơi đến chốn, người đàn ông tốt sẽ không làm cho Tương Quân chịu khổ!

Tiêu phí thời gian cho vẻ ngoài nhiều hơn so với bình thường, anh muốn cho người nhà Tương Quân ấn tượng tốt, cảm thấy bản thân quá mâu thuẫn để ý bề ngoài thật sự quá mức, nhưng anh không thể không chế được hành vi của mình.

“Nguyên Hạo, cảm ơn con a, phiền toái con làm lái xe.” Sau khi Nguyên Hạo lên xe, bà Hiệp ở phía sau đã mở miệng.

Không có người đàn ông làm trụ cột kinh tế gia đình, ba người phụ nữ đều phải đi làm mới có thể duy trì cuộc sống, bà Hiệp ở bệnh viện làm quản lý ban đêm, dựa vào may vá nuôi lớn con và phụ dưỡng mẹ chồng, cả ban giáo sư hợp lại, may vá cùng với đan len, bình thường bận nhiều việc...mọi người đều làm, đến khi lễ mừng năm mới, chỉ có thể thừa dịp buổi sáng ba mươi đi chọn mua hàng Tết.

Hơn nữa bà nội Tương Quân tuổi lớn, không thể đi quá xa, càng chịu không nổi đường cái ngày lễ đông nghẹt người, năm rồi đi mua đồ, đều để bà ở lại trong nhà, Tương Quân cùng mẹ hai người đi nhanh về nhanh.

Năm nay khó có được người thân thể cường tráng lái xe, nguyện ý làm hộ hoa sứ giả kiêm cu li cho cả nhà ba người, bởi vậy bà Hiệp mang theo tâm tình vui vẻ ra khỏi cửa, cả một buổi sáng khuôn mặt tươi cười giấu không được.

“Đừng nói như vậy, là con quấy rầy.” Anh đáng quý khiêm tốn.

Dùng tư thái lấy lòng người khác, hi vọng đối phương đối với mình có ấn tượng tốt, loại chuyện này trước kia Nguyên Hạo không bao giờ làm, nhưng đối tượng là Tương Quân, anh đối với đánh giá của người nhà cô

coi trọng, hy vọng mỗi người đều đối với tình cảm lưu luyến này của hai người bọn họ lạc quan tán thành: “Nguyên Hạo...Ừm, con so với trong tưởng tượng của ta không quá giống nhau.” Bà Hiệp nghiêng ngẫm mỉm cười: “Ta cùng bà nội nghe từ con bé Linh nói rất nhiều chuyện về con.”

Nguyên Hạo vừa nghe thấy tên em gái liền nhíu mày, vừa rồi đưa người nhà đến sân bay, hai người còn ầm ỹ cả lên ở trên xe, không có Tương Quân ngăn cản, hai người bọn họ liền một đường ầm ỹ đến sân bay, cuối cùng Nguyên Linh xuống khỏi cửa xe, còn ngây thơ đá lộp bánh xe của anh.

“Nguyên Linh...” Anh không khỏi kinh hãi, nha đầu chết tiệt kia sẽ không thọc gậy bánh xe anh chứ? “Nó từ nhỏ tính tình đã vậy.”

Anh nói về thời điểm bốc đồng của em gái mình, thế nhưng tuyệt không chột dạ, tính tình đại thiếu gia của anh rõ ràng là cũng không tốt hơn bao nhiêu: “Nói chuyện có khi không biết nặng nhẹ, mong bác không lấy làm phiền lòng.”

“Ha ha...”

Tiếng phì cười ngắt ngang lời nói vất hết óc suy nghĩ của Nguyên Hạo, phải biết rằng cái quỷ “lời nói khó nghe của Nguyên Linh” có bao nhiêu muốn lấy mạng anh.

“Điểm này nhưng thật ra con cùng Tiểu Linh giống nhau như đúc, con thực lo lắng cho ấn tượng đối của bác và bà đối với con nhỉ! Không sao, Nguyên Linh nói rất nhiều lời hay về con.” Bà Hiệp cười không thể át, hơn nữa Nguyên Hạo vẻ mặt kinh ngạc, vui mừng không thôi.

Gặp quỷ, làm sao có thể?

“Hồi nhỏ em cùng Tiểu Linh đều thực sùng bái anh.” Tương Quân cũng phì cười không nhịn được, xoa bóp cánh tay cứng ngắc của anh: “Bạn ấy vẫn lấy anh làm kiêu ngạo.”

Cô chạm vào anh, Nguyên Hạo liền đem lực chú ý phóng ở trên người cô, một loại tên là dịu dàng gì đó che kín mắt anh, một mặt toàn bộ trầm tĩnh lại.

“Phải không? Anh không biết.” Ai quản Nguyên Linh sùng hay không sùng bái anh, lỗi tai anh chỉ tiếp thu Tương Quân từ nhỏ cũng rất sùng bái anh: “Nhưng dù sao hiện tại anh đã biết.”

Khóe miệng mỉm cười mang theo trêu tức, Tương Quân trong khoảng thời gian ngắn không biết vì sao anh lại cười với cô như vậy, sau đó nhớ lại mới phát hiện, cô lộ ra là cô từ nhỏ đã sùng bái anh, cái này giống như là nói với anh, cô từ nhỏ đã thâm mến anh!

Mặt cô đỏ, tay cô dừng lại ở cánh tay anh nháy mắt rụt về, nhưng Nguyên Hạo nhanh tay lẹ mắt, lập tức bắt lấy, ở lòng bàn tay vuốt ve, động tác vô cùng thân thiết làm cho Tương Quân mặt càng đỏ, căn bản không dám quay đầu xem biểu tình của bà và mẹ, hai người đó nhất định sẽ cười cô.

“Nói nữa sẽ muộn, sẽ không mua được mấy thứ, anh mau lái xe.” Tương Quân da mặt mỏng thúc giục, muốn rút tay lại, nhưng không thắng được lực đạo của anh.

Nguyên Hạo dùng ánh mắt nhìn chăm chú làm cho phụ nữ hòa tan, nhìn cô từ đầu đến chân một lần, cuối cùng mới hành động có điểm không đúng đắn, nhưng lại gợi cảm động lòng người, buông tay ra, lướt qua người cô để thắt dây an toàn cho cô, cố ý cho động tác sát vào để mặt anh kề sát mặt cô, ý vào góc chết thị giác, Nguyên Hạo làm ra hành vi cực kì không trang trọng, chuồn chuồn lướt nước hôn vào cánh môi khẽ run của cô, sau đó thối lui.

“Chúng ta liền xuất phát đi.” Tiếp theo làm ra vẻ mặt không có gì, nắm tay lái khởi động xe, nghe theo bác Hiệp chỉ thị, đi tới địa điểm mua đồ.

“Nghe Tiểu Linh nói, con bé sẽ kết hôn, muốn trước khi kết hôn mang cha mẹ ra nước ngoài mừng năm mới, nó nói đây là một lần cuối cùng cha mẹ ra nước ngoài, thật sự là một cô gái tốt.”

“Từ nhỏ cha con đã chiều nó, cho nên nó tùy hứng quá, bình thường nó hay đến quấy rầy, thật sự ngại quá.”

Nguyên Linh bởi vì có mấy lần hẹn Tương Quân về nhà ăn cơm qua đêm, kết quả bị anh chặn lại cướp người mà không vui, cô mới dời đi mục tiêu, nói muốn đến nhà Tương Quân chơi, cũng gặp mẹ cùng bà nội cô, con bé này, thật sự là tức chết anh.

“Không thể nào, chúng ta thật sự hoan nghênh con bé đến, đương nhiên cũng hoan nghênh con.”

Bà nội Tương Quân, bà Hiệp cùng Nguyên Hạo nói rất nhiều chuyện, cũng chỉ có Tương Quân còn ngơ ngác ngồi ở ghế kế bên, chưa hết kinh hồn về cử chỉ lớn mật vừa rồi của anh.

Anh làm sao có thể to gan như vậy? Anh còn có mặt mũi mắng Nguyên Linh trắng trợn, mẹ cô cùng bà nội đều ngồi ở phía sau, anh không sợ bị thấy sao? Nếu như bị thấy thì làm sao bây giờ?

Hai gò má đỏ dẫu không được, không chịu biến mất, Tương Quân bụm mặt, hi vọng mẹ và bà nội không có thấy...Hắn là không có đi? Bọn họ ba người tán gẫu vui vẻ như vậy, biểu hiện của mẹ và bà nội cũng thực bình thường, cho nên hắn là không có bị thấy, thật tốt quá!

Tương Quân thở dài nhẹ nhõm một hơi, vỗ vỗ hai má bằng phẳng cân bằng cảm xúc, tiếp theo quay đầu hỏi mẹ: “Mẹ, tối hôm nay ăn lẩu được không?”

“Ha ha...”

Tương Quân vừa quay đầu lại, nhìn vào mắt mẹ, mẹ cô liền cười ra, cô nghi hoặc khó hiểu, lại chuyển hướng bà nội, mà về mặt bà nội cũng rất muốn cười.

“Chuyện gì hay mà cười như vậy? Trên mặt con có cái gì sao?” Từ động tác nhường mày bửu môi của mẹ và bà nội, cô thật sự không hiểu nổi rốt cuộc vấn đề là làm sao.

Nguyên Hạo ‘xoát’ một tiếng lấy ra khăn giấy, đem giấy đưa tới trước mặt cô, một tay không chế tay lái, thần sắc tự nhiên nói: “Thật có lỗi, là lỗi của anh.”

Cái gì lỗi của anh? A....

Tương Quân hỏa tốc cầm lấy giấy, quay đầu kéo kính che nắng xuống, nhìn vào kính phụ thấy môi của mình dính chút mật chóiang vàng nói không nên lời, trên môi Nguyên Hạo cũng dính một ít.

“Tương Tương, bên anh cũng phiền toái em.” Thừa dịp chờ đèn đỏ, anh đưa mắt qua muốn cô giúp đỡ.

Nguyên bản hai gò má đã muốn hạ sốt, phút chốc giống lò hỏa thiêu đỏ lên.

Phía sau truyền đến tiếng cười của mẹ và bà, cô biết, họ nhất định thấy! Cái này thật là...

Nguyên Hạo đi cùng ba người phụ nữ Hiệp gia vào đường cái và chỗ mua đồ đông nghẹt người qua lại, mua đồ tết và chuẩn bị đồ dùng, nhiều người đến mức phải đi rất chậm, có người không kiên nhẫn thậm chí thô lỗ đụng vào bà nội đi lại không tiện.

“Chấn đường làm gì?”

“Không phát hiện nơi này có người già sao? Không biết lễ phép! Mắt kém!” Nguyên Hạo đúng lúc đỡ lấy bà nội, khí chất cùng trầm ổn duy trì từ sáng đến giờ lập tức bị phá vỡ, nổi giận hung ác rít gào tức giận mắng.

Anh một bên mắng người đồng thời một bên đem bà nội vào bên trong, không làm cho người ta đụng vào bà.

“A, bà nội, con cam đoan, con bình thường sẽ không như vậy đối với Tương Quân.” La hét xong mới nghĩ đến không đúng, anh đã tự nhủ hôm nay không thể phát giận, vội vàng quay đầu đối với bà nội cam đoan.

“Chà, con không phải ông chủ của Tiểu Quân sao? Tiểu Quân thường hay uể oải nói ông chủ lại mắng nó.”

Đúng vậy, anh quên mất!

“Ôi, đó là trước kia, thật sự, con cam đoan.” Nguyên Hạo không khỏi hồi hận.

Không chỉ là Nguyên Hạo chú ý đến người nhà Tương Quân, người nhà của anh cũng từ nhỏ quan sát chi tiết Nguyên Hạo.

Tính tình anh vốn rất đại thiếu gia, rất khó chịu, nhưng lại cùng bọn họ đi chỗ ồn ào, ra đường cái chọn mua hàng tết, lại không kêu khổ, không có lộ ra biểu tình không kiên nhẫn, đối với bà nội cũng thật quan

tâm, mua xong các thứ trở lại nhà bọn họ cũng sẽ cuộn cuộn xắn tay áo lên hỗ trợ quét tước, còn nói với bà nội đã qua tuổi bảy mươi:

“Bà nội, bà đừng động, ngồi, xem tivi hoặc là nằm chườm nóng chân một chút.”

Anh đối với bà đặc biệt tôn kính cùng chăm sóc, làm cho bà Hiệp cảm thấy rất kì quái.

“Nguyên Hạo, con có vẻ đặc biệt thích bà nội.” Thậm chí rất thích ý cùng bà nội nói chuyện phiếm, con trai trưởng Nguyên gia rất không nhẫn nại, như thế nào lại sẵn sàng như vậy?

Bà Hiệp đem Nguyên Hạo gọi tới phòng bếp giúp thay bóng đèn, tò mò hỏi.

“Bác Hiệp, có hay không đã nghe người ta nói, Tương Quân rất giống bà nội?” Nguyên Hạo đổi đèn xong, mỉm cười hỏi: “Đều là người đẹp, con lại thích người đẹp, cho nên liền...” Nhún vai, cách nói có điểm không đứng đắn, nhưng mà biểu lộ anh đối với Tương Quân yêu thích, sẽ không bởi vì dung mạo tăng thêm dấu vết năm tháng mà thay đổi tâm ý, làm cho bà Hiệp đối với anh ấn tượng rất tốt.

Đêm giao thừa hôm đó, ăn một cái lẩu nhỏ bổ dưỡng, chủ yếu là nhiều rau xanh, một ít thịt luộc, Nguyên Hạo không có kiêng ăn, hưởng thụ khoái trá một chút hương vị cơm tối, nghe ba người phụ nữ nói chuyện phiếm, đón giao thừa đến mười hai giờ đêm khuya, mới nói trở về chỗ ở của mình.

Không trông cậy vào Hiệp gia sẽ lưu lại anh qua đêm, anh cũng không dám a!

Chương 7-2

Mùng một tết, chín giờ sáng Nguyên Hạo đúng giờ xuất hiện ở cửa nhà họ Hiệp, lái xe, mang ba người phụ nữ đi miếu cầu phúc.

Mùng hai tết, Nguyên Hạo đưa bà Hiệp cùng Tương Quân đến đào viên của người họ hàng lớn tuổi, về nhà mẹ đẻ chúc tết, anh thì ở lại Hiệp gia giúp bà nội, không để cho người già một mình ở nhà một ngày.

“Bà nội, con chỉ có một người, làm ơn, nói chuyện phiếm với con.”

“Nói muốn ta giúp con, kỳ thật là con theo giúp ta đi, con thật có lòng, ta vừa lúc tính xem hình, con có muốn xem thử không?” Bà nội muốn cùng anh xem hình, Nguyên Hạo tự nhiên không từ chối.

Những ảnh chụp này đã cũ, có ghi lại Tương Quân từ nhỏ đến lớn, cô vui vẻ, khổ sở, tức giận, lúc còn nhỏ hai má Tương Quân tròn trĩnh, thoát nhìn có vẻ rất thích ăn! Hiện tại có điểm không giống, Nguyên Hạo nguyên bản liền cảm thấy cô có điểm gầy, thấy ảnh chụp trước đây của cô mới thấy cô không chỉ là có điểm gầy, mà là rất gầy!

“Mặt tròn một chút có vẻ đáng yêu.” Anh chỉ vào ảnh chụp mới trước đây của Tương Quân, nhíu mày trong đầu suy tư, nên dưỡng béo cô như thế nào?

“Tiểu Quân từ nhỏ đã hay cười thích ăn, ba nó chỉ có nó là con gái, thương nó vô cùng, ảnh chụp này nó đều là ba nó chụp, ta cùng mẹ Tương Quân thường thường cười nó, nó là người cha chiều con gái đến nỗi ngốc nghếch.”

Ở trong ảnh chụp của Tương Quân, ngẫu nhiên có một người đàn ông hiện vào trong ống kính, thân mật ôm chầm lấy cô, mà Tương Quân cũng cười để cho cha ôm vào trong ngực.

Ở trong lòng ba cười to, cô ăn đủ thứ, ngọt ngào ngủ say, hoặc là thương tâm khổ sở khóc lớn, làm cho cho người ta liếc mắt một cái đều nhìn ra được, người cha này có bao nhiêu yêu thương con gái của mình, mà cô bé này có bao nhiêu thương yêu cha mình.

“Tiểu Quân lúc còn nhỏ hay khóc, một chút việc nhỏ liền khóc, đại khái là vì trước đây thân thể không tốt, ba ngày thì hết hai ngày sinh bệnh, khi đó cha mẹ nó đều rất sợ nó sống không quá năm tuổi, cho nên chiều nó, đến sau này một chút chuyện nhỏ cũng làm cho nó khóc, nó hay khóc đến một ngày ít nhất muốn khóc mười lần.”

Nhưng mà ảnh chụp cô bé hay khóc này khi dần dần lớn lên, đột nhiên, rốt cuộc nhìn không thấy khuôn mặt cô khóc, cũng nhìn không thấy gì trừ bỏ biểu tình tươi cười bên ngoài.

“Trước khi quyết định chuyển nhà, Tiểu Quân còn khóc nói không cần chuyển trường, nhưng mà sau khi chuyển trường, cũng không thấy nó khóc, vô luận hoàn cảnh chúng ta có bao nhiêu khó khăn, làm cho nó vòng vo chuyển bao nhiêu thứ trường, chuyển bao nhiêu nhà, nó vẫn là tươi cười an ủi ba nó, nói không có vấn đề gì, chúng ta vẫn tưởng Tiểu Quân tri kỷ cùng ba nó, lớn lên lúc còn nhỏ, mãi cho đến khi ba nó mất... Chúng ta mới phát hiện như vậy không đúng.

Vô luân phát sinh loại chuyện tình khổ sở gì, nó cũng không khóc, Tiểu Quân và ba nó cảm tình tốt như vậy, nó một giọt nước mắt cũng không có rơi, hỏi nó vì sao, thế nhưng nó nói, bởi vì khóc chuyện tốt sẽ không xảy ra, khóc ba sẽ không trở về... Thật là đứa nhỏ khờ, chẳng đến khi đó chúng ta mới biết được, Tiểu Quân không phải không buồn, mà chính là đều nhẫn xuống, thật sự là đứa nhỏ ngoan...”

Một ngày này Nguyên Hạo nghe nói về chuyện Tương Quân, nghe bà nội nói nói chuyện thủ vị của cô trước đây, cùng với chuyện của cha Tương Quân.

“Bác trai đối với Tương Tương yêu thương, nếu bác ấy còn sống, con tuyệt đối không dám gõ cửa nhà mọi người.” Nếu biết anh đối với Tương Quân làm gì, ách, chính là ở vài thứ chuyện đêm hôm đó ở Tokyo, đầu của anh nhất định sẽ bị đem xuống dưới làm cầu đá!

“Nếu con ta còn sống, nhất định sẽ mua đàn dương cầm bán đi năm đó đưa cho Tiểu Quân, cho dù Tiểu Quân không thể như ước mơ làm nghệ sĩ dương cầm... Nó a, chính là một người cưng chiều con gái như vậy.” Nhắc tới người con đã mất sớm, bà nội hốc mắt phiếm hồng.

Tự giác thất thố, bà nội lau quệt nước mắt nơi khóe mắt, tiếp theo nói: “Ta cùng mẹ Tương Quân mấy ngày nay càng nhìn con càng thấy thú vị, mẹ nó a, đối với bạn trai của con gái không có yêu cầu gì, không cần đại phú đại quý (giàu có), có thể làm cho Tiểu Quân hết lòng cười vui, rơi lệ, là đủ rồi, đây là mẹ Tương Quân muốn ta nói với con.”

Nguyên Hạo không nói bao nhiêu lời, liền như vậy tiếp lão nhân gia bên người, nghe bà nói đến chuyện cũ, sự nghiệp Hiệp gia gây dựng lại cùng ngã xuống.

Một lát sau, Nguyên Hạo lái xe đưa bà nội đến đào viên đón Tương Quân và mẹ, hơn nữa kiên trì muốn làm chủ mời mọi người ăn cơm, nói trề như vậy còn về nhà nấu nướng, rất vất vả, lễ mừng năm mới phải đối với chính mình tốt một chút.

Lúc cùng ăn, Nguyên Hạo giữ chặt tay Tương Quân.

“Nguyên Hạo, như thế nào.” Tương Quân cười hỏi.

Nguyên Hạo nhìn gương mặt tươi cười của cô, nhớ tới những lời nói lúc chiều của bà nội, hơn nữa trong ấn tượng của anh, trong công ty không ai không bị anh mắng mà không khóc, chỉ có cô ngoại lệ.

Xem ra tuy cô mềm mại, lại quật cường như vậy, nghĩ đến bộ dạng cô đè nén thương tâm khổ sở không khóc, anh liền đau lòng chết khiếp.

Kéo tay cô qua, làm cho cô ngã vào trong lòng anh, Nguyên Hạo ôm cô thật mạnh.

“Anh muốn cho em biết, em đối với anh là đặc biệt, cho nên anh cho em đặc quyền.” Không muốn nói rõ ra là anh biết chuyện cô không khóc, quanh quanh co co, dùng phương thức này ám chỉ cho cô, muốn khóc thì khóc trong lòng anh: “Có nghe thấy không?”

Bị thỉnh linh ôm gắt gao, Tương Quân hoảng sợ, mặt chôn ở ngực anh, nghe thấy tim anh đập mạnh, tay nhỏ bé đặt ở trong ngực anh, muốn ngẩng đầu nhìn anh, đầu lại bị áp trở về, nhìn vòng cổ thủy tinh không rời thân của anh, ở trước ngực lộ ra khỏi áo sơ mi.

Ánh sáng màu xanh đậm kia làm cho cô nhìn không được lấy tay thường thức, chuyển động thủy tinh, mỗi khi ở trong lòng anh, đây là động tác quen thuộc của cô.

“Nguyên Hạo, anh làm sao vậy? Thật là kì quái, đặc quyền cái gì?”

“Dù sao chính là...Em có thể tùy tâm tùy thích đặc quyền.” Tóm lại không thể muốn anh đối với cô nói...muốn khóc thì khóc trong lòng anh! Tuy rằng thực rõ ràng, nhưng mà rất xấu hổ, anh không nói ra miệng được.

“VẬY...em hy vọng anh về sau không cần thức đêm, có thể chứ?” Đặc quyền nha, tốt như vậy, cô sẽ thử xem là phương pháp đặc quyền như thế nào: “Trễ một chút nhất định phải đi ngủ, Tiểu Linh nói anh tuy rằng mười giờ ra khỏi nhà, nhưng là lại ở thư phòng công tác đến khuya.”

Nguyên lai em gái anh bán đứng anh, tốt lắm, nợ này lần khác lại tính.

“Đương nhiên có thể, nhưng mà em xác định đặc quyền muốn dùng như vậy sao?” Cô lại không vì chính mình nghĩ nhiều một chút, đòi anh quà gì, hoặc là hứa hẹn, một lòng chỉ vì anh suy nghĩ, cô thật sự là...

Nguyên Hạo cúi đầu, trừng mắt nhìn cô gái ngu ngốc đang đùa với vòng cổ thủy tinh của anh, anh nheo mắt lại: “Hiệp Tương Quân!”

“A?”

“Em có thể tùy hứng một chút! Đối với anh mà thôi.” Đương nhiên đặc quyền này không cho phép dùng ở trên người người khác anh sẽ ghen.

Tương Quân hoài nghi chính mình nghe lầm, rõ ràng Nguyên Hạo ghét nhất bị đàn bà tùy hứng tranh cãi âm ỉ, ví như Nguyên Linh, ví dụ như bạn gái trước kia của anh đến công ty đòi quay lại, nhưng mà anh hiện tại muốn cô tùy hứng với anh?

Anh thực sự thích cô, cho cô đặc quyền người khác không có.

“Thật sự có thể tùy hứng sao? Mẹ em cùng bà nội thật thích anh, em muốn anh thường thường đến nhà chúng ta ăn cơm chiều, có anh đến, bà nội thực vui vẻ nha.” Cô không hỏi cũng không thể được, cô nói “Em muốn”, như vậy cũng gọi là tùy hứng nhỉ?

Nhưng mà Nguyên Hạo đối với phương thức sử dụng đặc quyền khác người của cô, tức giận mất trợn trắng: “Anh phục em rồi...”

8. Chương 08

Chương 8-1

Công ty Cường thiết kế cảnh quan vẫn bận rộn giống như trước đây, vừa đầu xuân, Nguyên Hạo liền tới Nhật bản công tác, cùng Hoàng đồng khó tính tự mình đối mặt nói chuyện.

Tuy rằng lần trước Tương Quân cuối cùng không đi tới cái hẹn xem mắt, nhưng không biết vì sao, Hoàng đồng cũng không để ý việc này. Nhưng mà nói đi nói lại, cho dù ông ấy bởi vì để ý mà không muốn đem dự án thiết kế giao cho “Cường”, Nguyên Hạo cũng không để ý, dù sao với anh mà nói, Tương Quân so với cái gì cũng quan trọng hơn!

Tuy rằng vất vả, Hoàng đồng đưa ra nhiều ý kiến gây khó dễ, nhưng Nguyên Hạo vẫn kiên trì với dự án thiết kế cảnh quan khách sạn, công trình thiết kế còn chưa chấm dứt, “Cường” cùng danh khí của anh đã muốn khai hỏa, nguyên bản ở Hồng Kông, Đài Loan, thậm chí là đại lục, hiện nay lại thêm Nhật bản, dự án một cái thêm một cái, anh cùng Tương Quân bắt đầu gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều ngày.

Bận rộn như vậy mãi cho đến nghỉ xuân Nguyên Hạo mới có thể thở phào, trở lại Đài Loan, trải qua một cái cuối tuần không có công việc hay người nào quấy rầy.

Thứ hai, Nguyên Hạo như cũ mười giờ sáng vào công ty, so với một người đi công tác mười ngày mà nói, anh thần thanh khí sảng một cách khác thường, đương nhiên là vì cuối tuần anh không chỉ được ngủ thoải mái, hơn nữa tiểu biệt thắng tân hôn.

“Tương Tương.” tâm tình Nguyên Hạo tốt làm cho anh chẳng phân biệt được công và tư, vào công ty liền trực tiếp đứng trước chỗ ngồi của Tương Quân nhìn cô cười, mặc kệ những nhân viên khác bàn ra tán vào: “Cho em thứ này, ngày hôm qua anh quên đưa cho em.”

Công và tư chẳng phân biệt được là chuyện anh kiêng kị nhất, nhưng là anh nhịn không được, anh nói cho chính mình, cho bản thân ba phút, ba phút sau anh liền mang mặt nạ ông chủ mới được.

“Cái gì vậy?” Tương Quân nghĩ đến nguyên nhân làm anh quên, bỗng dưng đỏ mặt.

Sáng sớm cuối tuần, anh lấy nệm hôn làm cô tỉnh, thời gian kế tiếp, anh lại không cho cô rời khỏi giường của anh, đều do anh rất thô lỗ, hại cô hôm nay mặc áo cao cổ đi làm, áo cổ nha! Hôm nay mặt trời lên, nóng đòi mạng, hại cô vào công ty đã bị người khác dòm ngó, cô ăn mặc thật sự rất kỳ quái.

“Quà tặng.”

Nguyên Hạo đưa túi trong tay cho cô, Tương Quân nghi hoặc mở ra, từ giữa lấy ra hai bao kẹo thủ công hình dáng thực đáng yêu.

“Cho bạn nhỏ.” Anh cố ý chú giải thêm.

Tương Quân liếc mắt nhìn anh một cái, xấu hổ nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Nguyên Hạo dạo này thường thường đi công tác không ở công ty, nhưng mỗi lần trở về, anh nhất định sẽ vì cô mang quà về, trước đó là nước hoa, túi da, hoặc là vật phẩm trang sức quý báu, nhưng chưa từng thấy cô sử dụng qua, cho đến khi bị anh gặp được cô giấu ở ngăn kéo lớn một bình kẹo, từ đó về sau, anh liền nghĩ đến cô thích ăn kẹo, thường thường lấy chuyện này ra cười cô.

Không đếm được từ khi nào bắt đầu, Nguyên Hạo đi công tác trở về, đều vì cô mang theo kẹo thủ công nổi tiếng từ các quốc gia làm quà.

Kéo ra ngăn kéo lớn nhất, ôm ra bình kẹo giấu sâu bên trong, Tương Quân thực quý trọng kẹo Nguyên Hạo đưa cho cô, cô đem kẹo mới bỏ vào bình kẹo thủy tinh đã muốn bị nhồi đầy.

Bình kẹo nhiều đến nhét không nổi, cô phải tìm khe hở nhét từng viên một vào mới được.

Nguyên Hạo bật cười, cô thực sự nhét kẹo, dáng vẻ kia giống học sinh tiểu học chuyên chú làm thí nghiệm: “Mua nhiều kẹo nhiều như vậy cho em, vì sao em không ăn?”

Tương Quân đem viên kẹo cuối cùng nhét vào bình, sau đó khi đem nó bỏ vào ngăn kéo lớn, cô mỉm cười nói: “Hiện tại em rất vui vẻ, cho nên không cần.”

Cô cảm thấy siêu vui vẻ, siêu hạnh phúc, cô không nghĩ sẽ khóc, không hề cảm thấy khổ sở, cho nên kẹo vẫn là để ở trong bình là tốt rồi, cô cảm thấy chính mình hẳn là không cần kẹo.

“Nha đầu kỳ quái.” Nguyên Hạo nhìn cô luyến tiếc không muốn ăn, cũng không hỏi nhiều, lại càng không nghi ngờ: “Đi làm, đã tới giờ rồi.” Thời gian ba phút, anh hẳn là lên lầu trở về văn phòng, nhưng là chân anh lại giống như bị đóng đinh không cử động.

“Được.”

“Anh như vậy là đủ rồi... em tự nói với mình như vậy.” Cô ngây ngốc đáp lời làm cho Nguyên Hạo bật cười, đưa tay ngang qua mặt bàn, nhịn không được muốn chạm đến mặt của cô...

“Giám đốc, sáng sớm không cần chói mắt như vậy, mắt của tôi đau quá...” Cô nhân viên chịu không nổi bọn họ sáng sớm liếc mắt đưa tình, phát ra rít gào bất mãn.

Biểu tình Nguyên Hạo biến đổi, lập tức thu tay lại, dịu dàng không tự chủ được đối với Tương Quân nháy mắt biến mất, chuyển sang gương mặt như tượng, cũng không nói gì cả, liền đảo một ánh mắt đi qua, lập tức làm cho những người khác cảm ngại.

Giám đốc vẫn hung ác như trước trở về văn phòng, những người dưới lầu thở phào nhẹ nhõm.

Tình cảm lưu luyến nơi văn phòng thật sự rất tệ, hơn nữa đối tượng lại là ông chủ, ông chủ thì không thể trên cọt, Tương Quân dịu dàng cá tính hiền hòa, liền biến thành đối tượng bị chế nhạo.

“Tiểu Tương Tương, có cô thật tốt.” Nữ cường nhân bộ nghiệp vụ Sophia lớn hơn Tương Quân hai tuổi đi tới trước mặt cô, về mặt đứng đắn cảm động nắm tay cô, cô ấy cùng Tương Quân cảm tình tốt, nhưng là đặc biệt thích phá cô: “Hiện tại ánh mắt giám đốc mỗi khi vào công ty chỉ biết nhìn chăm chăm vị trí của cô, sẽ không nhìn chúng ta nha, thật sự là vất vả cô cover chúng tôi, thật sự là quá tốt đi.”

“Tôi tuyệt không cảm thấy tốt! Cô nói như vậy là ý tứ gì? Tuy rằng tôi nghe không hiểu, nhưng là tôi biết trong lời nói cô có chuyện, mời nói rõ ràng!” Tương Quân phản ứng rất lớn, làm cho nhóm đồng sự cười vang, mà chính cô nghệt thở đến đỏ mặt.

Công tác thuận lợi, đường tình thuận lợi, quan hệ với người khác không thành vấn đề, ngày qua vui vẻ như vậy, cô thật không ngờ chính mình rất nhanh liền lấp đầy kẻo trong ngăn tủ.

Ở mùa xuân sắp qua đi phía trước, thời tiết làm cho người ta mồm meo cuối cùng cũng trong, đảo qua vẻ lo lắng nhiều ngày.

Trong lành khó có được, mặt trời phát ra sức nóng, chiếu xuống cây cỏ xanh nhạt trước cửa công ty thành một mảng sinh ý dạt dào.

“Gâu! Gâu!” Chó săn màu vàng bị đồng sự kiểm về nuôi trong công ty ở trước cửa sữa hai tiếng, xoay quanh vòng, quấy cái đuôi, thật xao động.

“Meo meo” Không mời từ trước đến nay, Tiểu hắc miêu đem “Cương” trở thành nhà của chính mình dùng cái tay mập mập cầm lấy ván cửa, kêu to phóng ra ngoài.

Tương Quân mới từ phòng hồ sơ đi ra phát hiện một mèo một chó này đang náo loạn, lập tức giúp chúng mở cửa, khi đi đến cạnh cửa, Tiểu hắc miêu còn làm nũng cạo vào chân cô.

“Nhưng là mặt cổ còn ẩm ướt nha...Quên đi, dơ sẽ đưa đi tắm rửa, các người buồn đã lâu, thật đáng thương.” Tương Quân phóng một mèo một chó đi ra ngoài, chúng nó tựa như con ngựa thoát cương, lập tức hướng ra bên ngoài.

Chó săn màu vàng còn mang theo mặt còn ẩm ướt chạy trên cỏ, lăn lộn, rất nhanh liền toàn thân bắn hê hê, Tiểu hắc miêu tao nhã chậm chậm đến lương đình mái xòe, nhảy đến mặt bàn sạch sẽ nằm úp sấp, nhàn nhã phe phẩy cái đuôi.

Tương Quân trở lại vị trí làm việc, chuẩn bị đem mặt bàn sáng sớm đầy tư liệu chuẩn bị sửa sang lại, còn có sơ đồ thiết kế hợp tác, muốn nhanh chóng mời người công ty trả lại hàng, cũng có rất nhiều việc vặt muốn xử lý, cô còn đáp ứng kế toán cùng cô ấy chạy đến vài nơi chào hỏi khách hàng.

“Tương Quân, phiền toái cô giúp mọi người pha cà phê.” Đồng nghiệp mới đi ra từ phòng họp mang theo vẻ mặt nghiêm trọng, nhưng lời nói coi như là hòa hoãn khách khí.

Phòng khách trên lầu có khách quý tới chơi.

“Chào, anh có khỏe không?” Bởi vì đồng nghiệp nhắc nhở, về mặt hiện lên không thoải mái, Tương Quân quan tâm hỏi: “Muốn tôi lấy thuốc đau dạ dày cho anh không?”

“Thuốc đau dạ dày? Thật tốt quá, cảm ơn. Tôi thật muốn bóp chết A Quang! Dem tư liệu tính sai, anh ta ngu ngốc, xứng đáng bị chê trách! Nếu dự án có chuyện xấu gì, mọi người chúng ta nhất định vậy đánh anh ta!”

Đồng nghiệp nghiêng răng nghiêng lợi nói một lèo, nuốt vào thuốc đau dạ dày Tương Quân tốt bụng đưa cho, sau khi tìm được mấy văn kiện cần, lại vội trở lại phòng họp.

Tương Quân lập tức đến chỗ pha cà phê, lúc chờ đợi nhìn về phía đồng hồ, kim đồng hồ chỉ vào ba giờ chiều, bọn họ đã muốn ở phòng họp hơn hai giờ.

Hắn là... Không có chuyện gì đi?

Bưng cà phê nấu xong, cô nhẹ nhàng đi lên, gõ hai cái vào cửa phòng họp, liền thẳng tiến đẩy cửa mà vào.

“Ha ha ha ha ha ha...”

Tiếng cười thoải mái vang vọng, so với khăn trương áp bách trong dự đoán của cô hoàn toàn tương phản.

Giương mắt nhìn lên, là tiếng cười to của Nguyên Hạo, Tương Quân càng nghi hoặc, cho tới bây giờ cô không gặp qua Nguyên Hạo lúc đang làm việc cười to, có thể làm cho anh cười, có vẻ như là có người làm việc gì đúng.

Thật tốt quá, chứng tỏ dự án này anh rất tự tin, Tương Quân cũng nhẹ nhàng thở ra.

Khi Hoàng đồng phái cháu trai trưởng đến Đài Loan gặp Nguyên Hạo, toàn công ty cao thấp như sắp gặp phải địch, nghĩ đến dự án lại có chuyện xấu, lo lắng hao tổn tâm trí lúc trước như biến thành hư ảo.

Tương Quân bước đi nhẹ nhàng, Nguyên Hạo dò xét liếc mắt nhìn cô một cái, không phải cô ảo giác, trong nháy mắt ánh mắt kia của anh đặt trên người cô, trên mặt anh tươi cười càng sâu sắc.

Thật là, nói là công và tư rõ ràng, ông chủ lại thường công và tư chẳng phân biệt được!

“Hoàng tiên sinh, có cần tôi rót cho ngài ly nước không?” Sau khi Tương Quân vì khách hàng rót cà phê xong, sẵn sốc hỏi, dè dặt giọng nói, không ảnh hưởng đến tiến hành hội nghị.

Người cô vừa hỏi đúng là nhân vật chính của hội nghị này, cháu trai lớn đầy tự hào của Hoàng đồng, Hoàng tiên sinh là một người đàn ông trẻ tuổi bề ngoài nhã nhặn, tuổi cũng ngang ngửa với cô.

Hoàng tiên sinh cũng không giống những khách hàng mà trước đây cô tiếp đãi ngay cả quay đầu lại cũng không có, hoặc là tùy tiện gặt đầu cho qua loa cho xong việc, ngược lại nhìn thẳng vào mặt cô, trên mặt lộ ra mỉm cười thân thiết.

Anh ta và Hoàng đồng giống nhau như đúc. Trong lòng Tương Quân yên lặng hạ chú giải, cái lão nhân gia kia thích nhìn vào mắt mà nói chuyện, cho dù là uống một ly trà, nói một câu cảm ơn.

“Được, làm ơn giúp tôi rót một ly nước.” Hoàng tiên sinh mang theo ý cười nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Bởi vì đối phương có lễ, cô cũng khách khí đáp lại.

Tiểu theo Tương Quân quay đầu, tiếp tục vì đồng nghiệp khác rót cà phê.

Cô không chú ý Hoàng tiên sinh nhìn thẳng vào ánh mắt nhìn chằm chằm vừa rồi của cô, mà khi cô xoay người vẫn còn nhìn cô bằng hai mắt, sau đó bật cười.

Mà Nguyên Hạo vẫn chú ý hướng đi của Tương Quân thấy được, radar của đàn ông nói cho anh biết- có quỷ!

“Tôi lần đầu gặp người hợp tác làm ăn bị làm khó dễ còn có thể cất tiếng cười to, khó trách ông tôi lại thích anh, Nguyên tiên sinh.” Hoàng tiên sinh cười nói.

“Trên cơ bản, tôi không thích có người nghi ngờ tác phẩm của tôi, tuy nhiên Hoàng đồng phái người tới thuyết phục, làm cho ta tâm phục khẩu phục.” Nguyên Hạo nhướn mày nói, không có khả năng, nhất định là anh suy nghĩ nhiều, quá yêu nên ghen, Nguyên Linh thường thường lấy điểm này công kích anh, trong lòng Nguyên Hạo bất an nảy lên phiền chán, tiếp tục tiến hành hội nghị.

“Cho nên ý tứ đây là khích lệ chúng tôi?” Một người phụ nữ nói tiếng Trung không được rõ ràng, giọng điệu Đài bắc mở miệng.

“Rất tự tin, không sai, tôi thưởng thức người phụ nữ thế này.” Nguyên Hạo vừa khen vừa cười, hơn nữa khen đối phương trước mặt mọi người.

Tương Quân vừa lúc rót cà phê ột người phụ nữ mặc quần áo màu xám, nhin không được đưa hai mắt nhìn người phụ nữ này... cô ta là người phụ nữ được Nguyên Hạo thưởng thức.

Cô ta có một đầu tóc ngắn xinh đẹp, xem ra khôn khéo giỏi giang nhưng không mất đi mềm mại nữ tính đáng yêu, khuôn mặt tinh xảo, trên mặt trang điểm đậm, ánh mắt xinh đẹp cùng làn môi khiêu gợi, cô ngồi ở góc tay trái Nguyên Hạo, trước mặt mở ra bản sao thiết kế, ghi rất nhiều Anh, Nhật chú thích, khi Tương Quân đi đến bên người cô ta, cô ta đang dùng đôi tay khéo léo vẽ cây tùng trông rất sống động vừa mắt.

“Tôi cực kì vui khi cam kết cùng cô.” Nguyên Hạo vô cùng thưởng thức cô ta, thậm chí trước mặt mọi người lấy lòng.

“Cậu muốn hại chị bị ông ngoại đánh gãy chân sao?” Người phụ nữ hừ một tiếng, ngồi ở đối diện Hoàng tiên sinh giương mắt: “Chị nói này em họ, tương lai còn dài, cậu xem xem, có người nịnh bợ đấy, cậu hẳn là tranh thủ giúp ta tăng lương mới đúng.”

Cô ta gọi là Trương Tư Lâm, là chị họ của Hoàng tiên sinh, cũng là thư ký của anh ấy.

Nguyên Hạo thường thức phụ nữ như vậy, cũng luôn cùng phụ nữ như vậy hẹn hò- thông minh, xinh đẹp, tài văn chương ngang dọc, cùng thể lực của anh ngang nhau.

Nguyên Hạo chưa bao giờ lấy lòng ai, thường thức cô đến mức phá vỡ nguyên tắc của chính mình, trước mặt người nhà lấy lòng cô ta, tuy rằng miệng hay nói giỡn, nhưng Trương Quân biết Nguyên Hạo là thực sự.

Cô chưa từng vì vấn đề công việc mà được Nguyên Hạo khích lệ qua, cô bị mắng là cơm bữa, nếu không phải bọn họ hẹn hò, Nguyên Hạo hẳn là...đã sớm đuổi việc cô.

Tự ti giấu ở sâu trong nội tâm nổi lên, lòng Trương Quân trầm xuống thật mạnh.

“Vậy sẽ biến thành em bị ông đánh gãy chân...Nhưng mà, nếu Hiệp tiểu thư mở miệng, nói không chừng ông sẽ bỏ qua.” Hoàng tiên sinh đánh Thái Cực Quyền, đem đề tài chuyển tới trên người Trương Quân vô tội.

“Hả? A!” Trương Quân đang đầy tâm sự đột nhiên bị điểm danh, khi đó cả phê một lúc thất thần, hơi nóng cả phê tràn ra, nóng đỏ cánh tay cô.

“Tại sao không cẩn thận như vậy?” Nguyên Hạo đau lòng rống to, lập tức lấy đi bình cả phê.

“Có sao hay không?” Một tiếng nói quan tâm khác theo đối diện vang lên, không phải người khác, đúng là Hoàng tiên sinh.

Trương Quân lắc lắc tay, mỉm cười không có việc gì. “Không sao cả, không nóng.”

“Chờ một chút nhanh bôi thuốc.” Nguyên Hạo lấy khăn tay ra, lau cả phê dính trên tay cô, mu bàn tay trắng nõn bị nóng đỏ còn nói không có việc gì, anh mới không tin lời ma quỷ cô nói.

Nếu không phải có khách hàng, anh nhất định lập tức đem cô kéo xuống lầu bôi thuốc!

“Tốt rồi.” Trương Quân mềm mại nói, lại cầm bình cả phê lên, tiếp tục phục vụ mọi người.

Cô không phát hiện khách hàng bên cạnh- xinh đẹp tự tin Trương Tư Lâm, đang mở to hai mắt nhìn cô.

“Ông nội của tôi mắt cao như núi, không ưng ý người được sắp xếp xem mắt, lão nhân gia vô cùng ưng cô.”

Trương Quân kinh ngạc nhìn Hoàng tiên sinh đối diện, anh ta cười đến ôn hòa, nhưng nói xong lại làm cho cô không hiểu rõ ý trong lời nói.

“Cái gì? Cô ấy chính là người ông ngoại sắp xếp cho cậu xem mắt? So với ảnh chụp khác nhiều lắm đó!” Trương Tư Lâm khoa trương hô to: “Cậu còn đuổi tới Đài Loan! Không biết là bị ông ngoại tuốt lại quần áo hết sao?”

Hóa ra chính là cô gái nhỏ này, khó tránh có điểm nhìn quen mắt, đều do ông ngoại cô cho cô ta mặc kimono siêu đắt tiền, làm cho cô ta trong ảnh toát lên khí chất xuất trần, cũng làm cho em họ cô đối với cô ta nhất kiến chung tình, không những vậy còn đuổi theo đến Đài Loan.

Làm cho cô không thể lí giải là, rất ít đàn ông khi cùng cô nói chuyện còn có thể dời đi lực chú ý, cô gái này vừa xuất hiện, ánh mắt Nguyên Hạo không chỉ rời đi, biểu tình trong nháy mắt trở nên nhu hòa, mà chỉ cần đối mặt với cô, anh ta liền lập tức quay về gương mặt tục tũn dửng dưng mãnh của đàn ông.

Cô gái bình thường như vậy, vì sao có thể làm cho ánh mắt vĩ đại cao như núi của em họ cô nhất kiến chung tình?

Còn Nguyên Hạo thực ngang ngược kia, ai nấy đều thấy được, hai người bọn họ có cái gì đi!

“Khác rất nhiều đó! Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Trương Quân ngây thơ cười, dùng tươi cười hóa giải trường hợp xấu hổ này.

“Tôi chỉ biết kimônô thực quý! Hoàng đồng còn gạt tôi thực dễ dàng, cảm ơn cô hôm nay nói cho tôi biết, lần tới gặp Hoàng đồng tôi nhất định sẽ nói lời cảm ơn với ngài ấy, ngày đó tôi lần đầu tiên cảm thấy chính mình rất được.”

Tuy rằng trên mặt cười nói như vậy, nhưng là lời nói của đối phương vẫn là đâm bị thương cô, cho tới nay áp lực tự ti không thể ức chế nẩy lên trong lòng.

Cô vẫn không dám đối mặt vấn đề, nay rốt cuộc không thể trốn tránh, như thế thực bình thường, chính mình không có sở trường gì, không xứng với Nguyên Hạo...

Nhìn xem hiện tại cô đang làm cái gì? Cô đang rót cà phê cho người khác, đưa nước trà, không giống người phụ nữ này tinh thông nhiều thứ tiếng, có thành tích nổi trội xuất sắc cùng gia thế làm chỗ dựa, tràn đầy tự tin có thể cùng Nguyên Hạo ngang hàng.

Cô cái gì cũng không có, là nhân viên ít quan trọng nhất ở “Cường”!

“A...” Trương Tư Lâm thở nhẹ một tiếng, cô đã hiểu, chính là cái loại phản ứng ôn nhu đáng yêu này, làm cho ông ngoại khó tính của cô, em họ, còn có Nguyên Hạo hung ác như dã thú thích cô ta, cô ta vừa mới phản ứng, không chỉ là giọng đàn ông thích, ngay cả cô đều rất thích, nhưng là làm sao bây giờ? Đầu óc cô đã loạn đến không thể nói chuyện!

“Hoàng đồng là lão nhân cơ trí, ngài ấy thấy ưu điểm của Hiệp tiểu thư, nên đối với cô ấy càng chiều chuộng.” Nguyên Hạo cười nói, ẩn nhẫn bất mãn mãnh liệt. “Giống như yêu thương cháu gái.”

Khi anh vừa mới nghe xong Trương Tư Lâm không khách khí phê bình, tức giận đến thiếu chút nữa sẽ hô to- cô mà biết cái gì!

Nhưng quên đi, người khác không hiểu không sao cả, anh biết là tốt rồi, cùng Tương Quân một chỗ anh thực bình tĩnh, không cần nghi kị, cô thực đơn thuần hơn nữa ánh mắt ngây thơ, yêu cô chính là toàn tâm toàn ý.

Cô là bến cảng nghỉ ngơi của anh, cô có thể gọi lên cảm xúc xao động trong anh, cô chỉ cần làm chính cô, người khác không hiểu là tốt nhất, sẽ không có người đến cùng anh hưởng.

“Chị họ.” Hoàng tiên sinh hô một tiếng, tiếp theo lấy tiếng Nhật nghiêm khắc nói một tràng dài thật dài.

Trương Tư Lâm nghe vậy ngây ngốc một hồi, tiếp theo quay mặt đối với Tương Quân, thẳng thắn nói: “Thật có lỗi, tôi vừa rồi nói chuyện không dùng đầu óc, lời nói làm cho cô không vui, tôi thật trọng giải thích với cô.”

“Không sao đâu...” Cô ta ngay cả cá tính cũng thật thẳng thắn như vậy, làm cho Tương Quân thực hâm mộ.

“Không cần bởi vì vậy mà chán ghét tôi về sau chúng ta...” có thể làm bạn tốt, cô cũng có khả năng biến thành em dâu, ông ngoại nơi đó còn muốn cô giúp tôi nói tốt vài câu a!

“Chị họ, chị nói nhiều quá.” Hoàng tiên sinh ngăn cản chị họ muốn nói tiếp, anh thần nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, trương Tư Lâm lập tức câm miệng.

Kia thoáng nhìn là mang theo ý tức cảnh cáo rõ ràng, làm cho Nguyên hạo thấy được vì sao Hoàng đồng lại cho cháu trai lớn mới hai mươi lăm tuổi nhận quyền to, phụ trách dự án trọng yếu như vậy, cũng hiểu được vì sao Hoàng đồng cho cháu gái gần ba mươi có bằng quản lý đảm nhiệm làm trợ thủ.

Thoạt nhìn người ôn hòa trẻ tuổi, kỳ thật đầu đã là hồ dũ lâu năm, mục đích của anh ta là cái gì? Nguyên Hạo không dấu vết quan sát anh ta, theo ánh mắt anh ta ngẫu nhiên không chuyên chú, phát hiện ánh mắt đó đang hướng về...Tương Quân?

Hơn nữa vừa rồi trương Tư Lâm nói về buổi xem mắt, làm cho anh thật khóai trá nhớ lại.

Chương 8-2

“Đêm nay tôi làm chủ, mời hai vị đi ăn.”

“Thật ngại làm cho Nguyên tiên sinh tốn kém, xin hỏi Hiệp tiểu thư đi thay được không?” Hoàng tiên sinh mỉm cười, chỉ thẳng tên người anh muốn tiếp khách.

Anh làm như nơi này là quán rượu a! Trả lại tiểu thư đó cho tôi, anh đi tìm chết đi!

“Hiệp tiểu thư thật không tiện.” Nguyên Hạo chịu đựng một bụng đầy lửa từ chối, ý tứ bảo vệ thực rõ ràng.

“Không cần lâu đâu, một giờ thôi.” Hoàng tiên sinh thực kiên trì: “Hiệp tiểu thư, cô thấy sao?” Anh ta thậm chí tiểu nhân trực tiếp hỏi Tương Quân.

Cô nên trả lời như thế nào? Hiện tại như là lúc ở Nhật bản, Hoàng đồng muốn cô xem mắt, cô cự tuyệt không phải, đáp ứng cũng không xong, tiến thoái lưỡng nan.

“Tôi...”

Cô còn lo lắng? Nguyên Hạo đều muốn phun hỏa với tiểu ngu ngốc này, lại cùng tình huống khi đó ở Nhật bản giống nhau, anh đã nói qua, anh không cần nhân viên của mình dùng phương thức như vậy đạt thành mục đích, anh khinh thường chuyện như vậy, hơn nữa, cô là bạn gái của anh thì phải? Cô vốn nên cự tuyệt, anh cho cô đặc quyền, cho phép cô bốc đồng nói không cần, mà anh sẽ lấy thân phận ông chủ kiêm bạn trai giải quyết chuyện này, anh rất thỏa mãn!

Nhưng mà anh đối với cô rất hiểu biết, cô ngu ngốc tuyệt đối sẽ miễn cưỡng chính mình đáp ứng chuyện mình không muốn làm.

“Đây là vinh hạnh của tôi.”

Ngay lúc Nguyên Hạo định mở miệng thay cô từ chối, Tương Quân chính mình đáp ứng rồi.

“Tôi thực mong chờ.” Hoàng tiên sinh hai mắt đều snág: “Tôi có rất nhiều lời muốn nói với cô, Hiệp tiểu thư.”

“Ách...” Cô nên nói cái gì đây?” Tôi cũng vậy.” Vừa nói ra khỏi miệng, Tương Quân chợt thất thần. Chậm đã, cô nói gì đó?

“Tôi đây mong đêm nay mọi người sẽ tán gẫu thật vui vẻ.” Nguyên Hạo giọng nói lạnh, ánh mắt cũng lạnh, nhưng khoe miệng vẫn là gờ lên.

Khách hàng không biết, nhưng mọi người ở “Cương” biết rõ, thời điểm Nguyên Hạo giận tới cực điểm, chính là đưa ra sắc mặt này, sẽ quỷ rống quỷ kêu không cần lo lắng, anh la lối thì sẽ không sao, nhưng một khi anh lộ ra vẻ mặt này, liền đại biểu có người sắp gặp họa.

Tương Quân nhìn chung quanh phòng họp nhóm đồng nghiệp tham dự hội nghị, theo thần sắc đồng tình của bọn họ hiểu được, cái người gặp họa kia là cô...

Một chút buổi tối kia thực sự là một giây như một năm.

Nguyên Hạo tức giận, Tương Quân rất rõ ràng, anh giận cô đến đòi mạng, bởi vì cô đáp ứng đến cuộc hẹn ăn tối này, tham dự buổi tiệc tối cũng chỉ bốn người bọn họ, người phụ nữ vẫn làm cho cô thực tự ti kia vẫn cùng Nguyên Hạo nói chuyện phiếm, một dáng vẻ thực vui vẻ.

“Đây là cái gì?” Trương Tư Lâm ngồi ở bên người Nguyên Hạo, nghiêng người qua bắt lấy vòng trên cổ anh, thân mình kề thật gần, một tay nắm vòng cổ thủy tinh kia.

Hình ảnh kia làm đau ánh mắt Tương Quân, không được, không thể, Nguyên Hạo rất để ý vòng cổ kia, tin tưởng mảnh thủy tinh mang đến từ trường tốt, anh không thích cho người chạm vào!

Chỉ có cô là ngoại lệ, chỉ cô có thể chạm vào vòng cổ của anh, chỉ có cô có thể.

“Hử? Lam thủy tinh của Tây Ban Nha?” Trương Tư Lâm nghi hoặc không xác định.

“Cô rất biết hàng.” Nguyên Hạo kinh ngạc không ai có thể nhận ra được loại thủy tinh khó gặp như vậy, huống chi đối tượng còn là một người phụ nữ.

“Chưa thấy qua lớn như vậy, lam thủy tinh Tây Ban Nha thường chỉ có hai mặt, không có một khối, hơn nữa rất ít khi nào to hơn năm cm, cái của anh tỉ lệ không sai, bên trong màu vàng hắt là hoàng kim đi? Rất đáng tiếc, anh không nên mài, nên giữ lại quặng thô!” Trương Tư Lâm kể thật sự gần, quan sát tỉ lệ cùng độ cứng: “...làm chi nhìn tôi như vậy? Phụ nữ không thể có hứng thú với khoáng thạch sao?”

“Không, chính là cảm thấy cô vẫn làm cho tôi thực bất ngờ.” Anh đáng lẽ nhanh rút thủy tinh về, nhưng là bởi vì đối phương biết hàng, anh vốn cũng không ngăn cản, quyết định cho cô xem thêm một phút đồng hồ.

Anh kết không ít bạn là người nhiệt tình thích cất chứa khoáng thạch, thấy lam thủy tinh của anh ai cũng kinh ngạc vì thiên nhân, Nguyên Hạo đã thành thói quen, chính là đây là lần đầu tiên gặp được phụ nữ biết hàng, cảm giác này rất mới mẻ.

“Tuy rằng mài qua, nhưng kỹ thuật tốt lắm, cắt thực sự hoàn mỹ... A, thương lượng một chút, đưa tôi đi!”

“Không có cửa đâu.” Nguyên Hạo cười cho cô bốn chữ.

Ánh mắt Nguyên Hạo khích lệ, tán thưởng, thưởng thức cùng với ngoại lệ của anh, đủ loại đều làm cho Tương Quân khổ sở...

“Hiệp Tương Quân...Cô thật sự không nhớ rõ tôi sao?” Hoàng tiên sinh nhìn thẳng mặt Tương Quân, bắt đầu nói.

Tương Quân thu lại cảm xúc khổ sở, xấu hổ cười với khách hàng: “Thực sự có lỗi, tôi đối với Hoàng tiên sinh không có ấn tượng.”

“Tôi gọi là Hoàng Thế Khải, cô có hay không một chút ấn tượng?”

“Hoàng Thế Khải?” Tương Quân cảm thấy tên này rất quen thuộc.

“Xem ra thật sự không nhớ rõ...Tôi chính là bạn cùng tổ học tự nhiên thời tiểu học với cô, người hại cô cùng Nguyên Linh cãi nhau, không nhớ rõ sao? Chúng ta cùng nhau nuôi tằm cứng, cô vẫn nói đó là sâu lông, cho nên tôi liền cố ý lấy tằm cứng dọa cô.”

Trí nhớ xa xôi mơ hồ hiện về, vẻ mặt Tương Quân từ nghi hoặc chuyển sang kinh ngạc.

“Hoàng Thế Khải! Tôi nhớ ra rồi, bạn thật là Hoàng Thế Khải? Trời ạ! Bạn khác biệt nhiều nha?” Tương Quân hoảng sợ, ấn tượng của cô đối với Hoàng Thế Khải là cái thổ bá vương thích khi dễ người, tuy rằng trong lớp khác các nữ sinh đều nói anh ta đẹp trai, nhưng cô chán ghét anh ta, bởi vì anh ta không chỉ một lần hại cô cùng bạn tốt cãi nhau: “Mình không nhận ra được lần bạn.”

“Mình cũng hiểu được mình trở nên trưởng thành chính chắn, bạn không biết là sao?” Hoàng Thế Khải thấy cô thả lỏng cảm xúc, thậm chí còn lộ ra tươi cười, anh ý cười càng sâu.

Tốt lắm, cô còn nhớ rõ anh.

“Mình luôn chờ bạn nhận ra, nhưng thực làm cho người ta thương tâm, bạn quên mình.” Anh giả bộ như thật nói.

“Nguyên Linh rất đặc ý khoe với mình, ngay lúc bạn ấy nhận ra bạn, bạn liền nhận ra bạn ấy...” Thấy mặt cô lộ ra kinh ngạc, anh cười giải thích: “Thực kinh ngạc mình và Nguyên Linh còn liên lạc sao? Bạn ấy không nói cho bạn sao? Thật sự là hơi quá đáng, vị hôn phu của bạn ấy là bạn tốt của mình. Tương Quân, bạn cũng tức quá đáng, thế nhưng không nhớ rõ mình, chúng ta trước đây cảm tình còn tốt lắm.”

Sao mà cảm tình tốt lắm? Anh ta chính là một nam sinh thói thích khi dễ cô.

Hiệp Tương Quân không mang thù, chuyện tình quá khứ đều cho qua, đối với bạn học cũ cô không có nhận ra, cô cảm thấy thực áy náy.

“Cái kia, mình...Thực xin lỗi nha.” Cô chỉ nhớ rõ Nguyên Linh, bởi vì bạn ấy là bạn tốt nhất thôi, đương nhiên còn có Nguyên Hạo, đối tượng khi cô còn nhỏ có thời kì vụng trộm thầm mến.

Thối phù một tiến, Hoàng Thế Khải cười thành tiếng: “Tương Quân, bạn vẫn đáng yêu như trước.”

Mặc danh kì diệu được khích lệ, Tương Quân then thùng đổ mặt.

Cô khoái trá nói chuyện phiếm cùng người đàn ông khác, ở trong mắt Nguyên Hạo, dấm chua lại bốc lên.

Hơn nữa thân là đàn ông có trực giác, cùng với hành vi Hoàng Thế Khải mang người khác đến giữ anh lại, hết thấy đều thực rõ ràng.

“Thật có lỗi a, chuyện xem mắt làm cho bạn xấu hổ, lúc ấy mình chỉ muốn cự tuyệt sắp xếp của ông, cá tính của mình bạn rất rõ ràng, trước đây mình chính là một người cố chấp, Nguyên Linh bảo mình không được tới gần bạn, mình lèn nhét nhất định phải đoạt lấy, làm chuyện gì đều với bạn cùng một chỗ, thầy giáo bảo mình không được khi dễ bạn, mình cũng nhất định phải khi dễ bạn đến khóc mới thôi.”

“Cho nên chỉ vì phản đối mà phản đối? Mình nghĩ đến bạn thức chán ghét mình.” Tương Quân không nghĩ đến bạn học cũ lại đề cập đến ý nghĩa của chuyện cũ.

Một bên Nguyên Hạo nghe, một bên có lệ vẫn ồn ào không ngừng, Trương Tư Lâm không cho người khác có không gian thở dốc, anh không biết nên giận Tương Quân chậm hiểu, vẫn là vui vẻ cô quá chậm hiểu, đến nỗi không nghe ra ám chỉ trong lời nói Hoàng Thế Khải.

“Chán ghét bạn sẽ không trộm hôn bạn.” Hoàng Thế Khải cười nói: “Đối tượng nộ hôn đầu của bạn hẳn là mình đi?”

Nghe thấy những lời này, lửa giận của Nguyên Hạo công tâm, chén rượu khéo léo trong tay phút chốc bị một lực lớn nắm phá.

“Nguyên Hạo, Nguyên Hạo! Anh không sao chứ?” Trương Tư Lâm bị dọa đến kêu lên thất thanh, nhìn thấy em họ triển khai thể tấn công, lại nhìn hướng Nguyên Hạo bị em họ của cô nhờ cô bám trụ, ai có mắt đều nhìn ra được, Nguyên Hạo ghen ghét dữ dội a!

Nghe thấy Trương Tư Lâm kinh hô, Tương Quân lo lắng nhìn phía Nguyên Hạo nhưng còn không kịp mở miệng, lại bị Hoàng Thế Khải lời nói không dứt đè lên.

Nguyên Hạo vứt mảnh nhỏ thủy tinh trong tay, hoàn hảo vận khí anh tốt, tay nhưng lại không có bị thương, nhớ tới trên mặt anh tối tăm, trước đó vài ngày là ngày bàn công việc, Hoàng đồng từng yêu cầu anh mang Tương Quân đến Nhật Bản, nhưng anh cự tuyệt, cũng đối với lão nhân gia nghiêm chính nói rõ, nội trong một năm, anh sẽ đem Tương Quân gả vào cửa, dùng hôn nhân trói chặt cô.

Chẳng lẽ Hoàng đồng không nói cho cháu trai ông, Tương Quân là người phụ nữ của anh sao?

“Chuyện tình trước đây cứ cho qua đi, bạn không cần cảm thấy xấu hổ.” Không cho Tương Quân cơ hội dời đi ánh mắt nhìn Nguyên Hạo, anh quán quít lấy Tương Quân nói chuyện, lời anh nói cùng chuyện anh làm hoàn toàn tương phản, muốn cô xấu hổ mới cố ý nhắc tới: “Có vẻ làm mình hối hận là, mình sau đó mới thấy ảnh chụp người xem mắt, cảm thấy người đó thực nhìn quen mắt, tò mò hỏi tên và tuổi, mới phát hiện hóa ra là mối tình đầu của mình, đáng tiếc, mình bỏ lỡ.”

Hóa ra ngày đó xem mắt anh ta cũng không đi dự, khó trách Hoàng đồng chưa cùng bọn họ so đo. Tương Quân vừa nghĩ, một bên quay đầu lo lắng nhìn Nguyên Hạo chăm chú, thẳng đến khi xác định anh không có việc gì, mới yên lòng.

Hoàng Thế Khải cười nhẹ, hơi hơi quay đầu cầm lấy ly rượu trên bàn uống một ngụm, xuyên thấu qua ly nhìn một hướng khác, hướng Nguyên Hạo khiêu khích liếc mắt một cái.

Liếc mắt một cái kia làm cho Nguyên Hạo hiểu được, người này mục đích đến Đài Loan không chỉ là vì dự án hợp tác mà thôi, còn có ý đồ khác.

Tiểu quỷ đáng chết, người tưởng được à!

Ngực bụng có lửa thiêu đốt, anh áp lực bốc lên lòng đỏ kị.

“Tương Quân, theo giúp mình uống hai ly đi.” Hoàng Thế Khải cầm lấy chén rượu, hướng Tương Quân kính rượu.

Nguyên Hạo lập tức vươn tay dài, đem rượu trong tay cô cướp về: “Hoàng tiên sinh muốn uống rượu, tôi nên phụng bồi.”

Nguyên Hạo dùng phương thức của đàn ông, đáp lại thư khiêu chiến Hoàng Thế Khải quảng đến.

Anh nhớ lại một ly liền say, anh mới sẽ không cho cô uống rượu, nhưng là theo người đàn ông khác uống, nếu gặp được giống anh người đàn ông có ý xấu đem cô ăn thì làm sao bây giờ?

Anh quyết định dùng rượu dìm chết tiểu vương bát đản này! Dòm ngó phụ nữ của anh, anh sẽ làm cho Hoàng Thế Khải biết, cái gì gọi là chỉ còn đường chết!

Mang theo tâm tình phân cao thấp với nhau, Nguyên Hạo rót vào ly Hoàng Thế Khải rượu trong suốt không màu, nhưng độ cồn cao tới năm mươi tám độ.

Khiến cho tiểu vương bát đản hàng năm đi đến nước Anh cùng Nhật bản này một chút kiến thức, sản phẩm cao lương nổi tiếng lợi hại ở Đài Loan!

9. Chương 09

Chương 9-1

Thẳng tới tận mắt thấy trán đối thủ dính ở trên bàn, rốt cuộc không còn sức cùng anh ta phân cao thấp, Nguyên Hạo mới cam tâm buông ly rượu.

“Không được sao?” Anh đắc ý cười, nắc cù một cái, mùi rượu nồng nặc từ dạ dày nẩy lên, hô hấp tất cả đều là mùi rượu.

Anh nhìn như còn có thể uống, thật ra là dựa vào lí trí mà chống đỡ, dựa vào ý chí không cam lòng nhận thua, không muốn ngã xuống.

Hai bình cao lương, quả nhiên là rất liều mạng a!

Đầu anh hiện tại choáng váng, thật ra tửu lượng của anh không tệ, lúc say coi như tốt, say là muốn ngủ, hai người vừa uống tới hai bình cao lương, đã gần như cực hạn.

“Tốt lắm, không cần uống nữa.” Tương Quân lấy ly rượu của Nguyên Hạo ra xa, không đếm được đây đã là lần thứ mấy khuyên anh không được uống nữa.

Cô thực lo lắng cho Nguyên Hạo, cô chưa từng thấy qua anh uống rượu như vậy, cô luôn luôn ở bên chăm sóc khi anh không uống rượu, nhìn Nguyên Hạo có ý định chuốc say Hoàng Thế Khải, cô thỉnh thoảng kéo góc áo anh một chút, ở dưới bàn thì để tay lên đầu gối anh, có ý bảo anh đừng uống thêm nữa, nhưng anh vẫn cố ý uống điên cuồng.

Cho đến khi Hoàng Thế Khải và tiếng huyên náo của chị họ say khướt của anh ta, đem hai chị em bọn họ đưa lên taxi, Nguyên Hạo lập tức gặp thất lực suy sụp, anh tựa vào một bên trên người Tương Quân.

“Về nhà.” Anh đem sức nặng đặt lên vai nhỏ gầy của cô: “Kêu taxi!” Thấy cô lo lắng cho anh, Nguyên Hạo rõ ràng làm bộ như say đến thần chí không rõ, kỳ thật suy nghĩ của anh còn thanh tỉnh, nhưng mí mắt lại rất muốn khép lại.

“Anh cẩn thận một chút, đứng vững, cẩn thận...” Tương Quân ba chân bốn cẳng đưa anh vào phía sau taxi, nói với lái xe đưa hai người bọn họ đến nhà trọ Thiên Mầu.

Tương Quân cầm chìa khóa Nguyên Hạo đưa cho cô, mở cửa ra, cố hết sức giúp đỡ anh trở lại phòng, làm cho anh nằm ở trên giường.

Cô quen thuộc phòng của Nguyên Hạo giống như là phòng của chính mình.

Trước tiên giúp anh cởi bộ đồ tây ra, cho anh nằm thoải mái, sau đó rời đi, hơi lạnh từ bàn tay nhỏ bé đặt trên đầu anh, cô tức giận đến lông mi dựng hết cả lên, lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Nguyên Hạo hưởng thụ sự hầu hạ của cô, giờ phút này trong mắt của cô chỉ có anh, không có cái tên tiểu tử vương bát đản họ Hoàng kia, cô giống như cô vợ nhỏ chăm sóc anh lúc say rượu, cảm giác này thực sự khá tốt, miệng anh không khỏi mỉm cười.

Sức nặng trên giường biến mất, hương vị nhẹ nhàng dễ khoan khoái trên người cô nhạt dần, tiếp theo phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, chỉ chốc lát sau cô đã trở lại, khăn mặt ấm áp nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt anh.

Anh phát ra âm thanh lẩm bẩm thoải mái, mặc cho cô chà lau mặt anh, cởi bỏ áo sơ mi của anh, khăn mặt lướt qua gáy anh đi vào trong ngực, động tác của cô mềm nhẹ, làm cho anh thối mái không nghĩ muốn đứng lên.

Cô nhất định là người vợ tốt! Nhất định là vậy!

“Nếu mỗi lần xã giao đều uống thành như vậy, thân thể làm sao mà chịu được?”

Xem đi, giống như bất kỳ người vợ nào khắp thiên hạ, than trách chồng uống rượu hại thân thể.

“Nôn...”

Đột nhiên anh buồn nôn, nhịn không được xuống giường đi tới phòng tắm nôn mửa, Tương Quân khấn trương lo lắng, than trách nhiều hơn.

Cho dù khấn trương muốn chết, cô nói chuyện vẫn với tốc độ chậm rãi, nhưng mà Nguyên Hạo đã thành thói quen, nghe thấy giọng nói của cô, tâm tình của anh sẽ bình tĩnh, bình tĩnh trở lại sau lại cẩn thận suy tư, sẽ cảm thấy trong lời nói của cô có đạo lý.

Nếu cô không thích việc làm của anh cô sẽ nói với anh, cũng vẫn than vãn, xem ra cô không hề sợ anh gì cả?

Điều này làm cho Nguyên Hạo không biết nên cao hứng cô mở rộng trái tim đối với anh hay vẫn là bức cô không thể nào nói không với người khác?

“Đối với anh thì dám nói như vậy, nhưng đối với người khác lại biến thành căm tức? Chuyện không muốn làm thì từ chối, em đáp ứng làm gì?” Nguyên Hạo phun hết một lượt tinh thần tốt hơn một chút, đầu óc hiện lên hình ảnh bữa tối vừa rồi, cô gái ngu ngốc này cười với người khác, cười đến đáng yêu như vậy làm chi!

“Nhưng đối phương là khách hàng...” Nói chung không thể đem trường hợp này nói a, dưới tình huống loại này có thể không đáp ứng sao?

“Em thích anh ta sao?” Nguyên Hạo sẽ không thừa nhận bản thân mình là ghen tị khó chịu, người đàn ông khác hẹn cô ăn cơm, cô cũng không dám nói cho rõ! Cô có thể tùy tiện được người khác hẹn sao? Cô là bạn gái ai a?

“Em nào có.”

“Vậy em tại sao đáp ứng anh ta? Làm chi vẫn cùng anh ta nói chuyện?” Có người làm đổ bình dấm chua.

Tương Quân trầm mặt, không nói gì nhìn anh.

Nguyên Hạo ảo não gằm nhẹ, vò vò tóc sau đầu, đem cả người đặt lên giường.

Không cần nghĩ cũng biết, cô ngốc đến lo lắng nếu cô từ chối thì sẽ ảnh hưởng đến việc tiến hành dự án, cô là vì anh.

“Nguyên Hạo?” Tương Quân chân chờ đi về phía anh, đứng ở bên giường, lấp bắp, không biết hiện tại nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

Anh tức giận với cô.

“Em lại đây.” Anh có thể làm gì với cô bây giờ? Cô ngay cả làm nũng cũng không biết.

Tuy rằng sẽ không bướng bỉnh, nhưng mà thực nghe lời, lời nói của anh cô tuyệt đối nghe theo, căn bản sẽ không hoài nghi ý xấu trong mắt anh.

Tương Quân mới đi đến bên giường, đột nhiên bị Nguyên Hạo kéo lên trên giường, cô kêu lên một tiếng, tiếp theo là hành động chẳng giống người say đến hôn mê của anh, dùng động tác lưu loát tốc độ không thể tưởng được bỏ đi quần áo của cô.

Cô sững sốt, tiếp theo đỏ mặt.

“Ta...chúng ta chưa có tắm rửa.” Cô then thùng chống đẩy, nhưng lực lại quá nhỏ, đương nhiên không cản được vòng ngực giống như tường đồng vách sắt của Nguyên Hạo.

“Buổi sáng ngày mai lại tắm.” Anh trả lời không hề lãng mạn.

“Nhưng là...Thực bẩn nha.”

Nguyên Hạo cắn vào bả vai của cô, làm cho cô đau kêu lên một tiếng, tiếp theo áp chế cô trên giường, nhìn về mặt vô tội của cô.

Anh có chút chán nản thở dài “Anh làm sao có thể quen với người bạn gái ngốc như vậy chứ?”

Không chỉ sẽ không làm nũng trấn an anh, còn như lúc này, nói nhiều như vậy, phá hư không khí!

“Hiện tại em câm miệng cho anh, trong đầu chỉ cho nghĩ tới anh.” Nguyên Hạo không cho cô phản ứng, hôn vào cánh môi khẽ nhếch của cô, qua lại nhanh nhẹn dùng mảnh chiếm lấy, không cho cô nghĩ tới người đàn ông khác, nhất là cái tên họ Hoàng kia.

Đúng, anh chính là keo kiệt thích ăn dấm chua, tầm nhìn hạn hẹp! Hừ!

Hoan ái hoàn toàn đi qua một lúc, trên người lưu lại hơi thở của anh, Tương Quân còn có thể cảm giác được Nguyên Hạo dừng lại ở trong cơ thể cô, làm cô tê dại bủn rủn, đầu óc không thể tự hỏi, suy nghĩ chỉ nghĩ đến mình anh.

Nhưng là kích tình qua đi, suy nghĩ liền rõ ràng.

Ôm chần quẩn lấy thân thể, Tương Quân quay đầu, nhìn người đàn ông sau khi hoàn toàn thỏa mãn đi vào giấc ngủ say.

Cô nghiêng người nằm lại trên giường, tay nhỏ bẻ cảm nhận lấy gương mặt ngũ quan thanh thúy của anh, cuối cùng đi đến cần cổ anh, chạm đến vòng cổ thủy tinh anh quý trọng.

Người như anh có bề ngoài tốt như vậy, người đàn ông có năng lực như vậy, vì sao lại nhanh chóng coi trọng cô?

Tương Quân vẫn cảm thấy có thể được anh ưu ái, là chuyện vui vẻ nhất cả đời cô gặp được, cô thích Nguyên Hạo, thực thích, thực thích.

“Đáng tiếc em không xứng với anh...” Trương Tư Lâm xuất hiện, nhắc nhở cô nhìn thẳng vào sự chênh lệch giữa hai người, bản thân không có gì có thể giúp được cho sự nghiệp của Nguyên Hạo, chuyện duy nhất cô có thể làm, chính là bên cạnh anh mà thôi.

Cô không nghĩ như vậy, cô cũng muốn làm cái gì đó có thể xứng làm người phụ nữ của Nguyên Hạo, làm việc được anh khen. Cô cũng muốn có đủ tự tin ở lại bên người anh, nhưng hiện tại cô không có tự tin, cô sợ hãi có một ngày chính mình vô dụng sẽ bị anh chán ghét, chịu đủ sự ngu ngốc của cô, không cần cô...

Càng nghĩ càng khổ sở, càng nghĩ càng muốn khóc.

Không, không thể khóc, khóc sẽ không có chuyện tốt xảy ra, cô đột nhiên giống ruồi bọ không đầu, thất tha thất thểu đứng dậy, tùy ý bận áo xuống giường, trong túi tiền phân phân tán tán trên mặt đất tìm này nọ.

Kẹo đâu? Kẹo đâu?

Lâu lắm chưa từng muốn khóc đến như vậy, cô lại quên mang theo kẹo, trước đây cô đều mang theo bên người....

Động tác của cô quá lớn, Nguyên Hạo bừng tỉnh trong lúc ngủ mơ, anh chậm rãi mở mắt ra, thấy cô ngồi ở đồng quần áo tứ tung, kích động lấy túi tiền tìm này nọ.

Cái gì quan trọng vậy? Thấy cô tìm gấp gáp như vậy, Nguyên Hạo muốn hỏi, nhưng mà thân thể thư sướng thỏa mãn làm cho anh ở lại trên giường, mà cô mặc áo của anh, hình ảnh yếu đuối kia thật đẹp mắt khiến lòng người vui vẻ, anh một bên thưởng thức cảnh đẹp trước mắt một bên tò mò cô đang tìm cái gì?

Cúi cùng Tương Quân ở trong túi áo tìm được một viên kẹo còn sót lại, hai tay cô run run, trước khi nuốt mất sắp không khống chế được, đem viên kẹo ngọt ngào nhét vào miệng.

Nhắm mắt lại, hương vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng, Tương Quân che miệng, nói với chính mình không thể khóc, tuyệt đối không thể!

Hít sâu, trong đầu cô mặc niệm: Mình không thể khóc, mình thực dũng cảm, cho nên chuyện tốt sẽ xảy ra, nhất định sẽ...

Nguyên Hạo vụng trộm nở nụ cười, không thể tưởng tượng được cô khuya khoắt rời giường tìm thứ gì đó, dĩ nhiên là tìm kẹo, còn rón ra rón rén, không muốn bị anh phát hiện, vậy anh coi như là không có phát hiện đi.

Khi cô quay đầu, Nguyên Hạo nhắm mắt giả bộ ngủ, chờ sau khi cô trở lại trên giường, anh đem cô kéo vào trong lòng, ôm nhau mà ngủ.

Thân là một ông chủ, Nguyên Hạo đương nhiên rất thích thấy nhân viên tiến bộ, cũng thực muốn bỏ vốn cho nhân viên đi học thêm kỹ năng khác, bất luận là ai, cho dù là phòng kế hoạch cử người đi học chương trình tiêu thụ mà xin kinh phí, anh cũng sẽ thực sảng khoái kí tên đưa tiền.

Nguyên Hạo tự nhận là một ông chủ không hề bắt công, đối với nhân viên công bằng hào phóng, nhưng nếu là đối tượng đối thành nhân viên thấp nhất kiêm bạn gái, anh nghĩ muốn bắt công.

“Em muốn lên học chương trình tiêu thụ? Em muốn chuyển nghề vụ hoặc kế hoạch?” Nếu là nửa năm trước, anh sẽ thực vui mừng người nhân viên này cuối cùng cũng biết tích cực hướng về phía trước, nhưng hiện tại anh lại cảm thấy không tốt, thật không tốt!

Chỉ là bọn họ ở chung một thời gian đến thời điểm này, anh nghĩ là nên trực tiếp bác bỏ, chính xác là nói không với cô đi! Nhưng là như vậy quá ngây thơ cũng quá keo kiệt, là đàn ông phải rộng rãi một chút, bạn gái muốn học cao là chuyện tốt a! Cho cô đi đi.

“Có thể chứ?” Khi Tương Quân đưa ra đề nghị, cô nơm nớp lo sợ, sợ Nguyên Hạo sẽ từ chối cô, nói cô học không đến, chỉ biết lãng phí thời gian mà thôi.

“Đương nhiên có thể.” Nguyên Hạo nói với chính mình, thân là một ông chủ, không thể bắt công, cho dù đối phương là bạn gái đáng yêu của anh, cô muốn học cao là tốt, cực kì tốt, đi học thêm chuyên môn là chuyện tốt, cho dù về sau thời gian ở chung sẽ giảm bớt.

Mà anh lại coi trọng hai ngành lớn nghiệp vụ cùng với kế hoạch như vậy, có thể cho bọn họ đi học tập nguyên nhân, nguyên nhân làm cho nhân viên công sở của hai ngành phải đối mặt với hoàn cảnh vô cùng phức tạp và vất vả, người mới vào nghề hay gặp khó khăn là chuyện cơm bữa, thậm chí sẽ bị khách hàng làm khó dễ, phụ nữ càng dễ dàng chịu thiệt, cho nên phải mạnh mẽ mới có thể bảo hộ chính mình, kế hoạch lại thường phải đốt đèn làm đêm, vì phải nghĩ ra một kế hoạch tạo phần khích tiêu điểm cho hạn ngạch.

Ai muốn đi đều có thể, nhưng chính là Tương Quân thì không được, anh lo lắng cô ra bên ngoài bôn ba chạy nghiệp vụ, lo lắng cô bị cự tuyệt mà uể oải khổ sở, lo lắng cô thức đêm nghĩ kế hoạch mà không nghỉ ngơi, thật rất vất vả!

“Cảm ơn giám đốc!” Tương Quân vui vẻ cực kì, anh không có cự tuyệt cô, anh đồng ý, thật tốt quá, cô nhất định sẽ thực sự đi học, nhất định phải học được này nọ, sau đó làm một người phụ nữ có thể xứng đôi với anh.

Giống như Trương Tương Lâm, cô nhân lúc hiện tại ở văn phòng của Nguyên Hạo, tập trung tinh thần đọc dự án trong tay.

Về phần Hoàng Thế Khải, không biết vì sao, Hoàng đồng vừa gọi điện thoại muốn anh ta về Nhật Bản, anh liền bắt đắc dĩ về Nhật bản, để lại Trương Tư Lâm cùng Nguyên Hạo thảo luận dự án.

Không chỉ một lần nữa làm cảnh khách sạn suối nước nóng trăm năm, còn có Thượng Hải, Bắc Kinh, Hồng Kông, sự nghiệp đầu tư bất động sản của Hoàng đồng, thiết kế cảnh quan toàn giao cho ‘Cương’ xử lý, người trung gian phụ trách bàn bạc không biết vì sao từ Hoàng Thế Khải biến thành Trương Tư Lâm.

Trương Quân lại liếc mắt nhìn một cái Trương Tư Lâm tự tin tràn đầy, ánh mắt tràn ngập hâm mộ, mà Trương Tư Lâm cảm giác được có người nhìn chăm chú cô ta, nghi hoặc ngẩng đầu cùng cô bốn mắt nhìn nhau, Trương Quân ngượng ngùng đỏ mặt, cười cười với cô ta, bởi vì Trương Quân nở nụ cười, Trương Tư Lâm cũng mỉm cười theo, tươi cười nhu hòa trên gương mặt cứng cõi kia, biến thành người chị dịu dàng.

“Cố lên nha.” Trương Tư Lâm cho cô một cái ôm, nhìn theo Trương Quân rời khỏi văn phòng Nguyên Hạo tiếp theo quay đầu đối mặt với Nguyên Hạo: “Anh bỏ được?”

Nguyên Hạo nhún mày, không nói gì.

“Nếu là em họ tôi, tuyệt đối sẽ không để cô ấy đi ra ngoài công tác, nhất định nói cô ấy từ chức.”

Em họ thiên chi kiều tử kia của cô, vì sao lại đột nhiên bị kêu về Nhật Bản? Đương nhiên là vì Nguyên Hạo động chân động tay, cũng không biết là anh ta làm sao, nhưng lại làm cho ông ngoại thay đổi chủ ý, kêu em họ quay về Nhật Bản.

Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, Trương Tư Lâm biết hai người đàn ông đều yêu cô gái làm cho người ta thực ấm áp kia, cô ta có một loại ma lực, sẽ làm cho người khác nhịn không được muốn ở bên người cô ta, cho dù là nghe cô ta nói chuyện cũng tốt, giọng nói của cô ta thật là dễ nghe, tốc độ nói chuyện không nhanh không chậm, nghe xong thực thoải mái bình tĩnh.

“Cô ấy không đi làm rất đáng tiếc.” Nguyên Hạo cũng rất muốn đem cô giấu đi, nhưng cá tính Trương Quân tốt, nhân duyên cũng thế, gần như không ai chán ghét cô, ngay cả lúc trước vào công ty không rõ ràng lắm, đem Trương Quân làm tiểu muội sai vặt ở nghiệp vụ, sau lại cũng thay đổi thái độ, đối với cô thật sự tốt, đi công tác về nhất định sẽ mang thứ gì đó về cho cô: “Tuy rằng không có năng lực tiêu thụ và lên kế hoạch, nhưng cô ấy là hậu cần tốt nhất.” Nói xong Nguyên Hạo mới phát hiện, anh chưa từng khích lệ qua Trương Quân, ngược lại bởi vì công việc mà trách cứ cô vài thứ, còn bởi vì xã giao mà giận dữ với cô, anh nhất định phải tìm một cơ hội nói cho cô chuyện này.

“À.” Trương Tư Lâm nghe vậy ngậy ra một lúc, rồi sau đó cười lớn: “May mắn bạn trai của cô ấy là anh.”

Tính độc chiếm của Nguyên Hạo rất mạnh, nhưng anh vẫn chưa bởi vì vậy mà mất đi sức phán đoán, vô cùng tôn trọng cô.

“Còn phải nói?” Nguyên Hạo hừ một tiếng, thầm nghĩ Hoàng Thế Khải mơ tưởng lại có cơ hội trêu chọc người phụ nữ của anh: “Chuyện mà cô ấy muốn làm, tôi đều chấp thuận.”

Mà Nguyên Hạo không biết, anh đem Trương Quân “tích cực tiến thủ” mà ném phải quả đắng.

Chương 9-2

Trương Quân đã quen với những ngày ngẫu nhiên Nguyên Hạo không ở bên người, anh lại đi công tác, lúc này đây phải đi Hồng Kông, nhưng anh không phải đi một mình, Trương Tư Lâm cũng đi cùng anh.

Không nghĩ làm một người bạn gái đeo bám, ích kỷ muốn anh cùng với mình, công tác thôi, cũng không thể muốn người đàn ông lựa chọn giữa bạn gái và công việc, cho nên cho dù trong lòng có chút bất an, cô vẫn chưa nói cái gì.

Nếu cùng một người phụ nữ xinh đẹp lại thông minh đi công tác, ai sẽ dễ yên? Làm sao có thể yên tâm chứ?

Hơn nữa giờ phút này, cô rất khổ sở...lại ăn rất nhiều kẹo cũng không tác dụng, miệng thật chua, cô không muốn ăn nữa, nhưng mà không được, Nguyên Hạo không ở bên người cô, nếu anh nói với cô, cô sẽ không sợ hãi cùng khổ sở như vậy.

Không thể không ăn, một khi dừng lại, cô nhất định sẽ khóc, nhưng cô không thể khóc, tuyệt đối không thể khóc, cho nên cô cũng không thể ngừng việc ăn kẹo.

Ôm bình kẹo, Tương Quân lấy ra kẹo năm màu sắc sặc sỡ, xé mở gói giấy, đem kẹo nhét vào miệng.

Giấy gói kẹo đủ mọi màu sắc xếp thành một òa núi nhỏ, mà bình thủy tinh cô ôm trước kia đầy kẹo như muốn tràn ra, hiện tại chỉ còn lại có một nửa.

“Không có việc gì...bà nội sẽ không có việc gì...” Tương Quân ngồi ở bên ngoài phòng bệnh, ánh mắt không hề có tiêu cự, không ngừng ăn kẹo.

Bà nội sẽ tỉnh thôi, bà chỉ là nằm xuống một chút, ngủ có vẻ lâu một chút thôi.

Bà sẽ không...Sẽ không giống ba ba ngủ liền sẽ không tỉnh nữa, không sẽ không...Sẽ không như vậy...

Cô không khóc đâu, thật sự không khóc, ba ba đi rồi cô cũng không có khóc, cô dửng dưng như vậy, ông trời không cần cướp đi bà nội, được không?

“Tương Quân...” Khi Nguyên Hạo đi vào phía bên ngoài phòng bệnh, liền thấy Tương Quân một người cô đơn ngồi ở trên ghế, ôm bình kẹo, một viên tiếp một viên, ăn kẹo anh cho cô.

Ăn kẹo hẳn là chuyện vui vẻ đi? Thời điểm ăn kẹo hẳn là muốn cười không phải sao? Kia vì sao cô lại ăn kẹo, lại lộ ra vẻ mặt làm cho người ta đau lòng như vậy?

“Nguyên Hạo...” Tương Quân nghe vậy ngẩng đầu, ngây ngốc, thấy người không nên xuất hiện lúc này: “Anh làm sao có thể trở về?” Anh hẳn là còn tại Hồng Kông, tiếp theo muốn đi Bắc Kinh, đoán chừng hai tuần sau mới trở về, anh như thế nào lại trở về trước vậy?

“Nguyên Linh nói cho anh biết.” Nguyên Linh gọi điện thoại quốc tế đem anh mắng một trận, nói với anh, bà nội bạn gái anh ở phòng bệnh nằm ba ngày, cô ấy cũng không ăn không ngủ canh giữ bên ngoài ba ngày, anh đang ở đâu? Vì sao một cú điện thoại cũng không có.

Tiếp theo anh liền đáp chuyến bay gần nhất, sau khi rời khỏi máy bay liền đi thẳng đến bệnh viện.

“A, em nói với Tiểu Linh không cần ăm ỹ anh, bạn ấy gạt em...” Cô cười với anh, nhưng mà nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn.

Vì sao lại không khóc? Cô nhất định rất khó chịu, lúc trước thời điểm nước mắt có thể kiềm nén là vì cô một mình chăm sóc bà nội, cô phải kiên cường, nhưng anh đã đến, vì sao còn muốn miễn cưỡng cười vui với anh?

“Ngu ngốc, vì sao không nói cho anh biết?” Mới vài ngày không thấy cô, cô liền gầy một vòng, lúc trước cũng đã thực gầy, hiện tại càng gầy không giống người, mấy ngày nay cô rốt cuộc có hay không ăn cái gì đàng hoàng chưa?

“Việc của anh a, anh có công tác...A, kẹo của em.” Bình kẹo bị cướp đi, cô đưa tay muốn lấy lại, bị Nguyên Hạo ngăn cản.

“Hiệp Tương Quân, anh nói rồi anh cho em đặc quyền, em vì sao lại không cần? Ngu ngốc...” Anh nghĩ đến người ở bên ngoài phòng bệnh của bà nội cô nói qua với anh, Tương Quân là một đứa nhỏ không khóc: “Em muốn khóc liền khóc, anh cho em dựa vào!”

Tương Quân tròn tròn mắt, không dám chớp, cô hiện tại không có kẹo, cô sợ nháy mắt nước mắt sẽ rơi xuống, cô liều mạng lắc đầu, nói cho chính mình không thể.

“Không thể khóc, không thể...kẹo, cho em kẹo.” Cô cầm một viên kẹo Nguyên Hạo đưa cho cô, lập tức nhét vào miệng.

Cô rõ ràng có khổ sở cũng không khóc, ngược lại liều mạng ăn kẹo, Nguyên Hạo đột nhiên hiểu được vì sao cô bình thường không ăn kẹo anh mua cho cô.

Bởi vì chỉ có thời điểm cô thương tâm khổ sở mới ăn kẹo, nhìn trên mặt đất hình thành một tòa núi nhỏ giấy kẹo, hẳn là nước mắt của cô, còn có tự trách.

Anh vừa vào bệnh viện, vừa lúc cùng mẹ Tương Quân chạm mặt, bác Hiệp đem tình hình đại khái nói cho anh.

“Bà nội ở phòng tắm bị trượt chân, cơ thể người già yếu ớt, xương cũng sắp gãy, ngã sắp xuống đầu đụng vào bồn tắm lớn, ngã đi, trong nhà không có ai, chờ Tương Quân học xong, hơn mười giờ về nhà mới phát hiện, bà nội đã hôn mê thật lâu...Nó thực tự trách, nói đều là nó sai, nó rất khổ sở, cũng không khóc, vẫn chỉ ăn kẹo, bác không biết làm cách nào, Nguyên Linh đến cũng vậy. Đã gần ba ngày, bà nội không tỉnh, nó vẫn ngồi yên bên ngoài, không khóc cũng không nháo, thời điểm ba nó đi cũng như vậy...Nguyên Hạo, con có thể giúp bác khuyên nhủ nó không?”

“Không phải lỗi của em.” Anh đem cô ôm lên ngồi ở trên đùi chính mình, giữ đầu của cô, cường chế ở trước ngực, không cho cô rời đi: “Tương Quân, không phải lỗi của em, đây là ngoài ý muốn.”

Cái đầu ngu ngốc của cô tự trách nhận tất cả đều là lỗi của cô, nếu cô không đi học về quá muộn, sẽ sớm một chút phát hiện bà nội bị té, nói không chừng bà nội hiện tại đã muốn tỉnh.

Đau lòng trào lên, Nguyên Hạo nhớ tới Tương Quân dùng giọng nói nhẹ nhàng nói qua, người ba thân yêu của cô vì không muốn đem nợ nần lưu cho cô, liều mạng làm việc trả hết nợ nần, mệt chết thân thể chính mình, kết quả là chuyện ngủ rồi không thấy tỉnh lại.

Cô nhất định cũng cho rằng, nếu không phải lời của cô, ba cô không cần lấy tính mệnh ra đặt cược, không liều mạng sẽ không sớm qua đời.

“Bà nội sẽ không trách em, việc này chính là ngoài ý muốn, bà không muốn nhìn em ra như vậy.”

“Là lỗi của em...Đều là em...Đều là vì em...Mọi người mới có thể bất hạnh...”

Có anh làm bạn ở bên người, hẳn là không cần kẹo cô cũng có thể kiên cường, nhưng là không có nha, cái mũi ngứa ê ẩm, trong lòng rầu rĩ đau đau, có cái gì đó nhanh chóng nhảy lên ánh mắt cô, tụ tập ở hốc mắt.

“Cho em kẹo, Nguyên Hạo, em không thể khóc.” Cô đáng thương hề hề hướng anh đòi kẹo: “Em muốn kẹo.”

“Vì sao không thể khóc? Em muốn khóc thì khóc.” Nguyên Hạo mới mặc kệ cô, ác bá áp chế cô, không cho cô rời đi ôm ấp của mình, đem cô vùi vào gáy anh, dùng giọng nói mệnh lệnh: “Khóc!”

“Không được!” Cô lắc đầu: “Khóc sẽ không có chuyện tốt xảy ra, khóc bà nội sẽ giống ba em không tỉnh nữa thì làm sao bây giờ? Em không thể khóc, không thể...Cho em kẹo...”

Tâm Nguyên Hạo co nhanh lại, ý muốn của anh là để cho cô quên đi, nhưng là miệng của cô rõ ràng còn đang chứa hai viên kẹo chưa tan, môi lại nhiễm màu hồng, lại vẫn muốn tiếp tục ăn.

Như vậy không đúng, như vậy không phải kiên cường mà là áp lực, anh cứng cỏi lấy lại tinh thần, nói không cho chính là không cho.

“Em thật sự sẽ khóc...Thật sự sẽ...” Không có kẹo, đã không có, làm sao bây giờ? Nước mắt sắp rơi xuống rồi.

Thật sự sắp rơi xuống!

Rớt một giọt, giọt thứ hai, giọt thứ ba rốt cuộc ức chế không được, nước mắt nhiều năm đè ép giống như nước lũ vỡ đê, Tương Quân vô cùng đáng thương chui vào áo anh, cắn môi dưới nhịn xuống nước mắt: “Em khóc...Em khóc...Không có chuyện tốt xảy ra, bà nội không có tỉnh lại là lỗi của em, lỗi của em...”

Cho dù đau lòng luyến tiếc, nhưng có cuối cùng cũng khóc, ghé vào trên người anh, nước mắt giống tiết hồng bàn khuyển đảo, làm cho Nguyên Hạo nhẹ nhàng thở ra.

“Không có việc gì, sẽ không.” Anh không ngừng nói với cô, không ngừng an ủi hôn môi và hai má tái nhợt của cô, cung cấp lồng ngực của anh, cho cô hưởng dụng đặc quyền.

Tương Quân ngừng không được, không ngừng khóc, cô muốn dừng lại, nhưng là không có biện pháp ức chế nước mắt, vẫn nức nở không ngừng.

Cô thực sự khóc, ít nhất khóc hai giờ, nước mắt muốn ngừng cũng ngừng không được, giống như là vòi rồng, thẳng đến khi cửa phòng bệnh mở ra, y tá đi ra.

“Người nhà của Hiệp Lí Vân Muội.”

Tương Quân toàn thân cứng đờ, y tá đi ra gọi người, là tên của bà nội...

“Nơi này.” Nguyên Hạo đứng lên, nắm tay cô đi về hướng y tá: “Xin hỏi hiện tại tình huống như thế nào?”

“Bệnh nhân tỉnh hẳn rồi, quan sát thâm tím giờ nếu lại không hôn mê là có thể chuyển đến phòng bệnh bình thường, hai người hiện tại muốn xem bệnh sao?”

Không phải thời gian thăm bệnh là không không thể vào phòng bệnh, tiểu thư y tá ngoại lệ cho hai người bọn họ tiến vào, thăm người bệnh vừa tỉnh.

Một bộ đồ cách ly, đeo khẩu trang, Tương Quân mắt sưng càng rõ ràng, mà cô cũng còn đang khóc, không có cách nào dừng lại.

Nguyên Hạo nắm tay cô, theo y tá dẫn đến trước giường bệnh của bà.

Bà nội thấy Nguyên Hạo, đầu tiên là suy yếu, ngượng ngùng nở nụ cười một chút, rồi sau đó thấy đi theo phía sau Nguyên Hạo, Tương Quân ánh mắt hồng hồng giống thỏ, bà nội lấp bắp kinh hãi, từ hốc mắt phấp phồng, nhìn về phía Nguyên Hạo.

Nguyên Hạo nhếch miệng cười, đáng tiếc khẩu trang làm nhìn không ra anh đang cười, nhưng mắt mang theo ý cười hiện lên, nhưng là thật sự rõ ràng.

“Nhóc con, con khóc?” Giọng nói bà khàn khàn, hốc mắt sưng sưng, nâng cách tay suy yếu, hướng cháu gái từ nhỏ thích khóc, hướng về phía đứa cháu gái rồi cục cũng chịu khóc vẫy tay, kêu nhủ danh của cô: “Tiểu Tương ngoan, con bị dọa sao? Bà không sao.”

Tương Quân nắm lấy tay bà, gắt gao nắm, lúc đầu cô vẫn còn đang khóc, lúc này lại lớn tiếng khóc ra.

Không ai kêu cô dừng khóc, bọn họ đều hy vọng cô có thể tận tình lên tiếng khóc, bà nội thậm chí mang vẻ mặt vui mừng nhìn về phía Nguyên Hạo, sau đó cảm kích gật đầu với anh.

Nguyên Hạo cười cười, nghĩ rằng nếu xảy ra lần nữa, anh tuyệt đối không nhẫn tâm như vậy, thủ đoạn anh vừa rồi bức cô khóc làm cho anh cảm thấy chính mình thật sự là một người xấu, thậm chí những người có người nhà đang bệnh khác dùng ánh mắt chán chán ghét trừng anh: “Em xem đi, ai nói với em khóc sẽ không có chuyện tốt xảy ra? Bà nội không phải tỉnh sao? Cái tên vương bát đần nói bậy bạ đó là ai?”

Tương Quân còn đang khóc, khóc đến ngay cả nói cũng không có biện pháp trả lời, nghĩ rằng: Người nói câu kia là anh a...

10. Chương 10

Chương 10-1

Sau khi bà nội Hiệp gia hôn mê tỉnh dậy thì phục hồi thật sự mau, chỗ gãy xương vì tuổi cao nên khả năng muốn phục hồi như cũ là rất khó, nhưng đại khái thì không có gì trở ngại.

Tương Quân rốt cuộc cũng có vẻ yên tâm, nhưng vẫn chạy qua chạy lại ba nơi: công ty, đi học, chăm sóc bà nội.

Cô so với Nguyên Hạo thường đi công tác xem tiến độ công trình còn muốn nhiều việc hơn, ngoại cơ hội ngắn ngủi có thể ở chung ở công ty, thời gian cá nhân cô thật sự bận, căn bản không có hẹn được thời gian.

Nguyên Hạo thực cảm thấy...Cô gái này ngay cả đặc quyền là cái gì cũng không biết, thật sự ngu ngốc làm cho người khác thương tâm.

“Ai...” Anh thở dài, đi làm việc một vòng xong trở lại công ty, tinh thần uể oải không phấn chấn.

Bởi vì thường hay tiểu biệt thảng tân hôn ngọt ngào, lâu rồi anh lại chưa được đụng đến, rõ ràng người ngay tại bên mình, nhưng cho cô về nhà, bởi vì cô không bỏ được bà nội đang bị gãy xương chưa lành, anh sẽ không để ý đến ngủ nhà cô, nhưng mà cô làm sao dám? Đương nhiên là từ chối, mà anh cũng càng oán.

Nguyên Hạo có thể nói là trong thời kì quá độ, cũng sẽ đi qua thôi, cũng không phải là không thấy được mặt, ở trong công ty cũng có thể gặp mặt a! Vậy giữa trưa trốn đi một lúc, mang cô ra bên ngoài ăn một bữa to, cô a, gần đây rất gầy.

Khi anh bước vào cửa lớn công ty, thói quen nhìn về hướng cái bàn đặt ngay cửa, cô không ở vị trí đó, hẳn là ở trong phòng hồ sơ đi?

“Giám đốc, Tương Quân hôm nay còn chưa có vào công ty nha.” Đang lúc anh tính tới phòng hồ sơ liếc nhìn cô một cái, nhân viên báo cho anh biết chuyện này: “Tôi vừa mới gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy nói là ngủ quên, hiện tại đang trên đường tới.”

“Cái gì? Ngủ quên?” Như thế nào lại không gọi điện thoại cho anh? Cô ở xa như vậy, muốn chuyển xe bus cùng xe điện ngầm, anh đi đón cô, cô sẽ không nên vội như vậy a! Cô gái này thật đúng là không hiểu cái gì tên là đặc quyền đùa giỡn.

“Giám đốc, đừng trách cô ấy, cô ấy gần đây thật sự vất vả...”

Nguyên Hạo tức giận liếc tên nhân viên nói giúp Tương Quân một cái, vừa lúc là người mấy tháng trước, chưa làm rõ ràng tình huống đã đem Tương Quân coi là biểu mẫu sai vặt mắc nghiệp vụ của cô.

“Tôi so với anh biết rõ cô ấy có bao nhiêu là mệt.”

Cô không hiểu cái gì tên là kỹ xảo nói chuyện, còn có thể hỏi vì sao muốn gạt người... Cô gái thành thật như vậy không thích hợp bên ba bên ngoài.

Khóa học thật sự vất vả, nhưng vẫn là thực cố gắng, nhưng mà...Để làm gì cơ chứ?

Có khi nghe từ điện thoại thấy cô mỗi mệt lại dùng giọng điệu thất bại nói cô không theo kịp tiến độ, nói chính mình quá ngu ngốc, anh rất muốn kêu cô không cần đi học nữa!

Anh thích thấy cô cười, không thích thấy cô khổ sở.

Nói đến khổ sở...Nguyên Hạo thấy trên bàn cô có bình thủy tinh chói mắt, lúc trước chỉ còn một nửa kẹo, trong lúc anh đi công tác lại lần nữa đổ vào, đầy hết một bình, anh nhú mày, nhẹ nhàng băng quơ thuận miệng hỏi: “Gần đây Tương Quân thực thích ăn kẹo?”

“Vốn rất thích ăn a, cô ấy chia đều một ngày ăn ba, bốn viên.”

Nguyên Hạo nghe vậy nhướng mày, trầm nghĩ: Một ngày ăn ba, bốn viên, không phải chứng tỏ một ngày khóc ba, bốn lần?

“Trước đây ít hơn, không thấy cô ấy ăn, hơn nữa kẹo càng ngày càng nhiều, nhưng gần đây lại thấy cô ấy ăn thật nhiều.”

Ăn thật nhiều, chứng tỏ cô không có lúc nào là muốn khóc.

Cái này không phải là kẹo, là thuốc độc cô không chế nước mắt chảy ra, làm cho cô áp lực chính mình, miễn cưỡng chính mình.

Trước kia ít nhất cô còn có thể đem bình kẹo giấu ở ngăn kéo, hiện tại trực tiếp để trên bàn, nói như vậy, cô đã muốn khổ sở đến không kịp tìm, tùy lúc cần bổ sung?

Muốn khóc thì khóc, vì sao muốn áp lực? Nguyên Hạo đưa tay lấy đi bình kẹo, xoay người lên lầu, đem kẹo giấu đi, quyết định không cho cô tự ngược!

Khi Tương Quân vội vàng đuổi tới công ty, lúc đó là mười giờ rưỡi, làm việc nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cô đến muộn như vậy, trước đó tính mười giờ đem văn kiện đi đưa đã bỏ lỡ, vì để kịp tiến độ, cô luống cuống tay chân.

Sắp đến thời điểm giữa trưa, Trương Tư Lâm đến đây, cô vừa vào cửa liền thấy Tương Quân đem hồ sơ trên bàn ôm vào phòng hồ sơ, khi đi ra lại ôm một đồng khác, ngay cả việc cô đến cũng chưa thấy.

“Tương Quân”

“Chị Tư Lâm” Tương Quân hoảng sợ, ngẩng đầu, thấy Trương Tư Lâm động lòng người, hôm nay cô ấy mặc một bộ trang phục toàn màu trắng, xem ra thật chuyên nghiệp.

“Cô làm việc đi, tôi không ăm ỹ cô, Nguyên Hạo ở trên lầu sao? Tôi đi tìm anh ấy.” Trương Tư Lâm lúc đầu muốn cùng cô tán gẫu hai ba câu, oán giận một chút ông ngoại nhà mình không có nhân tính, mỗi lần vào “Cương” nhất định là vì công việc, hơn nữa cô cũng thích đến “Cương”, cho dù họp cùng Nguyên Hạo đậm mùi thuốc súng, nhưng mà có Tương Quân, hết thấy không tính là gì.

Nhưng xem cô ta làm việc như vậy, cô cũng sẽ không nhắm tâm quấy rầy.

“Cô đến sớm như vậy làm gì?” Nghe thấy âm thanh Nguyên Hạo mở cửa ban công ra, anh lúc đầu tính mười một giờ năm mươi liền đem Tương Quân ra ngoài ăn trưa, nhưng mà Trương Tư Lâm đến sớm như vậy, phá hủy kế hoạch của anh: “Không phải hẹn là hai giờ sao?”

“Tìm anh ăn cơm không được sao? Có vậy cũng tức giận!” Trương Tư Lâm bị phản ứng của anh làm cho cười to: “Sớm xử lý xong, tôi đáp máy bay sáu giờ về Nhật Bản, hẹn hai giờ thì quá muộn, chúng ta thảo luận bây giờ đi.” Nói về chính sự, Trương Tư Lâm còn thật sự nghiêm trọng lên.

“Cô nói cái hồ sơ gây tranh cãi đó đó hả?” Nguyên Hạo đi xuống lầu, tiếp nhận tư liệu cô đưa, gần đầu thảo luận nghiêm túc, đương nhiên theo thường lệ tránh không được lại một phen giương thương múa kiếm tranh luận kịch liệt, cuối cùng Nguyên Hạo lắc đầu bật cười: “Cô thật sự không tính đến giúp tôi làm việc? Tôi nguyện ý cam kết trả cô lương cao.”

“Một chút thành ý cũng không có, thủy tinh, trở thành lễ vật đưa cho tôi a!” Trương Tư Lâm đến nay vẫn mơ ước lam thủy tinh Tây Ban Nha ở trên cổ Nguyên Hạo kia, chờ đến cơ hội cùng anh bàn bạc, thậm chí đưa tay khiêu khích muốn đem vòng cổ lấy đi nữa.

“Không có cửa đâu.” Nguyên Hạo chặn cô lại, không cho cô chạm vào.

Tâm, hơi hơi đau đớn, cô lại một lần nghe thấy Nguyên Hạo khen Trương Tư Lâm, trái lại một hơi nói này nọ với cô, Tương Quân cảm thấy chính mình thực vô dụng.

Cô đi học hiệu quả không rõ, cuộc sống nghĩ ngợi còn hơn cả loạn, bởi vì cô phải đi học, trước đó không có lưu ý đến bà nội, hôm nay thậm chí còn đến muộn, lúc đầu muốn đem văn kiện đi đưa, lại bỏ lỡ thời gian đi đưa văn kiện, cô không chỉ học tập lộn một đồng, ngay cả cuộc sống cũng loạn lên, cô không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

Vì sao cô không học được? Ngay cả một chút việc nhỏ cũng làm không tốt, vì sao cô không giống chị Tư Lâm vĩ đại lại có tự tin?

Càng nghĩ càng khổ sở, càng ngày càng muốn khóc, Tương Quân theo bản năng vươn tay lấy bình kẹo trên bàn.

Từ sau khi cô khóc, lực nhấn nài càng ngày càng kém, ngay cả mỡ ngăn kéo lấy kẹo cũng không chờ được, nhất định phải lập tức thấy kẹo năm màu sắc sở này sau đó ăn luôn mới được.

Nhưng là, không có, bình kẹo cô để trên bàn không thấy?

“Làm sao có thể không thấy, mình rõ ràng để trên bàn!” Cô lo lắng nóng vội, không thể khóc a, vừa khóc sẽ càng không thể quay lại, vậy sẽ không có chuyện tốt xảy ra.

Cô đã học không xong, khóc lại càng không được, cho nên không thể khóc!

Tương Quân khẩn trương tìm kiếm, cô càng tìm càng nóng vội, nước mắt bắt đầu đọng đầy khóe mắt, nhanh chóng muốn chảy xuống...

Nguyên Hạo rốt cuộc phát hiện sự dị thường của cô, anh tạm dừng thủ thế với Trương Tư Lâm đang lải nhải, gương mặt nhìn hướng Trương Quân, xem cô như con quay giống như đang tìm thứ gì, chưa từng thấy qua cô như vậy, anh nghĩ... Không phải là cô đang muốn tìm bình kẹo kia đi?

“Trương Trương, em đang tìm cái gì?”

“Không có.” Trương Quân theo bản năng nói dối, bởi vì không muốn anh biết “Thói quen xấu” của cô vẫn chưa sửa.

“Thật không có?” Nguyên Hạo híp mắt, bày ra một gương mặt tức giận, kỳ thật ở trong lòng ai thán... Ngay cả nói dối cũng sút sẹo như vậy, anh nên làm sao với cô bây giờ?

“Không có.” Cô sắp khóc rồi, nhưng vẫn cố gắng chống chọi.

“Trương Quân, em không có chuyện muốn nói cùng anh sao?” Anh có gọi điện thoại hỏi qua, văn kiện anh giao vẫn chưa có đưa đi, bọn họ làm sai hết một cái dự án gần trăm vạn, người phạm sai lầm là cô, bởi vì cô muộn.

Nhìn biểu tình phần nộ của Nguyên Hạo, Trương Quân lập tức hiểu, anh biết cô phạm vào sai lầm gì, biết cô muộn là hại một tháng vất vả của đồng nghiệp thành nước đổ lá khoai, trái lại trước đó còn được Nguyên Hạo khích lệ, hơn nữa Trương Tư Lâm lộ ra tươi cười, cô thực sự vô dụng đến cực điểm.

Cô không giúp được anh, cái gì cũng làm không tốt, cô vì thế uể oải không thôi.

“Thực xin lỗi, dự án kia em không có đem văn kiện đưa đi đúng giờ... Thực xin lỗi, em không nên muộn...” Cô thừa nhận chính mình sai lầm, cô sắp khóc, kẹo, cô thực cần kẹo! “Em đi đây một chút...”

“Đứng lại...” Nguyên Hạo nhú mày ngăn cản đường đi của cô, không muốn cho cô đào tẩu.

Anh cúi đầu, thấy ánh mắt đen trắng rõ ràng của cô nhiễm tơ máu, có thể thấy được cô căn bản là không có nghĩ ngơi tốt, khiến chính mình mệt như vậy là muốn làm cái gì?

“Vì sao cứ cố chấp?” Anh nhin không được hỏi, người công tư phân biệt rõ nhất là anh, rốt cuộc nhin không được, anh biết cô sẽ không cãi lại anh, cô căn bản sẽ không cãi nhau! Ngược lại là anh tức giận, không thể nhin được nữa nói nhỏ: “Muốn khóc liền khóc, chuyện không muốn làm đừng miễn cưỡng chính mình, em xem xem, đem chính mình thành như vậy đáng giá sao?”

Đang cầm mặt của cô, đau lòng vì cô gầy yếu đi một chút.

“Em không thể khóc... Khóc sẽ không có chuyện tốt xảy ra...” Cô vẫn còn đang cố gắng cứng rắn, rõ ràng đáy mắt sẽ rơi lệ.

Nghe câu đó, Nguyên Hạo liền tức giận: “Ai nói với em khóc sẽ không có chuyện tốt xảy ra? Cái tên vương bát đản đó là ai?”

Rốt cuộc hỗn đản nào nói lại với cô, khiến cô nghe lời đến nhập tâm như vậy, cái tên vương bát đản kia là ai? Anh muốn chìm hẳn xuống biển!

“Hắn ta rất quan trọng sao? Một câu em đã nghe lời như vậy, em thích khóc thì khóc, anh đã nói hết trăm lần, em có đặc quyền! Khóc thì khóc, anh cho em dựa vào!”

“Nhưng mà... Là anh nói với em mà!” Trương Quân mở miệng khóc kể: “Anh rõ ràng chán ghét phụ nữ khóc lóc, anh rõ ràng nói với em, không khóc sẽ có chuyện tốt xảy ra, kẹo cũng là do anh cho em mà, em đương nhiên tin tưởng...”

Ách, đúng vậy, anh chán ghét phụ nữ một khóc, hai nháo, ba đòi thất cổ, nhưng mà anh nói cái này với cô vào lúc nào?

“Em trước đây thích khóc, vẫn khóc, anh rõ ràng cứ như vậy nói với em...” Cô đáng thương kể.

“Hiện tại lại trách em...”

Cô trước đây sao? Thời điểm cùng với Nguyên Linh? A... Có thể sao, khi đó anh chỉ cần có thể làm cho đứa bé âm ỹ chết người cầm miệng, anh nói cái gì cũng đều có khả năng nói bậy.

Bốn phương tám hướng truyền đến ánh mắt làm cho anh chợt dạ, nhân viên của anh dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn anh, khiển trách anh, bởi vì anh làm người cuối cùng ở “Cương” không bị bị mắng đến khóc phát khóc, hơn nữa anh còn quên lời nói trước kia đã nói qua.

“Em quả là ngốc, em không xứng với anh, em cũng muốn thông minh một chút a, nhưng mà em cố gắng thế nào cũng không được, em muốn giống chị Tương Lâm có thể giúp anh... Nhưng mà em làm hỏng.... Em cái gì cũng học không tốt...”

Hiện tại nên làm gì? Nguyên Hạo cảm thấy khó giải quyết, nếu anh nói sai liền xong đời, cho nên anh không thể tức giận, anh phải tỉnh táo lại nói thật rõ ý nghĩ của anh với cô.

“Em không cần để ý trong công việc có thể giúp gì được cho anh, em chỉ cần ở bên người anh là tốt rồi.” Đây rõ ràng là lời kịch hay xuất hiện, thế nhưng toát ra từ miệng anh, nhân viên đều dừng lại việc khinh bỉ anh, đều phát ra tiếng “Trời ơi” âm thanh đánh trống reo hò.

Nguyên Hạo chà chà lỗ tai, mặt anh đỏ lên.

“Em muốn làm cái gì thì làm, chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi. Nếu em thấy học khó khăn, vậy không cần học, hiện tại em cũng tốt lắm rồi.”

“Nhưng mà không thể giúp anh kiếm tiền.” Tương Quân còn nhớ rõ nguyên nhân trước đây thiếu chút nữa cô bị đuổi việc, chính là bởi vì cô không nghĩ ra bản kế hoạch hữu dụng.

“Nghiep vụ, kế hoạch có thể thay thế bằng bất kì người nào, nhưng mà chỉ có em, ai cũng không thể thay thế được.” Lần thứ hai cảm giác mềm mại hiện lên trong lòng, làm cho lời kịch kinh điển liên tiếp hiện ra, một lần nữa từ miệng Nguyên Hạo tuôn ra.

Bởi vậy có người nghi ngờ...

“Ủa? Giám đốc rốt cuộc là đang nói chuyện công việc, hay vẫn là thông báo anh không thể không có Tiểu Tương Tương?”

“Tôi cảm thấy thông báo mới là trọng điểm.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy!” Mọi người vô điều kiện tán thành.

Chương 10-2

Nguyên Hạo đời này chưa từng bị rối trí như vậy, đều là vì cô gái này, anh chưa từng quen với cô gái nào như vậy, vượt qua dự liệu của anh, làm cho anh có loại cảm giác xong đời.

Xong đời thì xong đời đi, dù sao danh tiếng của anh đã muốn bị hủy trên tay cô rồi, chỉ cần cô không khóc, như thế nào cũng được!

“Trước kia anh nói lung tung với em như vậy thật sao? Anh nói gì em cũng đều ngoan ngoãn nghe, thích nghe như vậy, vậy em nghe cho rõ đây, từ hôm nay trở đi, em cảm thấy ủy khuất muốn khóc, sẽ ở trong lòng anh khóc, không cho phép em lại ăn kẹo, ăn hoài, rằng sẽ hư hết, còn nữa, không thích học khóa chỉ tiêu và giao tiếp thì không cần học nữa!”

Không học cũng tốt, dư nhiều thời gian có thể hẹn hò, càng tốt!

“Được...” Tương Quân vẫn khóc không ngừng, nhưng mà không còn cảm giác đáng thương tự ghét mình, cô biết muốn anh ở trước mặt mọi người nói những lời này thì có bao nhiêu khó xử cho anh, nếu không phải thật sự để ý cô, anh sẽ không làm như vậy.

Anh nói cô không thể thay thế được, chỉ bốn chữ như vậy, khiến cho tâm cô như muốn nở hoa.

“Em thực thích khóc nha, anh có cảm thấy em thực phiền?”

“Anh đã biết trước rồi, cô nhóc hay khóc nhà à.” Nguyên Hạo bắt đầu dĩ, lau quệt nước mắt trên mặt cô, nhưng mà cô thực thực thích khóc, nước mắt chùi không hết: “Em là bảo bối của anh, làm sao có thể phiền?” Lại phun một câu kịch như vậy, anh đem cô đang khóc không ngừng ôm vào trong lòng.

Hành động can đảm như vậy lọt vào trong mắt nhân viên, tự nhiên lại nhận được một trận đánh trống reo hò.

Sự tình hẳn là xong xuôi một cách hoàn hảo đi? Ai ngờ cô lại có vấn đề...

“Nhưng mà nếu không thấy anh, em lại muốn khóc thì làm sao bây giờ?”

Vấn đề này làm cho ngực Nguyên Hạo nóng lên, đau lòng chết khiếp. Đúng vậy, cô thích khóc như vậy, anh không ở bên, cô muốn đến cạnh ai khác khóc kể lể sao?

“Tương Quân, cô có thể gọi điện cho tôi, tôi...” Trương Tư Lâm còn chưa nói xong, đã bị Nguyên Hạo trừng một cái thật sắc muốn cô dừng lời đang nói lại.

Ánh mắt kia rõ ràng là: Chuyện liên quan gì đến cô?

“Trước kia anh nói loạn lên, tùy tiện cho có lệ nói em không khóc sẽ có chuyện tốt xảy ra, em ngu ngốc tin tưởng mười mấy năm, hiện tại anh thực thật trọng nói với em, anh nói thật lòng, em tuyệt đối phải nghe vào tai, vĩnh viễn cũng không được quên cho anh nha!” Anh cảnh cáo miệng thực ác bá, động tác cũng thực ác bá một bàn tay lấy vòng cổ mười mấy năm trên người xuống đưa cho cô.

“Anh thật may mắn tìm được khối thủy tinh hi hữu này, từ đó về sau anh làm cái gì cũng thực thuận lợi, học hành thuận lợi, gây dựng sự nghiệp thuận lợi, duy nhất một lần muốn quăng vòng cổ này, nó liền giúp anh tìm được người con gái anh vô cùng thích, hiện tại em cứ coi nó trở thành anh, những lúc không có anh nó liền đại diện cho anh, không cho phép em tháo xuống, nghe không?”

Cô ngây ra không tiếp nhận, Nguyên Hạo trừng mắt giúp cô đeo.

“Anh đưa cho cô ấy! Anh lại có thể đưa cho cô ấy! Trời ạ...” Không chiếm được khối quặng đẹp để mình mơ ước, Trương Tư Lâm muốn điên lên rồi.

Tương Quân thật không ngờ anh sẽ đem thủy tinh đưa cho cô, đây là thứ anh rất coi trọng, trong công ty cảnh quan này làm việc đã lâu, tin tưởng bao nhiêu vào phong thủy, vận khí, thế nhưng lại đem thủy tinh anh đeo mười mấy năm, cứ như vậy đưa cho cô.

Việc này thể hiện anh thật sự rất coi trọng cô, thực thích cô, làm cô thật cảm động.

“Nguyên Hạo, em thật yêu anh nha, thật sự.” Một dòng cảm xúc xúc động làm cho cô đem lời nói trong lòng nói với bạn trai hung hãn của cô.

Sau đó thực bất khả tự nghị, mặt Nguyên Hạo ... hồng lên!

Sự không kiên nhẫn viết hết ở trên mặt Nguyên Hạo, mọi người muốn giữ đầu thì thời điểm này đừng đi trên chọc anh.

Có thể trách anh khó chịu sao? Cuối tuần đáng quý, thật vất vả anh không cần đi công tác, mà mẹ cô nghĩ ngơi ở nhà có thể chăm lo cho bà nội di chuyển không tiện, Tương Quân rốt cuộc có thể ra ngoài! Lại cố tình bị em gái thán sau kết hôn của anh tham gia vào một khoảng thời gian của bọn họ, dám muốn Tương Quân chấp nhận đến thử lễ phục phù dâu.

Hiện tại hai người kia đang ở bên trong thay quần áo.

“Oa, làn da của Tiểu Quân sao lại tốt như vậy, thật mềm nha, bạn dùng mỹ phẩm gì chăm sóc vậy...Vaseline? Gạt người, hiệu quả tốt như vậy! Oa, thắt lưng của bạn thật thon, lưng cũng xinh đẹp, mặc cái này thử xem xem!” Giọng nói mừng rỡ của Nguyên Linh không ngừng từ chỗ thay quần áo truyền ra, làm cho Nguyên Hạo chau mày.

Không phải bởi vì tức giận, mà là tò mò, rốt cuộc là cái dạng lễ phục gì? Thật muốn xem!

“Nhưng là lộ nhiều quá, không thể mặc áo lót.” Tương Quân then thùng trả lời.

Anh muốn phun máu mũi!

“Cái việc gì chứ? Xinh đẹp là tốt rồi a, tóc toàn bộ búi lên đi cũng rất đẹp.... Đây? Cổ của bạn sao lại có mấy điểm hồng hồng vậy? Bạn mắc cảm sao?”

“Tiểu Linh, tóc không cần búi lên!” Tương Quân khó khăn nói chuyện dồn dập.

“Mắc cảm thì đi gặp bác sĩ a, đáng tiếc da của bạn đẹp như vậy...Ách, thật không giống mắc cảm...Nguyên Hạo!” Nguyên Linh phát điên xoát một tiếng kéo rèm chỗ thay quần áo ra lao tới, mang theo làn váy áo cười hoa lệ nhằm phía anh hai nhà mình: “Anh, tên hỗn đản này! Anh không thể dụ dỗ một chút sao? Tiểu Quân cả người ta da thịt mềm mại, anh như vậy khi để con gái nhà hàng hoàng có xấu hổ hay không a! Em cảnh cáo anh, trước khi em kết hôn xong, không cho phép anh chạm vào Tiểu Quân!”

“Kỳ quái, cuộc sống của anh tại sao cần em lo? Em làm ở phòng thái giám sao?” Nguyên Hạo khó chịu mắng em gái, một chút tính nhẫn nại cũng không có.

“Nguyên Hạo, không nên vậy!” Tương Quân bị đối thoại giữa hai anh em bọn họ chọc cho đỏ mặt, thở dài với Nguyên Hạo một tiếng Nguyên Hạo nghe tiếng nhìn lại, sau đó ngậm ngẩn ra.

Tương Quân không phải mặc lễ phục cô dâu, mà là lễ phục phù dâu thanh lịch, nhưng mà lễ phục thuần một màu trắng làm cho người ta có cảm giác nhầm lẫn cô chính là cô dâu.

Nhìn khuôn mặt thanh tú nổi lên hai tầng mây đỏ, Nguyên Hạo không tự chủ được tưởng tượng cô đứng ở trên thảm đỏ, đang hướng về phía anh đi tới...

Mắt anh mờ đi: “Anh đi mua cái này một lát.” Mắt anh thật khó coi, đột nhiên lao đi ra, cũng không nói rõ muốn đi đâu.

“Lời nói của em anh có nghe hay không? Nguyên Hạo, em muốn Tiểu Quân mặc lễ phục này làm phù dâu, anh không cần cố ý làm loạn để lại dấu dấy tây, anh cho đó là biểu thị quyền sở hữu công khai sao, người khác sẽ thấy Tiểu Quân như thế nào? Có thể được sao? Anh nói anh...”

Nguyên Hạo không để ý đến cô em gái tính đàn bà chanh chua chửi rửa, tự mình chạy lấy người.

“Nguyên Hạo...có phải hay không chán ghét mình mặc cái này? Tiểu Linh, mình có thể đổi cái khác không?” Vô cùng để ý phản ứng của Nguyên Hạo, Tương Quân trưng cầu ý kiến bạn tốt.

“Không thể, mình là cô dâu mình lớn nhất, bạn không có quyền phản đối, chính là bộ này... Tiểu Quân, bạn làm sao có thể gây như vậy? Thật đáng ghét a...” Nguyên Linh vừa lòng nhìn phù dâu của cô, kêu thợ trang điểm và nhà tạo hình lại chỉ dẫn, muốn bảo đảm phù dâu hoàn mỹ.

Xuân thủng phòng thử đồ, tìm gần một giờ mới chấm dứt, mà Nguyên Hạo vẫn chưa trở về.

“Nguyên Hạo đi mua cái gì? Lâu như vậy?” Nguyên Linh thích bộ đồ mình mặc đến nổi luyến tiếc không thay lễ phục tân nương ra, cũng không cho Tương Quân cởi ra.

“Không biết, anh ấy cũng không nói gì, khả năng là đói bụng.” Tương Quân nhẹ nhàng trả lời, thực yên tâm về Nguyên Hạo, lúc nói chuyện tay cổ tình sờ trang sức thủy tinh trước ngực: “Anh ấy khi đói tính tình cũng rất kém, cho anh ăn no là tốt rồi.”

“Nghe nói anh mình hiện tại đều ngoan ngoãn ăn rau xanh, anh ấy trước kia đều nói đó là cỏ, Tiểu Quân, anh rất dễ nghe lời bạn, vậy bạn phải giúp mình nói với anh, luôn đối với mình dữ như vậy... A nha!” Nói đến một nửa, Nguyên Linh bị một bàn tay chụp lấy.

“Em tránh ra!” Nguyên Hạo đi qua đi lại, nhìn anh hô hấp dồn dập, xem ra mua thứ kia đối với anh rất quan trọng.

“Anh làm gì vậy!” Nguyên Linh trả lại cho anh một cước.

“Anh đi đâu? Sao lại chạy đi như vậy, thật mệt mỏi.” Tương Quân cười cười đón nhận anh, đưa tay lau quệt mồ hôi trên mặt anh, động tác dịu dàng vô cùng thân thiết, làm cho Nguyên Linh một bên nhìn đều choáng váng.

Cái người đàn ông ngoan ngoãn cho người khác sờ kia, thật sự là anh cô? Lừa quỷ!

“Bởi vì anh nhịn không được, anh nhất định phải lập tức mua được thứ này, bằng không anh sẽ rất khó chịu.” Anh cười, vẻ mặt hưng phấn lại khẩn trương.

“Cái gì vậy?” Tương Quân cười hỏi.

Khóe miệng Nguyên Hạo nhếch lên, từ trong túi lấy ra thứ vừa rồi anh mới vội vã đi mua.

Tương Quân ngơ ngác nhìn anh đem hộp nhung mở ra, bên trong là một cái nhẫn kim cương.

“Hơi lớn hơn so với nhẫn kết hôn của Nguyên Linh một chút, bởi vì anh muốn cho em thứ tốt nhất, gả cho anh.” Không phải câu nghi vấn, cũng không phải quỳ một gối xuống, mà là trực tiếp đem nhẫn đeo cho Tương Quân: “Lần sau, anh cùng em đi thử áo cưới.”

Tương Quân nhìn nhẫn kim cương hoàn mỹ trên tay, nghĩ đến anh vừa rồi anh đột nhiên chạy đi, là mua thứ này đến cầu hôn cô, cô thật là cảm động...

Ách, kỳ thật chính xác mà nói, anh cũng không có cầu hôn, mà anh lớn mật định đoạt.

Nhưng mà anh là thật lòng sao? Bọn họ cùng một chỗ còn chưa đến nửa năm, anh liền cầu hôn.

“Cũng đã trưởng thành, anh rất rõ ràng người phụ nữ mà anh muốn, chính là em, Tương Tương, chúng ta kết hôn trước cuối năm.”

Cô nên nói cái gì? Cô lo lắng một chút, bọn họ kết giao còn chưa sâu lại chưa được một thời gian... Cảm giác thật khác lạ!

“Được.” Cô nói có, đáp ứng anh trước cuối năm trở thành người vợ danh phù kỳ thực của anh.

Nguyên Hạo vừa lòng mỉm cười, đỡ lấy mặt của cô, thân mật hôn vào đôi môi đang cười của cô.

Mà Nguyên Linh chứng kiến một màn cầu hôn của anh hai, khiếp sợ nói không thành lời, cô bị dọa đến ngây người, sau khi hoàn hồn, cô lập tức lên tiếng thét chói tai.

“A...Tiểu Quân, không thể đáp ứng nhanh như vậy, đàn ông không thể chiều, ít nhất cho anh chờ một vòng bạn mới chấp nhận anh! Bạn thật ngu ngốc...”

Đáng tiếc tiểu ngu ngốc này, căn bản là không biết làm bộ làm tịch, khó trách lại bị anh hai của cô lừa đi mất, ai...

11. Chương 11 End

Kết thúc

Hoàng hôn một ngày mùa thu ...

Một chiếc xe Maserati màu đen tiến vào đậu ở bãi đỗ xe của Thiên Mậu, sau khi đỗ xe xong xuôi, một người đàn ông khôi ngô mặc đồ vét màu đậm xuống xe, ngay cả bộ dạng đều có vẻ hung ác trần tục, cặp mày rậm kia thậm chí là dựng thẳng lên, một vẻ mặt cực kỳ khó chịu.

Nhưng mà vẻ mặt hung thần của anh đang nhìn vào chỗ đậu xe kế bên, nơi đó có một chiếc xe màu xám không nên xuất hiện vào thời gian này, anh hơi nhíu mày, tươi cười không tự chủ được nổi lên trên gương mặt nghiêm túc.

Đó là loại xe cho các bà vợ, anh không muốn cô đi phương tiện giao thông công cộng đi làm khi anh đi công tác, không muốn cô dầm mưa dãi nắng, vì thế mang cô đi học lái xe, dĩ nhiên cô nói là học lái xe có thể tự mình lái xe đưa mẹ và bà nội đi chơi, biết bà nội thực thích du lịch, nhưng vì tuổi cao sợ phiền toái bọn họ nên luôn từ chối cùng bọn họ đi du lịch, cô liền đáp ứng.

Đây là chiếc xe thứ ba anh mua cho cô, còn nhớ rõ lần đầu mới mua xe để cô lái đi, cô rất sợ sẽ đem xe mới phá hư, anh liền ngồi kế bên cô một tháng kiên chỉ dạy kỹ thuật, mới làm cho cô yên tâm lái đi.

Bà xã về rồi, bọn họ như vậy là tâm linh tương thông sao? Biết anh trước tiên sẽ về nhà ôm vợ.

Anh lập tức lấy hành lý trên xe xuống, khẩn cấp bước tới thang máy, về nhà!

“Ya! Hây..”

“AAA...”

Còn chưa mở cửa ra chợt nghe thấy từ bên trong truyền đến tiếng quỷ rống quỷ kêu, khóe miệng đang cười không khỏi rũ xuống, anh nhíu mày, dùng chìa khóa mở cửa nhà.

“Ta đánh, đánh, đánh...” Tiếng một cậu nhóc trào dâng hò hét, thanh âm vang vọng giữa phòng còn có thể phá âm một chút.

“Ta đỡ! Bốp! Bốp hự hự!” Một cậu nhóc khác la lên mang theo sát khí Taekwondo.

Nguyên Hạo vừa vào cửa liền thấy phòng khách của anh biến thành chiến trường.

Sô pha không ở vị trí ban đầu, tivi 48 inch bị kéo ra chính giữa phòng, thậm chí trên sàn lệch khỏi vị trí, hai đứa bé nam đứng trước TV, tung cước vung quyền, mà trên màn hình TV phân ra làm hai, trái phải hai nhân vật một đen một trắng, liên tục ra quyền, ngăn cản, động tác đá chân, đều giống như đúc với hai đứa bé nam.

Nguyên Hạo ban đầu chính là lông mày dựng thẳng, lúc này vẫn giữ nguyên như thế, hai tay anh khoanh trước ngực, sắc mặt không tốt đứng phía sau bọn họ.

Hai đứa bé đang chơi vui vẻ căn bản không phát hiện nguy hiểm tới gần, vẫn chơi đùa thật sự vui vẻ, cho đến khi trong đó có một đứa chạy lấy đà quay ra sau chuẩn bị xuất ra cú đá tuyệt kỹ ấy mạng, quy đầu mới nhìn thấy “nguy hiểm”, sau đó ngã ra.

“Bốp, ha, đánh, đánh! Ha ha ha ha ha ha...kém thế!” Cậu nhóc kia không phát hiện, nắm chặt cơ hội luân phiên công kích, đem nhân vật của bạn tốt đánh cho hoa tươi bởi hoa lá.

“Nguyên Khánh, ba cậu...” Cậu bé phát hiện ra nguy hiểm kéo kéo áo bạn tốt vẫn đang cao hứng đấm đá.

“Mẹ mình nói ba ngày mai mới trở về, nhanh chút, hiệp kế tiếp... Start!” Ra lệnh, chấm dứt trò chơi tự động tiến hành hiệp tiếp theo.

“Nhưng mà...Chú ấy đang đứng phía sau cậu...”

“Hả? Gì mà...”

Nguyên Hạo mỗi tay một nắm đấm, cốc vào trên đầu hai đứa bé, con của mình thì cốc thêm một cái.

“Ba! Tại sao vừa về liền đánh con?” Nhóc Nguyên Khánh tính tình cực cần giống như ba ôm đầu kêu to.

“Ba không đánh con thì đánh ai?” Nguyên Hạo mắng giọng như sử gươm, một khi mở miệng liền áp đảo con: “Ba không phải đã nói qua, chờ con thi qua được kì thi trung khảo quốc trung thứ nhất toán mười mới chuẩn mua Xbox sao? Vì sao ba mới đi công tác có vài ngày, trong nhà liền lòi ra món đồ chơi bằng điện tử không nên xuất hiện này? Con kêu ai mua cho con? Hay là con trộm mua? Con ngại tiền tiêu vặt nhiều quá sao? Muốn chết..”

“Con không có...” Nguyên Khánh một bên tránh cái cốc đầu của ba một bên trả lời: “Là mẹ mua cho con!”

“Nhất định là con cố ý biểu hiện ra vẻ mặt rất rất muốn nên mẹ mới có thể mua, thằng nhóc quỷ!” Thực hiểu thủ đoạn của con mình, anh khó chịu cho con hai cái cốc đầu.

“Ah...Nguyên Khánh, mình về nhà trước, ngày mai tới trường gặp! Hẹn gặp lại chú Nguyên!” Tiểu quỷ nhân lực tốt muốn chạy trốn.

“Đứng lại cho chú!” Nguyên Hạo đem nhóc quỷ kia kéo lại, không cho nó mượn cơ hội chạy thoát: “Ngự Chính, con giả ngu a! Ba mẹ con tuần sau mới trở về, con nghĩ rằng chú không biết con phải ở nhà chúng ta đến tuần sau sao?”

“Không, con muốn về nhà! Di Nguyên, cứu mạng a!”

“Mẹ, cứu mạng...” Sau khi bạn tốt kêu cứu bình, Nguyên Khánh cũng nghĩ đến một người duy nhất có thể can thiệp ba đang phát điên, lập tức lớn tiếng kêu cứu.

Một người phụ nữ mảnh khảnh nghe tiếng đi ra, thấy chồng đi công tác nửa tháng đã về nhà, bất ngờ viết ở trên mặt, cô dịu dàng cười nói: “Nguyên Hạo, anh đã trở lại, không phải ngày mai sao?”

Nguyên Hạo tóm lấy hai nhóc quý, trừng mắt cảnh cáo một cái, mệnh lệnh phạt đứng chúng, sau đó đi về phía bà xã, đem cô nhỏ nhắn ôm vào trong lòng.

A...Thực nhớ.

“Anh đã nói chán ghét con nít.” Rõ ràng cũng đã hơn bốn mươi tuổi, con năm nay sẽ vào trung học, còn ngày thơ nói anh chán ghét con nít: “Em không cần nuông chiều bọn nhóc!”

“Tiểu Khánh thoát nhìn vẻ mặt rất rất muốn, hơn nữa lúc anh không ở đây nó đều thực ngoan, nó nói sáu năm tiếp theo sẽ còn cố gắng hơn, không có việc gì, được rồi, cho nó chơi đi.” Tương Quân dịu dàng giúp con nói chuyện, còn làm nũng với anh.

Trải qua nhiều năm dạy dỗ, cô cuối cùng cũng biết được làm thế nào để phát huy ưu thế của chính mình, rõ ràng là người dịu dàng nhất nhà, lại có thể làm hết cơn tức của anh.

“Hừ...” Bị làm nũng quá sung sướng, hơn nữa lời nói của bà xã cũng có đạo lý, con quả thật có đòi anh, thành tích phải đi đầu, điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng việc học, thưởng một chút cũng Ok: “Anh dẫn bọn chúng đi tới phòng tập thể dục, đại khái bảy giờ mới về.” (Kat: =.=! Hạo ca có khuynh hướng tự ngược tình thân! Bị làm nũng sung sướng!!!!)

“Được, em ở nhà chờ anh.”

Về mặt Nguyên Hạo dịu dàng vô cùng, nhìn hai tiểu quý bị phạt đứng kia còn đá tới đá lui với nhau, anh chặc một tiếng, trong lòng thầm mắng cần cho bọn nó đi học thêm, bằng không sau này anh làm sao cùng một chỗ với bà xã đây!

Nhưng là vì trẻ một chút có thể cùng bà xã “tiểu biệt thắng tân hôn” mà không ai quấy rầy, hiện tại đem hai cái đứa đầy thể lực này đi giảm bớt trước!

Anh rất nhanh hôn vào môi bà xã, trở về phòng thay đồ tây trên người, mặc vào đồ thể thao, mang theo hai đứa thói tiểu quý ra ngoài vận động.

Tắm rửa đi lớp mồ hôi nhớp nháp, đi ra khỏi phòng tắm, Nguyên Hạo lập tức bị một vật thể màu hồng phấn bắt mắt tấn công.

Anh phản ứng rất nhanh, lấy tay ngăn lại vật thể không rõ kia, đưa nó lên cao, mà vật thể không rõ kia hưng phấn phát ra tiếng thét chói tai.

“A...ha ha ha.” Là một cô bé bận đồ ở nhà màu hồng phấn, Nguyên Hạo con gái anh: “Ba, con rất nhớ ba nha.”

Cô bé được đặt ở trên cao, khuôn mặt thanh tú giống mẹ như đúc, cười rộ lên thực thẹn thùng, đứng ở trước mặt ba ba, dang rộng hai tay, không chút nào che dấu mong muốn được ôm ba.

Nguyên Hạo nghe xong lòng mềm đi.

“Bảo bối, ba cũng rất nhớ con.” Nguyên Hạo mở hai tay ra, đem con gái nhỏ ôm vào trong lòng,

Nguyên Hạo không phải thói tiểu quý, mà là tâm can bảo bối của anh, học lớp một tiểu học, gương mặt giống mẹ nó như đúc, khuôn mặt này khiến anh khắc sâu vào tim, hơn nữa ngày nó sinh ra hé miệng nhỏ nhắn làm nũng nói những lời ngon tiếng ngọt, là người thứ hai trong nhà này có thể kiềm chế anh gắt gao.

“Ba, hôm nay cô nói con tiến bộ rất nhiều, mẹ cũng thật thích nghe con đàn dương cầm, còn nữa, cái kia...” Thì thầm, thì thầm, lải nhải nói không ngừng.

Nguyên Hạo ghét nhất là bị phụ nữ tranh cãi ầm ĩ và những người phụ nữ lại quá trầm mặc, nhưng bà xã và con gái đều đánh vỡ tiêu chuẩn này.

Anh ôm con gái đến trước bàn ăn, bữa tối nhà bọn họ có vẻ trễ, là tám giờ tối, trên bàn ăn bày rau xanh vô cùng dinh dưỡng, đều là bà xã thân ái muốn cả nhà khỏe mạnh mà làm.

“Hai đứa con, ầm ĩ muốn chết.” Nguyên Hạo rống giận với con và bạn học đang đùa giỡn trên bàn ăn.

“Lúc ăn cơm mà cãi nhau, giống cái gì chứ? Im lặng ăn cơm cho ba!” Nhưng khi quay đầu, lại dùng giọng nói dịu dàng với con gái nhỏ: “Còn vừa mới nói cái gì? Ba ba không có nghe rõ ràng, nói lại lần nữa xem.”

Bỏ qua đi, thật là bất công!

“Ăn nhiều một chút.” Tương Quân bắt đắc dĩ lại không có cách, Nguyên Hạo thiên vị thực rõ ràng, may mắn con không tức giận, nếu không anh trai này sẽ nhất định rất dữ dằn với em gái.

Nguyên Khánh rất thương Nguyên Hinh, là anh trai tốt.

“Mẹ, chúng con ăn no, chúng con có thể chơi điện tử hay không?” Em gái sẽ làm nũng với ba, Nguyên Khánh đối với loại thời điểm này luôn biết nên tìm ai nói chuyện.

“Mười giờ đi ngủ, hơn một phút đồng hồ cũng không được, các con ngày mai còn đi học.” Trước khi ông xã phản đối, Tương Quân đã đồng ý cho hai đứa nhóc kia đi chơi món đồ chơi mới.

“Ya!” Hai đứa nhóc lớn xác hưng phấn chạy đi đánh điện tử.

“Tương Tương...”

“Bọn nó vừa ôn bài xong rồi, thoải mái một chút thôi. Hinh Hinh, hôm nay cô dạy con đàn một bài, con không phải nói muốn đàn cho ba ba nghe sao?” Kết hôn mười mấy năm, cô đã hiểu được như thế nào là sở vào bờm sư tử của ông xã, lúc này bảo con gái đi ra ngoài, tuyệt đối là vạn vô nhất thất.

“Được ba ba, con đàn dương cầm cho ba nghe.” Nguyên Hinh nắm bàn tay to của ba, kéo đến phòng riêng để đàn dương cầm.

Em gái trước đây học đánh đàn, anh ghét em gái đàn khó nghe, nhưng con gái học đàn, anh không chỉ làm người nghe trung thực, còn bỏ tiền xây một phòng đàn, mua đàn dương cầm quý cho con.

Ngay từ đầu bức con gái năm tuổi học đàn, Nguyên Hạo cảm thấy chính mình thực tàn nhẫn, nhưng may mắn con gái giống mẹ nó có hứng thú với âm nhạc, nãy cả em gái anh cũng nói, Hinh Hinh so với con của nó có thiên phú âm nhạc hơn.

Tương Quân luôn cười anh là người cha ngu ngốc, nhưng anh thật sự cảm thấy con gái đánh đàn không có người nào có thể địch lại, bravo!

“Tuyệt quá!” Nghe xong một bài, anh nhiệt liệt vỗ tay.

Nguyên Hinh then thùng đổ mặt tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo, nghĩ nghĩ sau đó quyết định cùng người cha yêu nhất chia sẻ bí mật.

“Ba, ba, con có bí mật muốn nói với ba, không thể nói với mẹ con nói với ba nha, bởi vì mẹ nói ba sẽ tức giận nhưng là con rất thích nha...” Con gái nhỏ nói xong, lấy từ trong áo ra vật đính ước mười năm trước anh đưa cho bà xã, vòng cổ lam thủy tinh Tây Ban Nha của anh.

A, thì ra là cho con gái a, không có việc gì.

“Làm sao có thể tức giận chứ? Cho con tốt lắm a.”

“Thật sự sao?” Nguyên Hinh ngây thơ nghiêng đầu, làm nũng nói với ba: “Mẹ nói, có thủy tinh của ba sẽ tìm được người trong lòng, thật sự nha...”

Người, trong, lòng?

Tâm tình Nguyên Hạo đột nhiên thay đổi nhan chóng, nhìn con gái gần tám tuổi đang bắt mắt, mặt đỏ then thùng nói nó đã tìm được người trong lòng.

“A?” Ai? Thối tiểu quỷ nhà ai? Anh muốn tiêu diệt nó!

“Hôm nay con ở trường học, mấy anh học lớp ba bắt nạt con, lấy đi sách học nhạc của con không trả, còn vẽ bậy lên đó, con khóc, bọn họ cười con...”

“Tên là gì? Học lớp nào? Biết ba của nó tên là gì không?” Câu hỏi của Nguyên Hạo rất giống như là chuẩn đi “Tìm người lạc”, đã quên mất đối phương chính là một đứa bé học tiểu học mà thôi.

“Lúc đó anh Ngự Chinh đi qua, giúp con lấy lại đồ, còn mắng mấy anh lớp ba quậy phá...Ba, ba. Con rất thích anh Ngự Chinh, anh ấy rất đẹp trai nha.” Cô bé mặt đỏ hồng nói xong.

Đẹp trai làm sao? Chỉ là tiểu quỷ chưa đủ lông đủ cánh, muốn đụng tới con gái anh? Không có cửa đâu!

“Đêm qua con vẫn khóc, mẹ mới cho con vòng cổ, nói là nó sẽ cho con may mắn, hôm nay liền thật sự như vậy nha...Thật chuẩn nha.”

Về mặt con gái xấu hổ nhìn thủy tinh, tin tưởng thủy tinh sẽ cho cô bé tình yêu...Nó mới bảy tuổi! Bảy tuổi, nói chuyện yêu đương gì? Thích tên nhóc nào? Ngự Chinh? Không phải bạn học cùng lớp với Khánh, tiểu quỷ hiện tại ở nhà bọn họ?

“Chú Nguyên...Chúng con đi ngủ, ngủ ngon.”

Mới nghĩ đến tiểu quỷ kia, nó lập tức liền gõ cửa tiến vào, Nguyên Hạo theo phản xạ nhìn qua phẩm ứng của con gái, chỉ thấy cô bé thẹn thùng đỏ mặt.

“Tiểu Hinh ngủ ngon... A, đúng rồi, bọn họ có còn bắt nạt em không?” Tông Ngự Chinh nhớ tới đến hỏi một câu: “Ngày mai anh phải tới lớp cảnh cáo bạn học của em, có người nào dám chọc em, em tới lớp tìm anh, không phải sợ, biết không?”

Nói đi nói lại...Thối tiểu tử này thật là có khí khái đàn ông, chậm đã, hiện tại không phải thời điểm để ý tới nhau! Nguyên Hạo trừng mắt dựng thẳng mày.

“Được, cảm ơn anh Ngự Chinh.” Con gái nhỏ mặt càng đỏ hơn, Nguyên Hạo mặt càng tái hơn.

“Cậu bảo em gái mình tới tìm chúng ta làm cái gì?”

“Hôm nay mình đi phúc lợi xã hội thấy em ở trong trường bị người bắt nạt, sẽ giáo huấn mấy tiểu tử lớp ba này, mình nói cậu a, Tiểu Hinh là em gái cậu, sao cậu lại không biết em gái cậu bị bắt nạt?”

“Cái gì? Ai bắt nạt em gái mình? Ai? Tại sao bây giờ cậu mới nói?”

“Mình xú lí xong bọn họ liền quên mất a!”

Hai đứa nhóc lại bắt đầu bất hòa.

“Anh hai, anh không được bắt nạt anh Ngự Chinh...” Nguyên Hinh rõ ràng là thiên vị người ngoài.

“Đi ngủ đi.” Nguyên Hạo mặc kệ hai tiểu quỷ kia đánh cho người chết ta sống, đóng cửa lại, ngăn lại tâm mắt quá nóng của con gái.

“Bảo bối, thứ này rất dễ vỡ, ba giúp con bảo quản, chờ con lớn lên lại cho con, được không?” Anh đè nén tức giận, dùng tươi cười dỗ con gái đem vòng cổ cho anh.

Tình yêu cái gì! Người trong lòng cái gì, đi chết đi, anh không cho phép!

“Không cần.” Đáng tiếc con gái không có dễ dãi như vậy, đem vòng cổ nhét vào trong áo, không trả chính là không trả.

Thẳng đến khi nói đến muốn toạc miệng, Nguyên Hạo đỡ con gái trên giường, cũng chưa lấy lại vòng cổ thủy tinh, anh mang theo về mặt bị đá kích trở lại phòng, Tương Quân vừa thấy liền bật cười.

“Hinh Hinh nói với anh?” Ai, con gái giống với cô, không giữ được bí mật.

“Nhất định phải nghĩ biện pháp lấy vòng cổ về!” Nguyên Hạo lên giường, ôm bà xã thề son sắt.

Cô nhin cười, ai ủi sờ sờ đầu Nguyên hạo, thật đáng thương, con gái mới bảy tuổi, người cha ngốc nghếch lại lo lắng cô bé sẽ đi cùng người khác, nói với anh đó chỉ là hai đứa nhỏ vô tư, chuyện về sau rất khó nói, anh cũng không chịu nghe.

“Muốn cướp con gái của anh, trừ phi bước qua xác anh!” Người cha ngốc nghếch nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Được được được.” Tương Quân cho anh tùy tiện nói, dựa vào trong ngực anh, tìm vị trí thoải mái ngủ.

“Anh không cho phép nó yêu đương...” Người cha ngốc nghếch tiếp tục lăm bầm lăm bầm.

Mà người gây chuyện là bà xã thân ái lại an ổn ngủ trong lòng anh, hoàn toàn không để ý tới anh tan nát cõi lòng.

Nguyên Hạo một đêm mất ngủ, không ngừng lên kịch bản, làm như thế nào mới có thể đem vòng cổ thủy tinh trong tay con gái lừa trở về? Nhất định phải lấy lại mới được, nhất định!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-khoc-keo-ngot>